FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

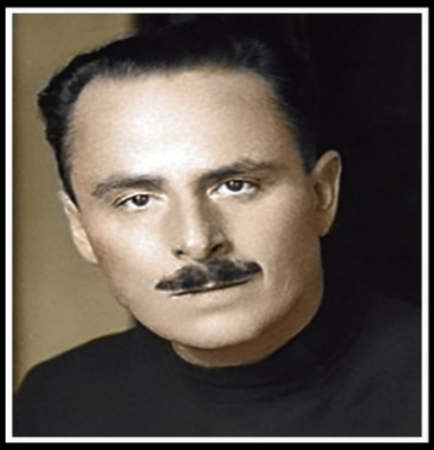
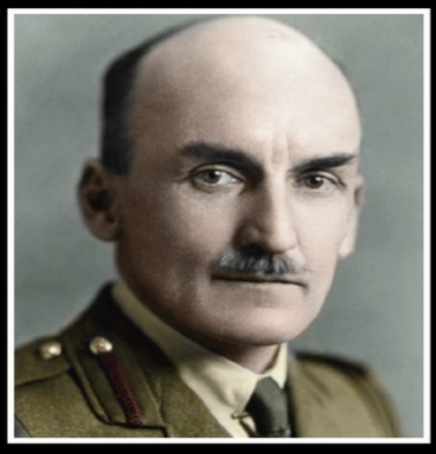

Volume One

Machine Translated by Google

Fascistiese Stemme

Essays Uit Die 'Fascistiese Kwartaalblad' 1936-1940

Deel Een

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Fascistiese Stemme

Essays Uit Die 'Fascistiese Kwartaalblad' 1936-1940

Deel Een

Kopiereg © 2019 Sanctuary Press Ltd Alle

regte voorbehou. Geen deel van hierdie boek mag in enige vorm deur enige elektroniese of meganiese middel gereproduseer word nie, insluitend fotokopiëring, opname of inligtingberging en -herwinning, sonder skriftelike toestemming van die uitgewer.

Sanctuary Press Bpk.
71-75 Sheltonstraat
Covent Garden
Londen WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com E-
pos: info@sanctuarypress.com

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

FASCISTIESE STEMME - DEEL EEN

Hierdie uitgawe bevat opstelle deur:

John Beckett

James Drennan

Norah Elam

Generaal Franco

Generaal-majoor J. F: C. Fuller

Joseph Goebbels JK

Heydon Max

Hunger Jorian

Jenks William

Joyce Dr. Robert

Ley Francis Mcevoy

Sir Oswald Mosley

Ezra Pound Vidkun

Quisling Alfred

Rosenberg Arthur

Reade Anne Seelig-

Thomann Claud

Sutton Alexander Raven

Thomson A.

Yusuf Ali

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Inhoudsopgawe

Fascistiese Stemme

Die Filosofie van Fascisme deur Sir Oswald Mosley

Duitsland en haar vroue deur Anne Seelig-Thomann

Wat is sosialisme? deur Joseph Goebbels

Wêreldfilosofie en buitelandse politiek deur Alfred Rosenberg

Fascisme, vroue en demokrasie deur Norah Elam

Precious Acres deur Jorian

Jenks Hitler se Berchtesgaden 'n idille van Nuwe Duitsland deur

Joan Morgan 'n Nordiese wêreldfederasie deur

Vidkun Quisling 'n Interpretasie van fascisme

deur Claud Sutton Die oorlog in Spanje deur generaal-

majoor JFC Fuller

Generaal Franco se toespraak tot 'n ekonomiese

ortologie deur Ezra Pound Oorsake van die

krisis deur A. Raven Thomson

Revolusie verraai deur Ezra Pound Marxisme, die

leerstelling van verval deur Francis Mcevoy

Die vyand is liberalisme deur JK Heydon Thomas

Carlyle - Nasionaal-sosialis deur William Joyce William

Morris - Nasionaal-sosialis deur Arthur Reade Die Joodse mite deur “Scepticus”

Die Moslemwêreld en Palestina deur A. Yusuf Ali

Fascisme en die Dialektiek deur A. Raven Thomson

Die Onterfdes van die Grond deur Francis Mcevoy

Korporatiewe Ekonomie deur A. Raven

Thomson Die Nazi-beweging in Perspektief deur James

Drennan Sosiale Demokrasie in Verval deur

John Beckett Fascisme en Oorlog deur Generaal-

Majoor JFC Fuller Voorwaarts in

Fascisme deur Oswald Mosley Krag Deur

Vreugde deur Dr. Robert Ley Die Duitse Winterhulpwerk deur Max Hunger

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Die Filosofie van Fascisme deur Sir Oswald Mosley

'n Lesing gelewer deur Sir Oswald Mosley by die English Speaking Union op Woensdag 22 Maart 1933.

Ons teenstanders beweer dat Fascisme geen historiese agtergrond of filosofie het nie, en dit is my taak vanmiddag om te suggereer dat Fascisme diep in die geskiedenis gewortel is en deur van die beste spekulatiewe denke onderhou is. Ek is natuurlik bewus daarvan dat nie veel filosofie aan ons aktiwiteite in die kolomme van die dagbladpers gekoppel is nie, en toe julle lees dat ek oor "Die Filosofie van Fascisme" sou les, het waarskynlik baie van julle gesê: "Wat het hierdie gangster met filosofie te doen?" Ek vertrou egter dat julle sal glo dat daardie groot spieëls van die openbare denke nie altyd 'n baie akkurate weerspieëling gee nie, en hoewel julle slegs van die meer roerende oomblikke van ons vooruitgang lees, is daar ander oomblikke wat 'n mate van diepte in denke en konstruktiewe konsepsie het. Tot dusver is dit tot 'n mate waar dat die Fascistiese filosofie nie 'n baie konkrete en definitiewe vorm aangeneem het nie, maar julle moet onthou dat die Fascistiese geloof slegs 'n bietjie meer as tien jaar bestaan: dit is 'n groei van die afgelope dekade. Die filosofiese agtergrond daarvan is egter reeds in staat tot 'n mate van formulering, en dit het in 'n veel korter tydperk gebeur as 'n ooreenstemmende ontwikkeling in enige ander groot politieke geloof in die geskiedenis. Net soos die Fascistiese beweging self, in verskeie groot lande, teen 'n fenomenale spoed na mag gevorder het, so het die Fascistiese geloof en filosofie as 'n permanente konsepsie, 'n lewenshouding, baie vinniger gevorder as die filosofieë van die ouer gelowe. Neem Liberalisme: 'n Baie lang interval het verloop tussen die geskrifte van manne soos Voltaire en Rousseau, en die finale vorming van die Liberale geloofsbelydenis in die hande van Engelse staatsmanne aan die einde van die agtiende en die begin van die negentiende eeu.

Trouens, hierdie groot politieke bewegings en sielkundige omwentelinge het slegs baie stadig gekristalliseer in 'n definitiewe denkstelsel, sowel as 'n stelsel van aksie; en in die Fascistiese geval is dit waarskynlik redelik gou om te verwag dat dit aan die einde van tien jaar 'n konkrete gekristalliseerde vorm sou aangeneem het. Nietemin glo ek dat Fascistiese filosofie in verstaanbare terme uitgedruk kan word, en hoewel dit 'n heeltemal nuwe bydrae tot die denke van hierdie era lewer, kan dit tog aangetoon word dat dit beide sy oorsprong en sy historiese ondersteuning uit die gevestigde denke van die verlede put.

In die eerste plek stel ek voor dat die meeste filosofieë van aksie afgelei is van 'n sintese van kulturele konflikte in 'n vorige tydperk. Waar jy in 'n era van kultuur, van denke, van abstrakte spekulasie twee groot kulture in skerp antitese vind, vind jy gewoonlik in die volgende era van aksie 'n mate van sintese in die praktyk tussen daardie twee skerp antiteses wat lei tot 'n praktiese geloofsbelydenis van aksie. Hierdie opvatting mag vir jou tot 'n mate 'n Spengleriaanse benadering voorstel; en dit is heeltemal waar dat die groot Duitse filosoof waarskynlik meer as enige ander gedoen het om die breë agtergrond van Fascistiese denke te skets. Maar dit is 'n baie breë agtergrond. Dit is 'n groot agtergrond van wêreldgeskiedenis waaruit 'n Fascistiese suggestie ontstaan.

Nie veel meer as dit nie. En moontlik word hy verhinder om nader aan die onderwerp te kom deur sy aangebore pessimisme, wat ek op sy beurt nederig aan u wil voorstel voortspruit uit sy algehele onkunde oor moderne wetenskap en meganiese ontwikkeling.

As jy deur die Spengleriaanse bril kyk, sal jy sekerlik tot die gevolgtrekking kom van ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

uiterste pessimisme omdat hulle die faktor verberg wat vir die eerste keer in die hande van die mens die vermoë plaas om die armoedeprobleem heeltemal uit te skakel. En ek glo dit is ons Duitse filosoof se misverstand van hierdie ontsaglike nuwe faktor wat hom tot sy pessimistiese gevolgtrekking lei. Nietemin maak dit geensins sy geweldige bydrae tot wêrelddenke ongeldig nie.

Jy sal tereg aflei dat my voorstel van die huwelik van oënskynlik antitetiese kulture wat in die volgende era van aksie lei tot die produksie van 'n filosofiese kind van die tydperk, wat in aksie uitgedruk word, 'n mate van afleiding van Spengleriaanse denke het. Maar ek dink ek kan jou wys hoe daardie tesis in die praktyk in die Fascistiese geval uitwerk. Ek wil aan jou voorstel dat die grootste intellektuele stryd in die vorige eeu ontstaan het uit die geweldige impak van Nietzscheaanse denke op die Christelike beskawing van tweeduisend jaar. Daardie impak is slegs baie stadig besef. Die volle implikasies daarvan werk eers vandag uit. Maar draai waar jy wil in moderne denke, jy vind die resultate van daardie kolossale stryd om die bemeestering van die verstand en die gees van die mens. Daar was 'n godsdiens wat, sover dit die Weste betref, die menslike denke vir baie eeue breedweg oorheers het. En skielik, vir die eerste keer, is daardie godsdiens en daardie denke effektief uitgedaag, en die fondamente daarvan vir die oomblik in elk geval, geskud. Dit is met woedende energie en met buitengewone genialiteit veroordeel - fundamenteel veroordeel.

Ek stel nie – soos u later sal sien – self die saak teen die Christendom nie, want ek gaan u wys hoe ek glo dat die Nietzscheaanse en die Christelike leerstellings sintese kan hê. Maar op hierdie stadium is dit nodig vir my om die wesenlike verskille tussen hierdie twee geloofsbelydenisse te ondersoek, en te sien waar die verskille opgehoop het en waar die ooreenkomste na vore kom.
Nietzsche het, soos u weet, die hele fondamente van Christelike denke uitgedaag. Hy het in werklikheid gesê: 'Dit is die godsdiens van die slaaf en die swakkeling. Dit is die geloof van die mense wat van die lewe vlug, wat nie die werklikheid in die gesig staar nie, wat verlossing soek in 'n dromerige hiernamaals – die verlossing wat hulle nie die vitaliteit of die manlikheid het om vir hulself hier op aarde te gryp nie. Dit is afgelei van 'n gees van swakheid en oorgawe.' Hy het dit in 'n groot frase veroordeel, as ek reg onthou, as 'die godsdiens wat die mensdom vasgeketting en verswak het.'

En in die plek van hierdie geloof het hy die konsep van die supermens geskep, die mens wat moeilikheid en gevaar in die gesig staar, vorentoe gaan deur materiële dinge en deur die moeilikhede van die omgewing, om te bereik, te wen en hier op aarde 'n eie wêreld te skep. Dit was 'n uitdaging vir die hele basis, nie net van denke nie, maar ook van die lewe. En dit het die denke van die wêreld tot in sy fondamente geskud. Dit moes vir diegene wat destyds ernstig besorg was oor daardie kontroversie, gelyk het dat die een of ander van daardie geloofsbelydenisse seëvierend moes te voorskyn kom, en die een of die ander moes sterf; dat enige kombinasie, enige sintese van daardie teenstrydige leerstellings heeltemal buite die kwessie was.

Nou glo ek, soos dit so dikwels in die daaglikse lewe gebeur, dat geloofsbelydenisse wat so verskillend lyk, in werklikheid vatbaar is vir 'n mate van versoening wanneer dit van naderby ondersoek word, en inderdaad vir 'n sekere sintese; en ek dink ek kan jou wys dat jy eintlik in die Fascistiese leerstelling vandag 'n volledige huwelik van die groot eienskappe van beide geloofsbelydenisse vind. Aan die een kant vind jy in Fascisme, geneem uit die Christendom, direk geneem uit die Christelike opvatting, die ontsaglike visie van diens, van selfverloëning, van selfopoffering in die saak van ander, in die saak van die wêreld, in die saak van jou land; nie die uitskakeling van die individu nie, maar eerder die samesmelting van die individu in iets veel groter as homself; en jy het daardie basiese leerstelling van Fascisme - diens, selfoorgawe - aan wat die Fascist as die grootste saak moet beskou.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

en die grootste impuls in die wêreld. Aan die ander kant vind jy, geneem uit Nietzscheaanse denke, die viriliteit, die uitdaging aan alle bestaande dinge wat die opmars van die mensdom belemmer, die absolute verloëning van die leerstelling van oorgawe; die ferm vermoë om met alle hindernisse te worstel en dit te oorkom. Jy het in werklikheid die skepping van 'n leerstelling van manne van krag en van selfhelp, wat die ander uitstaande kenmerk van Fascisme is.

Daarom vind ons – ek dink ek kan beweer – 'n soort huwelik van daardie twee groot leerstellings wat hulself vandag in die praktiese geloofsbelydenis van Fascisme uitdruk. En dit werk in werklikheid uit in ons hele lewenshouding. Ons kan dit tot die kleinste besonderhede van die algemene bestaan bring. Vanuit die breedste en mees abstrakte begrip kan ons tot die mees gedetailleerde dinge van die daaglikse lewe kom.
Ons eis van al ons mense 'n oorheersende konsepsie van openbare diens, maar ons gee ook in ruil daarvoor toe en glo dat die Staat in die Fascistiese konsepsie absolute vryheid moet toegee. In sy openbare lewe moet 'n man homself as 'n geskikte lid van die Staat gedra, in elke aksie moet hy voldoen aan die welstand van die nasie. Aan die ander kant ontvang hy van die Staat in ruil daarvoor 'n volledige vryheid om te leef en as individu te ontwikkel. En in ons moraliteit – en ek dink moontlik kan ek beweer dat dit die enigste openbare moraliteit is waarin private praktyk geheel en al saamval met openbare protes – in ons moraliteit is die een enkele toets van enige morele vraag of dit die mag van die individu om die Staat te dien, op enige manier belemmer of vernietig. Hy moet die vrae beantwoord: "Benadeel hierdie aksie die nasie? Benadeel dit ander lede van die nasie? Benadeel dit my eie vermoë om die nasie te dien?" En as die antwoord op al daardie vrae duidelik is, het die individu absolute vryheid om te doen wat hy wil; en dit verleen aan die individu verreweg die grootste mate van vryheid onder die Staat wat enige stelsel onder die Staat, of enige godsdienstige gesag ooit aan die individu verleen het.

Die naaste benadering tot daardie morele toets was moontlik die benadering van die Griekse beskawing, wat in organisasie natuurlik 'n opvatting van die Staat gehad het wat nie veel minderwaardig was as die Fascistiese opvatting vandag nie.

Daardie houding, daardie filosofiese agtergrond lê sekere baie duidelike reëls van sosiale gedrag op die Fasciste, wat neerkom op 'n gedetailleerde uitdaging van die bestaande orde van dinge, hoewel ons nie diep in hierdie detail sal ingaan nie, verder as om te wys dat hierdie breë beginsels vatbaar is vir reduksie tot detail. Ons beskou byvoorbeeld 'n stelsel as belaglik waarin 'n man beboet kan word as hy selfs die risiko loop om homself te beseer deur 'n drankie te neem na die uur wanneer dit wettig is om dit te doen, maar wat in sy openbare hoedanigheid as 'n groter of kleiner openbare figuur, met algehele straffeloosheid aksie kan neem wat die hele struktuur van die Staat kan bedreig. As hy die geringste skade aan homself waag, word die hele mag van die wet teen hom gemobiliseer; tog kan hy in sy openbare hoedanigheid die hele lewe van die Nasie bedreig: hy kan die pilare van die Staat self bedreig.

Die Fascistiese beginsel is private vryheid en openbare diens. Dit lê 'n sekere dissipline en 'n sekere beperking op ons, in ons openbare lewe en in ons houding teenoor ander mense; maar slegs in ons openbare lewe; en ek sou inderdaad sterk argumenteer dat die enigste manier om private vryheid te hê, was deur 'n openbare organisasie wat 'n mate van orde uit die ekonomiese chaos wat vandag in die wêreld bestaan, gebring het, en dat sulke openbare organisasie slegs verseker kan word deur die metodes van gesag en dissipline wat inherent is aan Fascisme.

Om terug te keer na die filosofiese kant, vind ons egter dat die Fascis deur sy filosofie natuurlik 'n sekere dissipline in sy lewe opgelê word, 'n geordende atletiese vermoë, soos ek dit sou noem, en 'n gevoel van vertroue in leierskap, 'n geloof in gesag, wat vreemd is aan ander bewegings. En hier word ons dadelik in botsing gebring met die fundamentele beginsels van Sosialisme en Liberalisme.
Sosialisme verskil natuurlik skerp van Liberalisme in sy opvatting van ekonomiese organisasie; ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke*******

Machine Translated by Google

maar in die filosofie dink ek daar is min Sosialiste of Liberale wat sou verskil dat hulle werklik 'n gemeenskaplike oorsprong het as ons ver genoeg teruggaan in die Voltaire-Rousseau-lewenshouding; en bowenal laasgenoemde. Mag ek nou die fundamentele verskil aan u voorstel wat hier ontstaan tussen Liberalisme en Sosialisme aan die een kant, en Fascisme aan die ander kant? Rousseau, na ons mening, het óf 'n groot fout gemaak, óf is baie verkeerd verstaan. Rousseau het gelykheid gesê. Ons antwoord: As u gelykheid van geleenthede bedoel, ja; as u gelykheid van die mens bedoel, nee. Dit is 'n absurditeit. Ek glo persoonlik dat as hy behoorlik gelees word, Rousseau gelykheid van geleenthede bedoel het, dat die hoofaanval van Rousseau gemik was - en tereg gemik - op die dekadente stelsel waaronder hy geleef het. Hy het in werklikheid gesê: “Dit is absurd dat hierdie ledige, dekadente adelstand van Frankryk” (soos hulle ongetwyfeld destyds was) “vir hulself voorregte opeis wat die lewe van die nasie wurg. Gelykheid van geleenthede is 'n fundamentele ding. Laat diegene heers wat geskik is om te heers. Laat geen man heers omdat sy grootvader homself geskik bewys het om te heers nie.” Dit was 'n opstand teen voorreg, 'n bevestiging dat die man van talent en kapasiteit die man moet wees om die sake van 'n groot nasie te bestuur. Maar daardie leerstelling is deur sy latere dissipels aangegryp asof dit die gelykheid van die mens beteken, dat alle mense gelyk is.

Uit daardie konstruksie ontstaan die hele dwaling, soos ons dit sien. Dit is 'n duidelike absurditeit. Een mens, in gees en liggaam, verskil geweldig van 'n ander. Dit is nie 'n kwessie, soos Sosialiste dikwels sê, van morele of geestelike gelykheid nie. Dit is 'n heeltemal ander ding. Moreel en geestelik kan die man wat die vloer van 'n groot besigheid vee, verreweg beter wees as die bestuurder van daardie besigheid. Maar die vraag is, watter man is geskik om watter werk te doen. Wat is die gepaste funksie wat hy moet verrig? Sommige mense is goed in een ding en sommige in 'n ander.
Ons elimineer beslis die sosiale klasopvatting heeltemal uit Fascisme, want dit berus op die kans op oorerwing; maar ons sê wel dat sekere mense van nature geskik is om sekere dinge te doen, en ander nie. En sodra jy daardie denkbasis aanneem, daag jy die hele opvatting van demokrasie uit.

Jy betwis die oortuiging dat elke vraag in die wêreld, hoe ingewikkeld ook al, deur enigiemand, hoe onervare ook al, opgelos kan word; en inderdaad, in daardie lig beskou, is dit 'n belaglike ding dat 'n tegnikus in die regering of in enigiets anders onderrig kan word deur mense wat die onderwerp vir ongeveer vyf minute per jaar bekyk. As ek 'n ingenieurswinkel binnestap, die ingenieur dophou wat sy werk doen, en dan begin om hom te vertel hoe om dit te doen, sou hy vir my sê – en tereg – dat ek 'n aanmatigende esel is. Net so, dat 'n man wat geen studie van die land se probleme gemaak het, verwag moet word om sy beker bier op die toonbank neer te sit en na die stembus te loop en gedetailleerde instruksies te gee oor hoe sy land gedurende die volgende vier jaar regeer moet word, lyk vir ons na 'n belaglike idee. "Alle mense is gelyk en alle mense is ewe gekwalifiseerd om 'n mening oor enige onderwerp te lug, solank dit 'n onderwerp so ingewikkeld soos die regering van 'n land is:" dit is die interpretasie wat deur Sosiale Demokrasie op die geskrifte van Rousseau geplaas word en daardie opvatting is klaarblyklik absurd. Dit is egter die filosofiese basis van die hele demokratiese stelsel. Ons betwis dus daardie basiese opvatting dat alle mense gelyk is om oor alle probleme te beslis. Ons neem en maak ons eie die gelykheid van geleenthede en ons staan – en moet staan – teen die opvatting van bevoorregte oorerwing.

Wanneer 'n man homself bewys het, kan hy tot die hoogste posisies in die land styg, en ons hele onderwysstelsel moet so ontwerp wees. Maar hy sal nie boaan wees net omdat sy vader of sy grootvader daar voor hom was nie. En so betwis ons aan die een kant die voorreg van die Regses, en aan die ander kant betwis ons die absurde leerstelling van die Linkses dat alle mense deur die gawe van die natuur gelyk is. Nou kan jy sê, en miskien met 'n mate van waarheid sê, dat

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Hierdie leerstellings is al voorheen gehoor, dat dit die basis van Bonapartisme was, of om nog verder terug te gaan na die oorsprong daarvan, die basis van Caesarisme was.

Dit is natuurlik waar dat Fascisme 'n historiese verband met Caesarisme het, maar die moderne wêreld verskil diep van die vorme en toestande van die antieke wêreld. Moderne organisasie is te groot en te kompleks om op enige individu alleen te rus, hoe begaafd ook al. Moderne Caesarisme, soos alle moderne dinge, is kollektief. Die wil en talent van die individu alleen word vervang deur die wil en vermoë van die gedissiplineerde duisende wat 'n Fascistiese beweging uitmaak. Elke Swarthemp is 'n individuele sel van 'n kollektiewe Caesarisme. Die georganiseerde wil van toegewyde massas, onderworpe aan 'n vrywillige dissipline, en geïnspireer deur die passievolle ideaal van nasionale oorlewing, vervang die wil tot mag en 'n hoër orde van die individuele supermens. Nietemin staan hierdie kollektiewe Caesarisme, gewapen met die wapens van die moderne wetenskap, in dieselfde historiese verhouding as antieke Caesarisme tot reaksie aan die een kant en anargie aan die ander kant. Caesarisme het teen Spartakisme aan die een kant en die Patriciaanse Senaat aan die ander kant gestaan. Daardie posisie is so oud soos die geskiedenis van die afgelope tweeduisend jaar. Maar hulle het in daardie dae nie die geleenthede vir konstruktiewe prestasie gehad wat vandag teenwoordig is nie, en die enigste les wat ons uit die vorige bewyse van hierdie leerstelling kan aflei, is eenvoudig dat wanneer die wêreld, onder die invloed van Spartacus, na algehele ineenstorting en chaos gedryf het, dit altyd was wat Spengler die "groot feitemanne" genoem het wat die wêreld uit die gevolglike chaos onttrek het en die mensdom dikwels eeue van vrede en orde in 'n nuwe stelsel en 'n nuwe stabiliteit gegee het. En dit is gedoen, en dit is gedoen, deur moderne Fascistiese bewegings, "deur sekere fundamentele feite van politiek en filosofie te erken. Weereens het jy 'n sekere huwelik van twee oënskynlik teenstrydige leerstellings. Ons word dikwels daarvan beskuldig dat ons iets van die Regse en iets van die Linkse neem. Wel, dit is 'n baie verstandige ding om van ander gelowe te leen; om te verwerp wat sleg is en te behou wat goed is; en sodra jy wegkom van die ou parlementêre denke, sien jy natuurlik die wysheid van so 'n koers. En Fascisme neem natuurlik iets van die Regse en iets van die Linkse, en voeg nuwe feite daarby om die moderne era te ontmoet.

In hierdie nuwe sintese van Fascisme, wat nader aan ons onmiddellike situasie kom, vind ons dat ons die groot beginsel van stabiliteit, ondersteun deur gesag, deur orde, deur dissipline, wat die kenmerk van die Regses was, neem, en ons trou dit met die beginsel van vooruitgang, van dinamiese verandering, wat ons van die Linkses neem. Konserwatisme – om dit te noem soos dit in hierdie land bekend is – glo in stabiliteit en ondersteun dit deur sy geloof in orde; maar waar Konserwatisme nog altyd in die moderne wêreld misluk het, is in sy onvermoë om te besef dat stabiliteit slegs deur vooruitgang bereik kan word: dat 'n standhoudende weerstand teen verandering die revolusionêre situasie veroorsaak wat Konserwatisme die meeste vrees. Aan die ander kant het die Linkses nog altyd misluk om te besef, danksy hul Rousseau-kompleks, dat die enigste manier om vooruitgang te maak, is om die uitvoerende instrumente aan te neem waardeur verandering alleenlik moontlik gemaak word.

Ons het dus tot hierdie gevolgtrekking gekom: dat julle slegs stabiliteit kan hê as julle bereid is om ordelike veranderinge deur te voer, want om stabiel te bly, moet julle julleself aanpas by die nuwe feite van die nuwe era. Aan die ander kant kan julle slegs die vooruitgang hê wat die Linkses begeer as julle die uitvoerende instrumente van vooruitgang aanneem, naamlik gesag, dissipline en lojaliteit, wat nog altyd as slegs aan die Regses beskou is. Deur hierdie twee beginsels te verenig, bereik ons die basis van Fascistiese geloof en Fascistiese organisasie.

Weer eens sal jy sê: “Dit is weer eens Caesarisme of Bonapartisme. Dit is nie meer 'n kwessie van suiwer individuele leierskap nie. Die masjinerie waarmee ons te doen het, is heeltemal te groot vir enige enkele individu om alleen te hanteer. Dit het dus 'n kollektiewe Caesarisme geword—die

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

leierskap van 'n georganiseerde en gedissiplineerde massa, saamgebind in 'n vrywillige dissipline deur ideale van nasionale en wêreldregenerasie wat dit passievol inspireer. Maar die basiese beginsels bly dieselfde; en daarom, terwyl u Fascistiese beweging die doel kan verrig wat Caesarisme voorheen verrig het, orde kan bring uit die chaos wat die konflik tussen Spartacus en reaksie ontlok het, vir 'n paar jaar of 'n paar eeue groot vrede aan die wêreld kan gee, dra dit tog sy eie verval in homself, en bereik nie werklik wat ons glo nodig is nie."

Ek glo die antwoord op daardie saak, wat die enigste werklik geldige saak is, is dat die faktor van moderne wetenskap nog altyd tevore ontbreek het. Jy het nou 'n heeltemal nuwe faktor. As jy 'n nuwe doeltreffendheid in jou regeringstelsel kan inbring, en almal erken dat sulke bewegings ten minste doeltreffend is wanneer hulle aan bewind kom: as jy selfs vir 'n paar jaar 'n uitvoerende mag en 'n doeltreffendheid wat dinge gedoen kry, aan die regering kan bring, kan jy die gevange genie van die wetenskap vrylaat – en jy sal dit doen – om die taak te verrig wat dit in die moderne wêreld moet verrig. Wat ook al ons uiteenlopende sienings oor die struktuur van die staat en ekonomie mag wees, ek dink ons moet almal saamstem dat dit moontlik sou wees, deur 'n gesonde organisasie van die wêreld, met die krag van moderne wetenskap en van die industrie om te produseer, om die armoedeprobleem eens en vir altyd op te los, en om armoede en die ergste eienskappe van siekte en lyding uit die wêreld eens en vir altyd af te skaf.

Daarom, as dit moontlik is om 'n doeltreffende regeringsvorm te hê, het jy vir so 'n stelsel, vir die eerste keer in die geskiedenis, 'n instrument beskikbaar waarmee die aangesig van die aarde vir altyd verander kan word. Sodra die noodsaaklike gedoen is, sodra moderne wetenskap en tegniek vrygestel is en hul taak verrig het, sodra jy jou politieke en filosofiese stelsel van 'n verbygaande en politieke na 'n permanente en tegniese basis verander het, sal daar geen behoefte meer wees aan die politiek en die kontroversies wat die wêreld vandag aflei nie. Die probleem van armoede sal opgelos word, die groot probleme sal so ver as moontlik uit die weg geruim word, en soos almal weet, as die moderne wetenskap behoorlik gemobiliseer word. Dan sal die mensdom bevry word vir die dinge in die lewe wat werklik saak maak.

Daarom, hoewel dit miskien waar is dat sekere van hierdie verskynsels in die ewige herhalings van die geskiedenis al voorheen in die wêreld gesien is, en met groot voordeel vir die mensdom gesien is, het die groot uitvoerende bewegings nog nooit tevore die geleentheid gehad om hul taak te voltooi wat moderne wetenskap en uitvinding nou aan hulle gee nie.

In 'n oomblik van groot wêreldkrisis, 'n krisis wat uiteindelik onvermydelik sal verdiep, ontstaan 'n beweging uit 'n historiese agtergrond wat die opkoms daarvan onvermydelik maak, met sekere tradisionele eienskappe wat afkomstig is van 'n baie glorieryke verlede, maar in die gesig gestaar deur die feite van vandag, gewapen met die instrumente wat slegs hierdie era ooit aan die mensdom verleen het. Deur hierdie nuwe en wonderlike sameval van instrument en gebeurtenis kan die probleme van hierdie era oorkom word, en die toekoms kan verseker word in 'n progressiewe stabiliteit. Moontlik is dit die laaste groot wêreldgolf van die onsterflike, die ewig herhalende Keiserbeweging; maar met die hulp van die wetenskap, en met die inspirasie van die moderne verstand, sal hierdie golf die mensdom na die verdere oewer dra.

Dan, uiteindelik, sal 'Caesarisme', die magtigste uitstraling van die menslike gees in hoë strewe na blywende prestasie, sy wêreldsending voltooi het, sy opoffering in die stryd van die eeue versoen het, en sy historiese bestemming vervul het. 'n Mensdom wat vrygelaat is van armoede en van baie van die gruwels en kwale van siekte tot die genot van 'n wêreld wat deur die wetenskap hergebore is, sal steeds 'n Fascistiese beweging nodig hê wat getransformeer is tot die doel van 'n nuwe en edeler orde van die mensdom; maar jy sal nie meer die vreemde en ontstellende manne nodig hê nie ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke*******

Machine Translated by Google

wat, in dae van stryd en gevaar en in nagte van duisternis en arbeid, die instrument van staal gesmee het waarmee die wêreld na hoër dinge sal oorgaan.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Duitsland en haar vroue
deur Anne Seelig-Thomann

DTYDENS my laaste besoek aan Engeland het baie Engelse vroue my gevra oor die posisie van vroue in die Derde Ryk. Volgens die stories wat hulle gehoor het, het hulle gelyk of hulle dink ons is niks anders as slawe nie. Trouens, hulle het dit openlik gesê en bygevoeg dat hulle ons uit die diepte van hul harte jammer kry. Ek wil graag vir julle sê hoe ons Duitse vroue oor die Nuwe Ryk voel, en ek sal begin met die vrouens en moeders.

Ons almal weet uit die geskiedenis dat elke rewolusie gevolg word deur nuwe konstitusionele vorme, en as gevolg van die opstand wat hierdie nuwe vorme voortgebring het, vind ons oor die algemeen ook fundamentele veranderinge in die sosiale lewe van die mense. Die nuwe stelsel in Duitsland, "Nasionaal-Sosialisme", was 'n welkome verandering vir miljoene gesinne, wat verskriklik gely het onder die gevolge van die oorlog wat die lewe 'n las vir baie moeders en hul kinders gemaak het. Dit was Adolf Hitler se taak om hulle te help en die rampspoedige idee te beëindig dat “dit beter is om glad nie kinders te hê nie”.

Ons moet nie vergeet dat selfsug die basis van die ou stelsel was voordat die Führer gekom het om die nuwe Ryk te bou nie. Dit was hy wat Duitse vroue weer eens laat glo het dat die gesin die noodsaaklike eenheid van die staat is, en daarin is die moeder die lewende simbool van nasionale oorlewing deur haar grootmaak van gesonde kinders. Moederskap en vroulikheid het hul ou betekenis en glorie herwin.

DIENS VIR MOEDERS

In 1934 het die Nasionaal-Sosialistiese Vroueliga vir die eerste keer bymekaargekom vir ernstige samewerkingswerk en die Ryksdiens vir Moeders gestig. Hierdie diens word deur elke tak van die Liga geadministreer en bestaan uit spesiale onderrigkursusse wat oop is vir alle vroue, getroud of ongetroud, jonk en oud. Sedert 1934 het nie minder nie as 600 000 Duitse vroue hierdie kursusse bygewoon en onderrig ontvang in huishoudelike bestuur, kook en naaldwerk, sowel as die elemente van higiëne en verpleging. Aangesien ons Duitsers aan 'n nasie sonder kolonies behoort, moet ons ook versigtig wees vir elke soort grondstof, en in hierdie kursusse leer die vroue hoe om skynbaar nuttelose dinge vir 'n nuttige doel te gebruik. As 'n reël dek elke kursus tien aande, met 'n totaal van vier-en-twintig uur onderrig.

Die koste van so 'n kursus wissel tussen twee tot drie punte op die platteland en drie tot vyf punte in die dorp. Diegene wat dit kan bekostig, word verwag om ten volle te betaal, maar aanvullende bedrae word bygedra deur die Vroue-afdeling van die Arbeidsfront en die Nasionaal-Sosialistiese Welsynsorganisasie vir diegene wat nie hierdie betalings kan bekostig nie. Baie dikwels word die hele bedrag deur die werkgewer betaal vir 'n meisie wat binnekort uit die werk aftree vir die huwelik. Daar is etlike honderde sulke Moederskole wat permanent in Duitsland gevestig is, wat 'n beroep vind vir duisende vrywillige werkers as voogde, openbare welsynsonderwysers, jeugleiers en so meer. Dit is werk soos hierdie wat elke Duitse vrou die geleentheid gee om aktief deel te neem aan die lewe van die Nasionaal-Sosialistiese Staat, want elke vrou besef dat sy haar deel moet neem langs die mans met dieselfde verantwoordelikheid vir die toekoms van ons nasie.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

DIE WERKENDE VROU

Niks is meer deur ander nasies bespreek as die posisie van professionele - en werkende vroue in die Derde Ryk nie. Die teenstanders van Nasionaal-Sosialisme het daarop aangedring dat van die oomblik dat Adolf Hitler aan bewind gekom het, alle werkende vroue met geweld uit hul beroepe verwyder en deur mans vervang sou word. Niks kon in werklikheid meer teenstrydig met die waarheid wees nie, want alle aktiewe vroue in die industrie en die professies is binne die Arbeidsfront georganiseer, en daardie vroue wat voorheen nie in diens was nie, maar wou help met die opbou van die Nuwe Ryk, het vrywillig by die Vrouebond aangesluit, onder die nasionale leierskap van Frau Scholz-Klink. In hierdie twee organisasies vind ons die huisvrou, die onderwyseres, die verpleegster, die vroedvrou, die kunstenaar, die vroulike dokter en alle vroue met universiteitskwalifikasies.

Aangesien dit die ideaal van Nasionaal-Sosialisme is om die gesin as die noodsaaklike eenheid van die staat te bewaar, is dit waar dat die Arbeidsfront die verwydering van vroue uit fabriekswerk, wat ongeskik is vir die vroulike liggaam, verseker het en hulle deur werklose mans vervang het. Hierdie vroue is egter elders meer geskikte werk gevind.

Duitse vroue is steeds in diens in alle ambagte wat met klere verband hou, en miljoene ander is onderwysers, verpleegsters en huisbediendes, terwyl daar 'n aantal vroulike dokters is, vroue as argitekte en op die verhoog en in films, nie net as aktrises nie, maar ook as uitstaande vervaardigers, soos die beroemde Leni Riefenstahl, wat toesig hou oor alle fotografie by belangrike Partyvergaderings en by die Olimpiese Spele. Ook miljoene vroue is in diens in die algemene nywerheid, wat 'n spesiale afdeling vorm, soos ek gesê het, van die Arbeidsfront. Daar kan beslis nie gesê word dat Duitse vroue in die huis ingestoot is nie.

BINNELANDSE DIENS

Selfs diegene wat, as huisbediendes of huisvroue, besonder beperk is tot die huishoudelike sfeer, het spesiale aandag gekry. Toe Adolf Hitler aan bewind gekom het, is die Vrouebond die spesiale taak gegee om die universele vooroordeel te oorkom dat huishoudelike werk slegs 'n beroep vir die laer klasse is. Nou moet elke meisie, of dit nou ryk of arm is, wanneer sy skool verlaat, 'n streng eksamen oor huishoudelike pligte slaag, en boonop doen die meeste van ons meisies op agtien, voordat hulle hul eie beroep begin, vrywilligerswerk vir die Vrouearbeidsdiens, wat gereeld huishoudelike pligte behels om 'n hardwerkende moeder te verlig.

Die vrou se aandeel in die nuwe sosiale orde is nie beplan op grond van die ou slagspreuk van "Vroueregte" nie, maar in verhouding tot die diens wat die vrou aan die gemeenskap as geheel – die nasie – kan lewer. Aangesien die vrou se invloed nog altyd die grootste was in die vorming van die intieme sosiale lewe van die nasie, is ons nie soseer bekommerd oor waar ons diens gelewer word nie, maar hoe dit gelewer word.

DIE DUITSE MEISIE

Reeds op skool sluit die Duitse meisie aan by die BDM (Bund Deutscher Mädel), wat die grootste organisasie van sy soort ter wêreld is. As 'n geaffilieerde organisasie van die Hitler-jeugbeweging ontvang die BDM gedetailleerde instruksies in opleiding, en veral in die inskerping van 'n gesonde lewensfilosofie (Weltanschauung), van die Nasionale Jeugleier, Baldur von Schirach.
Veertig skole is regoor die land gebou met die uitsluitlike doel om meisies te onderrig soos

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

jeugleiers op grond van hierdie beginsels.

As toekomstige moeders, dokters, ekonome, onderwysers, prokureurs, ens., het alle Duitse meisies 'n verpligting om hul gawes vir die beste nasionale doel te gebruik, maar hulle moet eers, as fondament, 'n seker sosiale agtergrond verkry. Waar kan dit beter verkry word as in die kameraadskap van die Duitse meisiesorganisasie, die BDM? Die eerste noodsaaklikheid is fisiese opleiding, en daarom moet elke meisie 'n sistematiese ontwikkeling van haar fisiese standaarde volgens ouderdom ondergaan. Terselfdertyd word onderrig in noodhulp en verpleging gegee. Daar is BDM-kampe waar die meisies leer om op die land te help, en huishoudelike skole vir opleiding as kinderverpleegsters, dieetkundiges en ander huishoudelike werk.

Wanneer die meisies die skool verlaat, word hulle aangemoedig om 'n jaar in die "Landjaardiens" deur te bring en nuttige werk op die land te doen. Dit is 'n parallelle organisasie as die "Arbeidsdiens" vir die jong mans, en verrig nuttige werk wat nie met normale beroepe meeding nie. Werk van groot ekonomiese waarde is inderdaad gevind in die vervanging van vroue wat deur siekte ongeskik is en hulle 'n voldoende vakansie gee om te herstel. Dit was veral voordelig in die geval van die oorbelaste moeder, wie se huishoudelike werk deur meisies van die "Arbeidsdiens" oorgeneem is, terwyl haar kinders in 'n plaaslike "kleuterskool" versorg word.

Alhoewel die blote statistieke van hierdie reuse-organisasie van die vroue van Duitsland indrukwekkend genoeg is, lê die werklike waarde in die morele standaarde wat geskep word. Die Duitse meisie in haar BDM en "Landjaardiens" doen nie net groot ondervinding op nie, maar versamel ook 'n gevoel van sosiale verantwoordelikheid, aangesien sy presies soortgelyke lesings en onderrig oor politieke en ekonomiese probleme kry as die jong mans in hul organisasies. Wie ook al 'n vroue-arbeidskamp besoek het, was verheug oor die sterk, goed geboude meisies, hul oë wat vonkel van gesondheid en geluk. Baie van my Engelse vriende het my hier gevra: "Hoe is dit dat die hele atmosfeer van julle jongmense so vol netheid en die uitstraling van krag en lewe is?"

“Hoe het jy dit reggekry?” Daar kan net een antwoord wees: “Die gees van Adolf Hitler”!

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Wat is sosialisme?

deur Joseph Goebbels

EBAIE beredeneerde moderne politieke opvatting wentel, of dit erken word of nie, om die sentrale faktor van alle toekomstige ontwikkeling—die Maatskaplike Probleem.

Sosiale nood is meer as 'n brood-en-botter-kwessie. As dit nie meer as dit was nie, sou die Marxis reg gewees het. Die proletariër is nie internasionaal uit liefde vir internasionale vermenging nie, maar vanweë die tragiese besef dat daar voorheen geen nasionale oplossing vir sy bestaansprobleem was nie. Bourgeoïese selfsug en Joodse kompetisie het bewustelik en onbewustelik saamgewerk en daardie ding voortgebring wat die lig en asem van die lewe van die mense steel - die Klasseoorlog.

Sosiale nood kweek die passie vir Veiligheid. Diep in die proletariaat sluimer 'n liefde vir Tuis, Grond en Vaderland, wat sy uitdrukking in goeie sowel as slegte vorme vind, altyd gereed vir die edelste opoffering. Selfs onder Marxisme voel die proletariaat geen haat vir die Vaderland nie, maar slegs vir daardie burgerlike perversie van die Vaderland - die Stelsel. Hierdie Stelsel het inderdaad 'n toestand geskep waarin nasionalisme en kapitalisme een en dieselfde ding was. Die stryd teen internasionalisme kan nooit met frases gewen word nie. Sosiale nood kan slegs deur sosiale aksie opgelos word. Die proletariaat sal internasionaal bly dink solank hulle geen aandeel in die Nasie het nie. Hoe kan 'n mens iets liefhê en respekteer wat jy nie ken nie?

Die Sosiale Probleem is 'n kwessie van die herbewusmaking van die internasionale stadsproletariaat van hul fundamentele verhouding met die grond. Die mens kan slegs in sy eie grond wortel skiet. Hy voel homself slegs verwant aan dit wat sy eie is. Die enigste effektiewe stryd teen Bolsjewisme is die uitskakeling van Kapitalisme.

Dit toon die gebrek aan politieke instink in die middelklasse dat hulle hulself met Kapitalisme vereenselwig het, waarmee hulle immers min genoeg te doen gehad het. Kapitalisme is die immorele verspreiding van kapitaal. Kapitalisme in ekonomie is dieselfde as demokrasie in die politiek: naamlik die immorele verspreiding van mag binne die Staat. Beide faktore, Kapitalisme en Demokrasie – hul verhouding is soos seun tot vader – is die geswore vyande van 'n nuwe sosiale organisasie van die Staat. Tot op hede was hulle tevrede om die Sosiale Probleem te ignoreer en het die kwessie sover moontlik ontduik deur 'n skynheilige belydenis van filantropie. Dit is die tragedie van Liberalisme – filantropie: 'n konglomeraat van burgerlike lafhartigheid, sentimentaliteit, sadisme en vrees. Die hele verhaal van sosiale 'verbetering' ontvou homself voor ons oë as 'n verskriklike voorbeeld van Liberale onvermoë om die Sosiale Probleem te hanteer – wat nog te sê om die dieptes daarvan te begryp. Die Sosiale Probleem het niks, absoluut niks, te doen met sentimentaliteit en 'Liefdadigheid' nie. Dit is 'n probleem van nasionale noodsaaklikheid. Dit is nie die blote feit dat sommige miljoene honger ly wat hierdie probleem sy wêreldwye politieke belangrikheid gee nie, maar dat dit die ineenstorting van die Nasie kan veroorsaak. Dit alleen gee kontinuïteit aan sosiale idees. Sentimentaliteit en 'liefdadigheid' is op sigself heeltemal onbetroubaar. Nasionale noodsaaklikheid alleen skep fanatisme en die hewige impuls van geloof. So is die Sosiale Probleem gegrond in die struktuur van toekomstige politieke ontwikkelinge en gee dit die jeug nuwe pligte en nuwe take.

Uit hierdie besef ontstaan 'n werklik sosiale konsep van die Staat, wat net so min te doen het met

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Marxisties-proletaries soos met liberaal-demokratiese begrippe. Ek dink in 'n sosiale sin wanneer ek vir die onderdrukte klasse van my landgenote die verkryging van hul natuurlike regte toewens, as regte, en nie as min of meer vrywillige geskenke nie. Ek dink in 'n sosiale sin wanneer ek hierdie regte eis nie uit motiewe van burgerlike vrees of sentimentaliteit nie, maar uit die besef van nasionale noodsaaklikheid en sosiale geregtigheid.

Die Liberale mens dink soos 'n bourgeois; die Marxistiese mens dink soos 'n proletariër; die Sosiale mens dink nasionaal, in terme van 'n nasionale staat wat ontwerp is om 'n gemeenskaplike bestemming te vervul. Vir hom beteken nasionale en sosiale denke een en dieselfde ding: Liefde vir die Nasie; geloof in sy toekoms; en die wil tot vryheid.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Wêreldfilosofie en Buitelandse Politiek deur Alfred Rosenberg

Ek In die alledaagse lewe besef die gemiddelde mens selde dat die politieke en sosiale lewe uiteindelik deur filosofiese motiewe gevorm word. Die opvatting van die burgerlike morele kode, die opvatting van die reg en alles anders in die daaglikse lewe wat daarmee verband hou, word altyd op een of ander manier bepaal deur die innerlike houding van die mens teenoor hulle; maar dit is slegs tydens groot rewolusionêre gebeure wat die lewe van 'n nasie as geheel raak, dat mense duidelik bewus word van hierdie feit. Daar kan gesê word dat dit is wat vandag regoor die wêreld gebeur. Ongeag wat die onmiddellike uitwerking van die konflik van 1914-1918 op die politieke gebeure van die verskillende nasies en state mag wees, is daar een feit wat homself in 'n toenemende mate indruk maak op alle gemoedere wie se gedagtes nie bloot oppervlakkig is nie, en dit is dat mense na so 'n geweldige omwenteling nie bloot kan terugkeer na hul vorige daaglikse bestaan asof niks gebeur het nie. Feitlik elke nasie in die wêreld is geraak deur die groot stryd van die Wêreldoorlog, of het ten minste in 'n mate onder die gevolge daarvan gely. Miljoene en miljoene manne word in die gesig gestaar deur 'n lot wat hulle met oënskynlike skielikheid oorweldig het en wat aanleiding gegee het tot vrae wat heeltemal verskil van dié wat vir baie dekades saak gemaak het.

Voor 1914 het die wêreld in 'n atmosfeer van optimisme geleef. Dit is waar dat diegene in verantwoordelike posisies in die verskillende lande gesien het dat wolke telkens weer op die politieke horison saampak, maar selfs onder staatsmanne was daar baie wat geglo het dat, net soos by vorige soortgelyke geleenthede, die politieke stelsel van daaglikse kompromie seëvierend sou wees. Ekonome het met wiskundige presisie bereken dat enige konflik tussen groot nasies sulke rampspoedige ekonomiese en sosiale gevolge sou hê, dat 'n ineenstorting van die wêreld se ekonomiese struktuur gebonde sou wees om plaas te vind en die einde van die oorlog binne 'n paar maande teweeg te bring. Intellektuele optimiste het hul hoop gebaseer op die oortuiging dat "wêreldgesonde verstand" die oorhand sou kry en het saamgestem met die voorste ekonome deur te sê dat die nasies nooit die waansin van 'n wêreld sou duld nie.

oorlog.

Maar, soos die natuur self, het die lewe van die mense en rasse nie op die reguit pad van logika gevorder nie, maar op die kronkelende sypaaie van opgewonde gevoelens en wilde passies. Dit is hierdie onberekenbare elemente wat uiteindelik die wêreldkatastrofe ontketen het. Dit is belangrik, dink ek, dat ons vandag moet erken dat die jaar 1914 nie net die begin van 'n groot militêre stryd gemerk het nie, maar dat die hele ou wêreld op daardie noodlottige dae van Augustus begin ineenstort het. Die feit dat die nasies en hul leiers nie in staat was om so 'n verskriklike konflik te voorkom nie, is afdoende bewys dat die sosiale konflikte, die hele tendens van die wêreldekonomie van die tyd en die sosiale struktuur van die nasies, nie meer kragtig genoeg was om 'n duidelik gedefinieerde vredesbeleid te waarborg nie. Inteendeel, soveel aandag moes gegee word aan chaotiese massabewegings van die laer lae, aan politieke passies en aan ekonomiese belange, dat die roer dikwels uit die hande van die staatsmanne gegly het en die wêreld na 'n botsing geslinger het waarvan dit eers baie jare later begin herstel het, nadat heldhaftige kragte uitgeput en enorme opofferings gemaak is.

Dit is natuurlik dat hierdie herstel van die algemene denke, hierdie kritiek op die verlede en hede, eers in daardie lande sou manifesteer waar militêre en politieke nederlaag die

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

probleme baie duideliker as in die state wat, ten minste vir eers, op die vrugte van hul oorlogsoorwinnings kon leef. Al die gistingsprosesse, wat wyd verskillend van aard is, wat in Rusland, Hongarye, Duitsland en Turkye plaasgevind het, verskyn vir elke intelligente waarnemer van wêreldpolitiek as onmiskenbare tekens van die ineenstorting van die ou orde wat reeds genoem is en aan 'n poging om op die een of ander manier 'n nuwe wêreld te skep. Dit is nie soseer te danke aan die logiese erkenning van wat geskik is of nie, maar aan 'n innerlike karakterverandering wat, na die hede sowel as die verlede gewend, verklaar het: "Dit kan nie langer voortduur nie."

Hierdie innerlike besluit is van groter belang as enigiets anders en kan nie deur enige argument uitgeskakel word nie. Hierdie nuwe geesteshoudings van nasies, of hulle nou in die een of die ander rigting is, is die beslissende rede vir konstruksie of vernietiging, na gelang van die geval. Die swaartepunt van ons huidige beweging in die wêreldpolitiek spruit voort uit die teenstelling en krag van hierdie verskillende geestesenergieë.

Ons Nasionaal-Sosialiste sien in 'n goed gedefinieerde denkwyse dit wat ons ook "wêreldfilosofie" (Weltanschauung) noem. Hierdie woord, waarvan die presiese vertaling in ander tale baie moeilik is, beteken in die eerste plek presies wat dit sê: 'n besondere manier van wêreldbeskouing, dit wil sê 'n duidelik verstaanbare innerlike houding van siel, gees en karakter teenoor uiterlike dinge. 'n Houding wat besluit oor "ja" of "nee", wat, as dit die stem van miljoene is, die lewenswyse, die struktuur van die staat, die pligte en voorregte van 'n ras of 'n volk vorm. Hierdie houding is dus die noodsaaklike fundamentele en beslissende faktor. As dit al die verskillende sfere van die lewe deurdring, dan kan ons praat van 'n verenigde en eenvormige nasie; dan kan ons sê dat staat, volk en "wêreldfilosofie" tot een saamgesmelt het. Natuurlik gebeur dit slegs in baie seldsame gevalle. Die meeste nasies word onder die invloed van rasse-eienskappe en politieke gebeure beïnvloed deur uiteenlopende strominge in die verskillende sfere van die lewe, wat dikwels aanleiding gee tot die ernstigste konflikte binne die nasie.

“Wêreldfilosofie” is dus nie gelykstaande aan Godsdiens nie, maar dit kan laasgenoemde insluit. ’n “Wêreldfilosofie” kan deur godsdiens of deur ’n wetenskap ’n spesiale karakter kry; dit kan gevorm word deur die artistieke of kulturele eienskappe van ’n nasie. As die “wêreldfilosofie” van ’n volk werklik diep en eg is, sal dit alles insluit en karakteriseer. Aan die ander kant is dit ruim genoeg om die mees uiteenlopende geestelike en spirituele temperamente in te sluit.

Die houding van verskeie nasies en van vooraanstaande persone teenoor vrae wat verband hou met wêreldfilosofie, of dit nou van 'n godsdienstige, wetenskaplike of kulturele aard is, was 'n belangrike bydraende faktor tot die bepaling van nie net die intellektuele nie, maar ook die politieke lewe van nasies deur al die eeue van die verlede, en ek is van mening dat die vraag watter effek die wêreldfilosofie op buitelandse politiek gedurende die groot tydperke van die geskiedenis gehad het, een van die interessantste probleme van die wêreldgeskiedenis is. Ek twyfel inderdaad of hierdie vraag tot dusver die onderwerp van voldoende diepgaande studie gevorm het, hoewel dit nie net die navorsingsgeleerde nie, maar ook elke staatsman behoort te interesseer.

Mag ek toegelaat word om 'n paar voorbeelde aan te haal om te demonstreer hoe beslissend 'n politieke "Wêreldfilosofie" mag dalk die ontwikkeling van die geskiedenis oor eeue en millennia beïnvloed?

Toe die Christelike godsdiens vanuit die Middellandse See oor die Europese vasteland versprei het en een Germaanse stam na die ander Christelik geword het, is gevind dat byna almal van hulle nie die Rooms-Katolieke dogma aanvaar het nie, maar Ariane geword het, d.w.s. volgelinge van Arius, wie se opvatting van die persoon en goddelike posisie van die stigter van die Christendom wesenlik verskil het van dié van die Rooms-Katolieke Kerk. Slegs een belangrike stam het Rooms-Katoliek geword, vanweë sy

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

leier se gerief, naamlik die Franken. Hierdie Franken was egter ook die sterkste stam vanuit 'n militêre oogpunt en het nie baie ver van hul oorspronklike tuiste weggetrek soos die Oos-Duitsers nie, en dus is ou Rome geassosieer met 'n harde jong wilskrag wat voortaan na die Ooste gekeer is. Hierdie wilskrag was seëvierend in beide 'n militêre en wêreldfilosofiese opsig. Arius van Alexandrië (oorlede 336 n.C.) het geleer dat Christus nie God was nie, maar deur Hom geskep is. Sy leer is deur die Konsilie van Nicea verbied en dus het Europa nie Ariaans geword soos aanvanklik waarskynlik gelyk het nie, maar Rooms-Katoliek. Hier het ons dan 'n oorwinning van een idee oor die ander, gepaardgaande met onmeetbare gevolge vanuit die oogpunt van die wêreldgeskiedenis. As die ander, Ariaanse, stamme die Franken verslaan het, sou Europa 'n heeltemal ander geestelike aspek aangeneem het en die hele Protestantse beweging wat later ontstaan het, sou nie sy verskyning gemaak het nie; ten minste nie in dieselfde vorm nie.

'n Tweede voorbeeld wat toon hoe 'n "wêreldfilosofie" gebaseer op godsdiens sy wil op hele nasies afgedwing het, word deur Islam verskaf. Hierdie geloof het tallose Bedoeïense stamme verenig wat, sterk in hul geloof, die hele noordelike deel van Afrika verower en Suid-Europa binnegeval het. Alhoewel dit deur die Europeërs wat vir hul onafhanklikheid geveg het, afgestoot is, het die Mahomedan-godsdiens sy merk op 'n aansienlike deel van die bewoonde aarde afgedruk: van Gibraltar oor Afrika, Palestina en so aan tot in Indië. Politieke bewegings en bittere vetes, wat tot vandag toe voortduur, toon hoe 'n gegewe "wêreldfilosofie" as 'n voortdurende dryfkrag optree wat al die nasies wat onder sy mag is, dwing om hul besondere "wêreldfilosofie", hul lewenswyse, hul regeringsopvatting en hul kultuur te propageer en te verdedig.

Nadat die Universele Kerk vir baie eeue seëvierend gebly het, het gewelddadige opstande daarteen in baie dele van Europa uitgebreek. Dit het by die mense proteste ontlok wat die wêreld geskud het en gebaseer was op 'n gemeenskaplike ideologie. Vir eeue het die stryd van die verskillende Protestantse volke teen die Universele Kerk en sy militêre verteenwoordigings oor Europa gewoed. Maar te midde van hierdie stryd het die Europese kollektiewe denke op 'n baie kenmerkende manier in 'n heeltemal nuwe rigting gedraai: van 'n essensieel godsdienstige of dogmatiese stryd het die kontroversie nasionaal geword. Die beskerming van 'n nasionale struktuur sal etiese waardes verdring, selfs al is hul verteenwoordigers van die hoogste orde. Miskien is die beste voorbeeld van hierdie wending na 'n nuwe era die geval van Kardinaal Richelieu. Hy het in homself die leidende predikant van Lodewyk XIII en die opvolger van Lodewyk XI gesien in die uitvoering van die plan van 'n nasionale eenwording wat laasgenoemde bedink het; aan die ander kant was hy 'n biskop en later 'n kardinaal van die Rooms-Katolieke kerk. Aan die Hof van Parys het die Rooms-Katolieke invloed geheers en is hoofsaaklik deur die Spaanse party verteenwoordig. Die beleid van Rome het ongetwyfeld Spanje en die Habsburgers bevoordeel, en die voltooiing van die Hispano-Habsburgse oorwinning oor Frankryk sou sekerlik vir 'n lang tyd tot 'n suiwer Katolieke oppergesag in Europa gelei het. Maar Richelieu, hoewel hy vryheid vir die Rooms-Katolieke Kerk in al sy pakt met sy Protestantse bondgenote geëis het, het sy steun na die ander kant oorgedra en sy uiterste bes gedoen om die wêreld teen die Habsburgers te mobiliseer en die mag van Spanje te breek, terwyl hy terselfdertyd die tydelike mag van die Pous geneutraliseer het. Teen al die pouslike vriende aan die Franse Hof het hy alle maatreëls ingestel om die oppergesag van Frankryk te konsolideer; om sy onafhanklikheid te verseker, het hy die Protestante in sy eie land uitgewis, maar bondgenootskappe met Gustavus Adolphus en met Bernhard, Hertog van Weimar, gevorm. Hy het selfs die Franse gewere beveel om op die pouslike soldate te vuur. Ek dink hierdie skote, wat op bevel van 'n Romeinse kardinaal teen Rome se leër afgevuur is, simboliseer die ommeswaai van Europa na 'n nuwe houding wat sedertdien nooit opgehou het om teenwoordig te wees in die lewe van ons vasteland nie.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

In die negentiende eeu het hierdie houding 'n verandering ondergaan na 'n nuwe vorm van Europese Nasionalisme. Oral in die wêreld was die nasionale idee die bevrydende gedagte van die lewe. Bewys hiervan word gevind in baie geskrifte van die tyd, en in die persone van Washington, Bolivar en Garibaldi. Terselfdertyd het wetenskap en handel egter 'n steeds toenemende belangrikheid aangeneem en Walter Rathenau se gesegde: "Die lot word deur die ekonomie bepaal" het die "leitmotiv" geword van die uitwerking van die meeste sosiale probleme. Nog 'n belangrike faktor was die bevolkingsyfer van die verskeie state, wat hulle laat markte vir produkte en grondstofvoorraad oral in die wêreld soek het. Hierdie houding is hoofsaaklik geborg en gepropageer deur 'n volk wat oor die hele aardbol versprei was. Daar is gepleit dat 'n "Wêreldrepubliek" nagestreef moes word, en dat die voorheen bestaande Nasionaal-ekonomiese stelsels vervang moes word deur 'n sogenaamde wêreld-ekonomiese stelsel, verkieslik onder sentrale beheer.

Dit is waar dat daar aan die begin van die eeu 'n paar nasionale state van 'n militêr-politieke aard was, maar vanuit 'n ekonomiese oogpunt beskou, het daar 'n byna hopelose verwarring bestaan van baie verskillende ekonomiese groepe, kommersiële en industriële trusts, en internasionale banke, wat mekaar teëgestaan het en waarvan die sukses of mislukking soveel mense sou raak dat die nasionale beleid gedwing was om homself aan hierdie private belange ondergeskik te stel en hulle vir die grootste deel as van nasionale belang te erken.

As protes teen die sosiale gevolge van hierdie suiwer ekonomiese stelsel in elke opsig, het miljoene mense opgestaan en geluister na die leerstellings wat sosiale vryheid verkondig deur middel van 'n beweging wat alle nasies omvat, naamlik die Marxisties-Kommunistiese Internasionale. Al hierdie strominge en tendense, wat voortdurend ingewikkeld en vererger is deur nuwe newe-kwessies, het aan die einde van die negentiende eeu 'n obstruksie teweeggebring en daar kan met veiligheid gesê word dat Friedrich Nietzsche die sensitiefste seismograaf was van hierdie bewings wat die hele wêreld geskud het. Hy het hom nie aan 'n sentimentele filosofie oorgegee nie, maar het 'n voorgevoel ervaar van die gebeure wat sou kom, wat honderde miljoene mense sou raak.

Die besef dat die sosiale weefsel onder die impak van beide burgerlike en Marxistiese magte in Nihilisme sou ineenstort, en terselfdertyd die hoop dat uit hierdie ramp 'n sterk ras sou ontstaan, kenmerk sy aforismes en al sy geskrifte. Terselfdertyd het manne soos Paul de Lagarde en Richard Wagner gevoel dat die wêreld tot sy einde toe beweeg en dat 'n nuwe wêreld gebore sou word. In Rusland het Dostojewski in somber kleure die einde van Rusland geskilder. En terwyl die gevoel van uiterste onsekerheid universeel geword het, het hierdie idees, sonder enige vorm, aanvaarding gevind in die hoofstede van alle nasies. Rusland het geval, en daardie neigings het aan bewind gekom wat Dostojewski in sy "Die Gebroeders Karamazof" en "Demone" voorspel het. Kommunisme was in Rusland seëvierend teen alle sosiale teorieë, nie deur 'n proletariese massa-organisasie van die stede nie, maar deur die feit dat 'n wil wat reeds gebreek was, onder die invloed van 'n sterkwil nie-Europese karakter gekom het.

As ons hierdie verskillende wêreldfilosofieë ondersoek, wat mekaar dikwels in dodelike antagonisme teëstaan, vind ons dat hulle almal een kenmerk in gemeen het. Hulle spruit almal voort uit 'n goed gedefinieerde leerstelling, of laasgenoemde nou van 'n godsdienstige, wetenskaplike of sosiaal-etiese aard is. Op grond van hierdie leerstellings of geloofsbelydenisse bou hulle 'n program, bring almal wat in hierdie program glo bymekaar, en streef hulle met al die politieke en militêre magte tot hul beskikking om hierdie leerstellige program uit te voer.

Generies en polities gesproke, hou hierdie houding verband met wat "universaliteit" genoem kan word. Hierdie universaliteit bestaan, ongeag of 'n individu as oppermeester aangestel word van wie 'n wêreldbeweging sy wette ontvang, of dit op abstrakte grondslag lê.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

samelewing of op enige spesifieke teorie. Inderdaad toon die afgelope vyftien eeue van die Europese geskiedenis dat alle nasies êrens binne so 'n universeel-bedinkte "wêreldfilosofie" beweeg en dat al die groot stryde tussen nasies hul verloop binne 'n leerstelling gevolg het wat 'n universele karakter gehad het. Hierdie leerstelling is gekenmerk deur godsdienstige universaliteit in die Rooms-Katolieke "wêreldfilosofie"; en dieselfde kenmerk het bestaan in die Protestantse dogma, hoewel in 'n ander vorm en ten spyte van individualistiese resultate; in die stelsel van Liberalisme vind ons 'n sosiaal-etiese universaliteit, soos wat tydens die Franse rewolusie verkondig is; en dit was 'n Nihilistiese universaliteit wat die uitloper van die Marxistiese beweging, Wêreldkommunisme, gekenmerk het, wat nie meer nasionaliteite en state erken het nie, maar slegs 'n Unie van Sosialistiese Sowjet-Republieke, waarby te eniger tyd ander Sowjet-Republieke bygevoeg sou word.

Die beslissende en radikale wêreldfilosofiese verandering, soos ons dit vandag sien, bestaan uit ons vaste oortuiging dat die komende stryd nie meer dieselfde karakter as voorheen sal hê nie en dat nasionale stryde nie binne enige gegewe "wêreldfilosofie" van 'n universalistiese aard gevoer sal word nie, maar dat hierdie stryde binne 'n nasionalistiese "wêreldfilosofie" gevoer sal word. Met ander woorde: die tendense wat voorheen suiwer staatlik was, word wyer en word vanuit 'n wêreldfilosofiese hoek beskou, en ontwikkel tot 'n beslissende faktor in die regulering van die lewe in sy breedste konsep. Aan die begin van ons huidige era was die heerskappy van 'n universele kerk die hoogste godsdienstige en politieke element. Toe die eerste opstand plaasgevind het, het twee godsdienstige belydenisse mekaar teëgestaan. In 'n later stadium van hierdie stryd is hierdie hooffaktore oorgedra van die godsdienstige na die staatspolitieke arena, wat aanvanklik die vorm van monargie en uiteindelik dié van 'n republikeinse idee aangeneem het.

Aan die einde van die negentiende en begin van die twintigste eeu vind ons dat die klasidee die hoogste in die gedagtes van miljoene mense gestaan het. En elkeen van hierdie verskillende faktore het die fundamentele politieke beginsel van een van die verskillende partye gevorm, veral in Duitsland. Die hooffaktor van die Middeleeue is verteenwoordig deur die Sentrumparty; die dinastiese idee deur die voormalige Konserwatiewe groepe; die ekonomiese idee saamgesmelt met die republikeinse idee deur die demokratiese party; en die klasidee deur die Marxistiese groepe. In teenstelling met al hierdie groepe wat in Duitsland bestaan het, het die Nasionaal-Sosialistiese Beweging 'n nuwe, en tog ou, hooffaktor verkondig, naamlik die ideaal van nasionale eer.

Al die stryd van die afgelope veertien jaar, tot 1933, is onder hierdie vaandel gevoer. As dit egter 'n mistieke krag aangeneem het, was dit slegs moontlik omdat 'n groot nasie, bewus van sy eer, 'n ineenstorting gely het, waarna slegs een besluit geneem moes word. Óf die ou politieke groepe moes verder geduld word as verteenwoordigers van die outydse filosofieë, óf 'n nuwe politieke filosofie gebaseer op nuwe beginsels moes geskep word as 'n fondament van die Duitse volk se lewe. Ek hoef nie daarop te wys dat die idee van Nasionale Eer nie 'n nuwe idee is wat skielik ontstaan het nie; inderdaad, vandat 'n Duitse volk bestaan het, het sy hele kuns en letterkunde daarom gedraai. Die "Hildebrand Epos", die "Nibelungenlied" en die "Gudrun Saga" bewys dit, en so ook die hele Duitse heldemusiek. Boonop was hierdie idee die wortel van die regskodes van die ou Duitse "Saksiese Wette" en die "Burgerreg" (Stadterecht) wat vir baie volke die fondament geword het van baie faktore wat uiteindelik tot eenwording gelei het. Dit is ook nie nodig vir my om te beklemtoon dat wat ek hier sê nie bedoel is as 'n verwysing na, of 'n kritiek op, ander nasies nie.

My enigste doel is om te verduidelik wat hier in Duitsland gebeur het, en om te wys dat ons in hierdie geval nie met een uit baie revolusies te doen het nie, maar dat die beslissende revolusie in
Duitse geskiedenis het begin: 'n rewolusie wat nie skielik begin het nie, maar een waarvan die beginsels

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

kan gevind word in die Duitse Boere-oorloë, in die wetlike bepalings van die ou "Vrye Stede", in Frederik die Grote, in die Leiers van die Duitse Bevrydingsoorloë van 1813, en in die groot denkers by die keerpunt van die agtiende tot die negentiende eeu.

En mag ek toegelaat word om hier te verklaar dat hierdie vurige Duitse Nasionalisme inderdaad nie 'n bedreiging vir die wettige nasionalisme van ander volke is nie, maar dat dit inteendeel juis hierdie Duitse Nasionalisme is wat, deur sy geestelike meerderwaardigheid oor alle ander kwessies, alleen die waarborg kan bied vir daardie regverdige balans waarna die hele wêreld smag. Die Outoritêre Staat, vandag gebaseer op die Nasionaal-Sosialistiese Beweging, is in 'n posisie om 'n ongeregverdigde kulturele propaganda onder mense van ander rasse uit te skakel, sowel as 'n wettelose ekonomiese uitbreiding wat andersins die Duitse Nasie van ekonomiese konflikte na politieke stryd met ander nasies sou kon lei.

Duitse Nasionalisme, 'n "wêreldfilosofie" gebaseer op ras en bodem, is nie 'n dogma wat verband hou met universaliteit nie; nóg die uitgangspunte nóg die gevolgtrekkings daarvan sluit die vermoede in dat dit ander en dus verskillende nasies en rasse moet beïnvloed. Aan die ander kant dink ons dat ons filosofie ook 'n terugkeer na 'n eerbiedige bewondering van die Natuur en sy wette is. Die Nasionaal-Sosialistiese "wêreldfilosofie" beteken dus vir ons 'n doelbewuste wegdraai van daardie vorme van nasionale lewe wat nie die nodige belang gee aan die eienskappe van die verskillende volke en rasse nie; 'n verwerping van daardie kultuurwetenskaplike leerstellings wat beweer dat hulle gelyk op alle nasies van toepassing is; en laastens beskou ons dit as 'n poging om 'n hoër en terselfdertyd dieper bewussyn van ons eie dryfkragte in dieselfde sfere te bereik. Ons nuwe "wêreldfilosofie", ver van om ander te verag, is 'n noodsaaklike element om 'n wedersydse egte respek tussen nasies en kulture te bewerkstellig.

Om hierdie rede, byvoorbeeld, het die Nasionaal-Sosialistiese Beweging die grootste respek vir 'n heeltemal ander ras en staatsgrondwet, wat albei hul eie eienaardige eienskappe het. In die twee groot nasies van die Verre Ooste sien ons strukture wat op hul eie fondamente gebou is. Vir ons is Japan, waarvan die geskiedenis duisende jare terugdateer, bewonderenswaardig in sy godsdienstige uitdrukking, in sy ondergeskiktheid aan staatsgesag en sy toewyding aan nasionale belange. Die Chinese nasie het ook ontwikkel uit een vorm van "wêreldfilosofie", ekonomie en sosiale etiek, wat, hoewel dit vandag verbrokkeld lyk, dalk nog kan herleef. En ons sal hierdie poging om te herorganiseer met dieselfde belangstelling en respek dophou wat ons aan al die edele ambisies van ander nasies gee.

Dit is tipies dat die era van 'n feitlik onbeheerde uitbreiding van baie nasies oor die hele wêreld gelei het tot 'n konflik en tot die besef van die feit dat na hierdie tydperk van ekonomiese uitbreiding 'n tydperk van inkrimping aangebreek het. Hierin sal elke nasie sy ware vorm vind. Dat hierdie stryd in alle nasies sonder uitsondering bestaan, word gedemonstreer deur gewelddadige botsings van 'n sosiale of wêreldfilosofiese aard oor die hele wêreld. Hulle bewys die bestaan van 'n byna universele gebrek aan geloof en toon dat die optrede van nasies nie uiteindelik deur 'n goed gedefinieerde idee beheer word nie, maar dat 'n aantal verskillende stelsels vir oppergesag veg sonder om tot 'n blywende besluit te kom.

As ons die tekens en bewyse van hedendaagse politiek reg interpreteer, blyk dit dat die geestesstryd van alle nasies fokus op die begeerte om al die stelsels wat 'n onbesliste oorlog voer, te vervang deur 'n spesifieke een van hierdie stelsels, of deur 'n heeltemal nuwe een wat hulle almal oortref.

Duitsland mag dalk een voorbeeld in hierdie wêreldstryd wees – en nie noodwendig 'n

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

voorbeeldige voorbeeld – om die moontlikheid te versterk dat 'n sogenaamde "noodlottige" ontwikkeling geensins gebonde is aan Kommunisme nie, maar dat 'n vasberadenheid wat uit 'n sterk karakter gebore is, die uitgeleefde denkwyse kan oorkom wat nie meer in ooreenstemming is met die huidige toestande nie. Die vrye en geheime volkstemming in die Saar het die hele wêreld getoon hoe diep die nuwe lewensbeskouing die hele Duitse nasie deurdring het ten spyte van al die opponerende strome, wat toegelaat is om hul invloed sonder enige hindernis uit te oefen. Ons is ten minste self oortuig dat die Duitse stelsel, deurdat dit verhoed dat enige private politieke of private ekonomiese belange mag kry, alleen in staat is om vir die Duitse Ryk daardie beperkings te definieer wat noodsaaklik is in die lewensbelang van nie net Duitsland nie, maar ook van ander state.

Dit maak dit vir die eerste keer in baie lang jare moontlik om te onderskei tussen private belange, hoe sterk hulle ook al nooit was nie, en die lewensbelangrike belange van die nasie as geheel. Terselfdertyd het ons egter die moontlikheid van 'n stabiele buitelandse beleid wat ons beskou as van so 'n aard dat die natuurlike dryfkragte wat met die lewe van die verskillende nasies verband hou, nie meer arbitrêr teen mekaar gerig kan word nie, maar rug aan rug sal staan in beide die belange van die individuele nasies en in dié van 'n organiese samewerking van alle nasies. In hierdie kompleks van grootmoondhede sal dit dan moontlik word vir numeries kleiner nasies om nie meer die instrument van eng egoïsme te wees nie, maar eenhede wat met gelyke regte in die organiese aktiwiteite tussen Grootmoondhede toegerus is. Mag ek byvoeg dat wanneer ek van "klein nasies" praat, ek slegs na hul oppervlakte en bevolking verwys en nie hul intellektuele en kulturele belangrikheid op enige manier wil verminder nie.

So gee die Nasionaal-Sosialistiese "wêreldfilosofie" en die hergeboorte van die nasionale ideaal aanleiding tot 'n nuwe konsepsie van Staat en nasionale ekonomie; 'n nuwe goed gereguleerde staatsbeheer van die individu wat alleen ware vryheid kan voortbring, in duidelike teenstelling met misbruik deur individue wat, in die afwesigheid van beheer, baie lewensfere beïnvloed het, die gevoelens en gedagtes van hele nasies vergiftig en korrupteer het, tot nadeel nie van die korrupte nie, maar van die nasies.

Die vestiging van ooreenstemming tussen die verskillende lewensvorme, ooreenkomste tussen 'n gesaghebbende staat wat alle takke van nasionale aktiwiteit reguleer en ander state, en tussen die groepe ("komplekse") van state wat so gevorm word en ander eenhede wat deur politieke, rasse- en geografiese faktore bepaal word – in teenstelling met die lukrake elemente wat die negentiende eeu gekenmerk het – dit alles vorm die beslissende verandering van ons huidige era. En Nasionaal-Sosialisme is voorberei om hierdie doeleindes in die belang van alle nasies te dien. Dus vind ons dat die nuwe "wêreldfilosofie" 'n beslissende vormende invloed op politieke denke en uiteindelik op ekonomiese en buitelandse politieke aktiwiteit het.

Ons glo dat die oorwegings wat in hierdie kort opsomming aangebied word, die moeite werd is om nader bestudeer te word vanuit die oogpunt van hul moontlike praktiese toepassings en gevolge; met inagneming van die woorde van 'n Duitser wat 'n eeu gelede vir vryheid geveg het: "Respekteer die vaderland van ander, maar wees lief vir jou eie".

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Fascisme, vroue en demokrasie deur Norah Elam

"Ondervinding toon dat demokrasie vandag in alle lande sy aard vrylik kan ontwikkel, die mees skandalige korrupsie word vertoon sonder dat enigiemand dit as nuttig beskou om sy skelmstreke te verberg. Demokrasie · is die land van oorvloed waarvan gewetenlose finansiers gedroom het."

- Georges Sorel, *Reflexions sur la Violence.*

TO 'n ware sinikus wat die stryd om stemreg vir vroue van 1906 tot 1914 meegemaak het, geen skouspel is meer vermaaklik as die na-oorlogse entoesias wie se een obsessie die beweerde gevaar vir stemgeregtigde vroue in 'n Fascistiese Brittanje blyk te wees nie.

Hierdie onverwagte besorgdheid vind sy mees aanhoudende kampioene op onwaarskynlike plekke, en diegene wat so bitter was teen die vooroorlogse stryd, het vandag 'n volledige ommekeer uitgevoer. Ons nuutgevonde beskermhere is ongeëwenaard in hul vasberadenheid dat vroue in beginsel niks ontsê sal word nie, selfs al word hulle in die praktyk die meeste dinge ontsê wat noodsaaklik is vir hul bestaan.

Vir die vrou wat aan daardie historiese stryd deelgeneem het, en die stemreg bloot as 'n simbool beskou het, geglo het dat 'n nuwe en beter wêreld met die hulp daarvan moontlik sou wees, is hierdie soort patronaatskap net so onsmaaklik as dié van 'n generasie gelede. Sy dink, en met 'n mate van regverdiging, dat dit vermetel is dat diegene wat in al daardie vermoeiende jare nooit 'n hand opgesteek het om haar te help nie, maar inteendeel haar as 'n ongeslagtelike virago of 'n teleurgestelde oujongnooi beskryf het, in die uur van sukses sou probeer om haar geslag uit te buit in die belang van 'n reaksionêre en dekadente stelsel. Sulke vermetelheid is slegs moontlik omdat diegene wat hulle daartoe wend, die betekenis van daardie stryd heeltemal misverstaan en steeds misverstaan, en die eis vir politieke vryheid as 'n begeerte na persoonlike vryheid geïnterpreteer het.

Die tyd het aangebreek dat die beginsels wat daardie merkwaardige en vasberade manifestasie van geordende verandering onderlê het, nie net in die posisie van vroue nie, maar ook in die aanvaarde houding teenoor hulle, herformuleer moet word.

Wat was dit dan wat die hartstogtelike roering onderlê het wat die harte van duisende vroue in daardie stormagtige jare geraak en hulle koppe gelei het? Dit was nie, soos so baie mense gedink het, die onedele begeerte na individuele eiebelang, of 'n stryd namens vroue vir hul eie geslag alleen nie. Inteendeel, van die leiers tot die nederigste van die gewone mense was dit die fundamentele oortuiging dat in 'n wêreld bevolk deur mans en vroue en onder 'n politieke stelsel wat die lotgevalle van beide geslagte beheer, die land wat die invloed, standpunt en talente van meer as die helfte van sy mense van sy rade uitgesluit het, in daardie mate belemmer sou wees om die beste regeringstelsel uit te werk. As mans die slagoffers van chaotiese ekonomiese toestande was, het vroue saam met hulle gely. As die sosiale toestande waaronder mans 'n byna hopelose bestaan gesleep het, ondraaglik was, was dit ewe so vir hul vroue.

Terwyl hulle rondkyk oor die groot stede van hul land, van noord na suid en van oos na wes, het hulle behuisingsomstandighede gesien wat man en vrou saamgestem het as 'n skande vir die moderne beskawing; terwyl hulle die arbeidsmark dophou, het hulle met angs gestaar op die spook van onsekerheid wat die loontrekker teister en wat inherent is aan die ou stelsel. Op die politieke gebied het hulle opgemerk

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

dat sake, beide in binnelandse en buitelandse beleid, so gevoer is dat dit enige persoon wat diep omgegee het vir Brittanje of die dekadensie besef het wat reeds begin het om op alle partye van die staat te erodeer, met vrees sou belas. Hulle het opgestaan om te eis dat vroue op gelyke voet met mans ingeroep moet word om te help voordat dit te laat was.

Hierdie opstand was kortom 'n uitdaging vir die ou antagonismes en 'n oproep tot samewerking in die korporatiewe liggaam van die Staat.

In hierdie opvatting van praktiese burgerskap, stem die vrouestryd nou ooreen met die nuwe filosofie van Fascisme. Inderdaad, Fascisme is die logiese, indien veel groter, opvatting van die belangrike kwessies wat deur die militante vroue van 'n generasie gelede geopper is. Die ooreenkomste eindig ook nie hier nie. Die Vrouebeweging, soos die Fascistiese beweging, is onder streng dissipline gevoer en het alle Party-trouheid oorskry; sy ondersteuners is uit elke klas en Party getrek. Dit het vroue aangespoor om eiebelang te vergeet; om klein persoonlike voordele en die voorreg van die beskutte min prys te gee ten bate van die menigte; en om saam te staan teen die onregte en onregverdighede wat inherent was aan 'n stelsel wat so rampspoedig was vir die welstand van die ras. Soos die Fascistiese beweging het dit ook sy Leier gekies, en sodra dit gekies het, het dit aan daardie Leier absolute gesag gegee om sy beleid en lot te rig, en 'n lojaliteit en toewyding getoon wat nog nooit in die geskiedenis van hierdie land oortref is nie. Boonop, soos die Fascistiese beweging weer, het dit die brutaliteit van die strate in die gesig gestaar; die gespot van sy teenstanders; die wanopvattings van die welgesteldes; en die wrok van die politici. Dit het die haat van die bestaande regering verduur, en uiteindelik die eensaamheid van die tronksel en die gruwel van gedwonge voeding. Die sprekers wat in die oop ruimtes en op straathoeke gestaan het, is die reg op vryheid van spraak ontsê; dit was voorstander van die verkoop van hul literatuur, bespoeg en uitgeskel; die afvaardigings is mishandel. Suffragettes het die sport geword van enige raserige persoon wat die wet in eie hande wou neem. Om die analogie nog meer presies te maak, geen laster was te gemeen en geen laster te laag om die morele karakter van sy leiers, of die doelwitte en oogmerke van die vroue wat hulle trou verskuldig was, te ondersoek nie.

So het dit gebeur dat vroue wat in so 'n assosiasie saamgesmeer is, geen illusies gehad het oor politieke en party-sjibbolete nie, en toe die heilige woorde "Demokrasie" en "Individuele Vryheid" algemeen op die lippe van hul teenstanders was, het hulle onthou dat hierdie dinge onder 'n Liberale Administrasie gedoen is, en deur die kampioene van 'n Party wat die demokratiese stelsel die toppunt van sy politieke wysheid gemaak het. Dat hulle daaronder saam met misdadigers, kranksinniges en kinders geklassifiseer is. Hulle het, en met 'n mate van oortuiging, aangevoer dat as dit demokrasie was, vroue min daarvan kon verwag.

Hul ervaring as misdadigers van die demokratiese stelsel was niks in vergelyking met dié wat hulle in die gesig gestaar het toe hulle hulself as geëerde burgers onder die twyfelagtige beskerming daarvan bevind het nie. Hulle het weliswaar die reg op individuele vryheid vir 'n baie kort tydjie elke vyf jaar verdien, maar toe hulle daardie noodlottige kruisie op die stembrief gesit en die deur van die stembus agter hulle toegemaak het, het hulle hulself van daardie oomblik af heeltemal hulpeloos voor die demokratiese masjien bevind.

Alhoewel ons vertel sal word dat dit was waarvoor ons geveg het, sal 'n oomblik se nadenke wys dat dit slegs as die simbool beskou is. Vroue het nooit die noodlottige fout gemaak om te dink dat omdat mans gestem het, hulle noodwendig vry was nie. Dit is die kenmerk van die onintelligente vrou vandag om te veronderstel dat 'n vrou vry is omdat sy ook stem, of dat demokrasie ooit enigiets anders kan bied as die versigtige en georganiseerde uitbuiting van mans en vroue wat dit laat bestaan.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Met die beperkte stemreg aan die einde van die Oorlog is vroue ook die reg gegun om die Parlement te betree, en die verkiesing in die laat herfs van 1918 het hulle hul eerste geleentheid gegee. Die Partystelsel het reeds die eerste tekens van verval begin toon, en deur die onverbiddelike wet van vergeldende geregtigheid was die Party wat demokrasie in Brittanje gebaar het, in volle terugtog voor sy ondankbare nageslag. Nietemin het vroue in die eerste vlaag van hul triomf hulle tot die destyds bestaande partye gewend, óf as kiesers óf as voornemende kandidate.

My eie wantroue in partypolitiek het my huiwerig gemaak om in hierdie rigting te draai, en ek het verkies om as 'n Onafhanklike te staan, en saam met al die ander vroulike kandidate by hierdie geleentheid te gaan, behalwe een. Die uitsondering was die Sinn Féin Gravin Markievicz, wat, hoewel 'n berugte en verklaarde vyand van Brittanje, dit 'n heeltemal eenvoudige saak onder die demokratiese stelsel gevind het om verkiesing tot die Parlement van die land te verseker wat sy openlik gespog het dat sy sou vernietig, disintegreer en diskrediteer. Sy is, as ek reg onthou, onbestrede teruggekeer. Die volgende voorbeeld was nouliks meer bemoedigend, want die eerste vrou wat vir 'n Engelse kiesafdeling verkies is, was 'n Amerikaans-gebore burger wat geen kwalifikasies gehad het om Britse vroue in hul eie Parlement te verteenwoordig nie, behalwe dat sy met 'n Britse onderdaan getrou het wat homself gedwing het om na die Bo-Huis te gaan na die dood van sy vader. Teenstanders van die Vrouebeweging het met 'n skaars verbloemde tevredenheid na hierdie ontknoping gewys en het moeite gedoen om hierdie dame as 'n treurige voorbeeld van vroulike onverantwoordelikheid voor te hou. Hulle hoef nie so persoonlik te gewees het nie, want sy was nie beter of slegter as enige ander vrou wat tot die Britse Laerhuis verkies is nie, as gevolg van die jare se moeite en stryd van die militante vroue. Dit is 'n jammerlike feit, hoewel nietemin waar, dat die daaropvolgende verkiesing van Partyvroue tot Westminster geen tikkie verskil aan mans of vroue gemaak het nie, en hoewel baie bekwame vroue by die geledere van ons verkose verteenwoordigers aangesluit het, was hul invloed heeltemal weglaatbaar op die lotgevalle van Brittanje of haar Ryk. Hulle, soos hul manlike kollegas, is bloot ratte in die Partywiele van die demokratiese stelsel, wat met die gekraak van die Partysweep die lobby binnemarsjeer, hulpeloos voor die Juggernaut van die amptelike masjinerie wat aanrol, alle inisiatief en onafhanklikheid daarvoor verpletter, en elke persoon wat daaraan trou verskuldig is, tot 'n blote syfer reduseer vir die uitvoering van sy beleide en maatreëls. En as dit waar is van die Parlement – en wie kan dit ontken? – is dit selfs meer waar van die vroulike kieser. Sy is ook vasgevang in hierdie onverbiddelike stelsel, 'n ware slaaf van haar Partyorganisasie.

Aan diegene wat dit betwis, moet die vraag gestel word: Watter mag het die vroulike lid of die vroulike kieser, onder die huidige stelsel, om enige beleid van enige regering wat tot dusver verkies is, te verander? Beweer die mees entoesiastiese bewonderaar van die huidige stelsel dat vroue, ongeag aan watter party hulle behoort, tevrede is met die bestaande posisie van hierdie land? Is hulle bereid om te sien dat ekonomiese toestande waardeur die werkverskaffingsyfers die ongelooflike totaal van tussen twee en drie miljoen bereik het, onveranderd bly? Is hulle tevrede met die skouspel van daardie vervalle gebiede wat wanhoop in die hart van elke lewende persoon slaan? Is hulle onverskillig teenoor die verval van die landboudistrikte en die benarde toestand van die landboubedryf en onbesorg oor die haglike behuisingstoestande wat alle partye ewe veel betreur?

Wat die ontsaglike veld van Imperiale en Buitelandse politiek betref, kan daar beweer word dat die grootste deel van Britse vroue die disintegrasie van die Ryk wil sien, of die oriëntasie van die huidige buitelandse beleid van die sogenaamde Nasionale Regering, waardeur pakte en verbintenisse in hul name en in die geheim met die verklaarde vyande van hierdie land aangegaan word, terwyl ons terselfdertyd weerloos gelaat word, nie net vir die doeleindes van ons eie onmiddellike verdediging nie, maar ook indien die behoefte sou ontstaan om daardie verbintenisse na te kom? Weet ons inderdaad waartoe ons aangev

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

gepleeg; wat behels hierdie beleid van kollektiewe veiligheid, of wat is die bose mag wat dit dikteer? “Demokrasie is die land van oorvloed waarvan gewetenlose finansiers gedroom het,” sê Georges Sorel. Het stemgeregtigde vroue enige mag om 'n binnelandse of buitelandse beleid te beheer wat gedikteer is met die doel om daardie droom 'n lewende werklikheid te maak? Laat dit onthou word dat wanneer die tyd aanbreek om die rekening te betaal, ons soos skape na die slagpale gedryf sal word, hulpeloos voor die resultate van hierdie beleide. Wat is die waarde van sogenaamde vryheid as dit ons nie die mag kan gee om hierdie belangrike kwessies te verander nie?

As dit waar is dat die gemiddelde vroulike kieser geeneen van hierdie dinge wil hê nie, waarom, as sy vry is onder die demokratiese stelsel, laat sy dit dan toe? As sy hierdie vryheid besit, is sy nie dubbeld en driedubbel skuldig daaraan om dit nog 'n uur te verduur nie? Dit is die toets van haar aanspraak op 'n verantwoordelike rol in die regering van haar land. As sy die nodige mag en vryheid onder die bestaande stelsel verkry het, is die beskuldiging dat sy nie in staat is om 'n burgerlike rol in die sake van haar land te speel nie, en in werklikheid ongeskik is vir verantwoordelikheid, tot die uiterste bewys.

Nie een van hierdie dinge is waar nie. Die waarheid sal gevind word in die feit dat daar geen vryheid vir mans of vroue is onder die huidige verouderde stelsel nie. Wat beide mans en vroue bind, is dat die Partystelsel in verval is, en dit is des te meer opvallend sedert die toekenning van stemreg vir volwassenes onder 'n ongebreidelde demokrasie. Regoor die wêreld het dieselfde dekadensie ingetree, deur die onvermydelike opmars van tyd en omstandighede, die verandering van 'n wêreld van armoede na 'n wêreld van onbeperkte oorvloed maak geordende beplanning nie net noodsaaklik nie, maar noodsaaklik vir bestaan. Onder hierdie veranderinge is die metodes van die ou wêreld verouderd en moet plek maak vir die nuwe. As vroue hul plek in die rade van die nasie waardig wil wees, moet hulle as realiste die nuwe wêreldtoestande wat rondom hulle versamel, in die gesig staar. Vroeër of later moet hulle kies. Die besluit is betekenisvol, want daarvan sal die status van vroue vir 'n aansienlike tydperk afhang. Dit is dus geen ligte saak dat hulle die geskiedenis van die wêreld goed in die weegskaal moet opweeg nie.

Daar is twee paaie oop vir die vrou. Die eerste is dat sy moet voortveg met die vervalle stelsel van die ou wêreld, tevrede om die diensmeisie te wees van die professionele politici van die verskillende partye waaraan sy haarself verbind. Hiervan kan gesê word dat sy dit 'n lang en getroue beproewing gegee het, en dat as sy daaronder enige praktiese verandering in die rigting van sosiale, politieke of ekonomiese vryheid kon bewerkstellig, sy jammerlik misluk het. Sy moet nou oorweeg of die fout in haarself lê of in die stelsel waaraan sy steeds vasklou. In hierdie verband sal sy opmerk dat die afsonderlike partye self geleidelik verdwyn. Die Liberale Party het in die skemer van die verlede verval; die Konserwatiewe Party is in vinnige disintegrasie, en ons weet op die versekering van sy eie Leier dat daar geen hoop is dat dit sy onafhanklikheid sal herwin nie. Dieselfde lot wag op die Sosialistiese Party, aangesien dit ook dieselfde pad moet volg wat die ander twee partye onder die dryfsand van Sosiale Demokrasie ingesuig het.

Sy moet dus na 'n beter stelsel soek; een wat meer ooreenstem met moderne toestande.
Wat moet die plek inneem van die wankelende gebou van die verlede?

Elke student van die politiek besef dat die geskil nou tussen Fascisme en Kommunisme lê.
Wat Britse vroue betref, maak Kommunisme min aantrekkingskrag. Om nie verder te gaan nie, dit is die filosofie van vernietiging, en die ontkenning van die natuurlike instinkte van vroulikheid. Dit is die teenoorgestelde van elke beginsel en praktyk wat vroue waardeer en vereis.

Fascisme blyk die enigste oplossing te wees. Dit bevat elke beginsel wat besonder geskik en aanpasbaar is vir die genialiteit van die Britse karakter. Dit bied ware vryheid en vryheid aan alle mense en

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

vroue van welwillendheid teenoor hierdie land. Om te verhoed dat daar enige misverstand mag wees, sal ons hierdie so dikwels losweg gebruikte terme definieer, in woorde waarmee geen demokraat sal stry nie, want hulle is geneem van daardie apostel van onvervalste demokrasie, John Stuart Mill.

“Die enigste doel,” het hy geskryf, “waarvoor die mensdom individueel of gesamentlik geregverdig is om in te meng met die vryheid van aksie van enigeen van hulle, is selfbeskerming. Die enigste doel waarvoor mag regmatig oor enige lid van 'n beskaafde gemeenskap teen sy wil uitgeoefen kan word, is om skade aan ander te voorkom.”

Dit is presies die Fascistiese opvatting van individuele vryheid, en dit is klaarblyklik 'n opvatting wat, sover dit vroue betref, hulle elke geleentheid gee wat hulle wettiglik kan vereis in hul toekomstige status as vroulike burgers. In geen ander stelsel word hierdie beginsels beliggaam nie. Boonop verseker Fascisme in die masjinerie van die Korporatiewe Staat vroue 'n gelyke status met hul mans, want dit bevat die enigste middel waardeur hulle in staat gestel sal word om die omstandighede waaronder hulle sal leef, te rig en te beheer; dus sal Fascisme alleen die werk voltooi wat namens hulle deur die militante vroue van 1906 tot 1914 begin is. Daarbenewens sal dit hulle red uit die besmette atmosfeer van korrupsie wat inherent is aan die Partystelsel, en vir die eerste keer sal dit 'n geleentheid bied, deur die masjinerie van hul eie spesiale Korporasies, om met 'n mate van hoop op sukses daardie groot vrae aan te pak wat so nou hul eie en hul kinders se lewens raak.

Op ekonomiese gebied sal dit sekuriteit verseker met gelyke betaling vir gelyke werk, daardie ewige been van twis wat die geslagte uitmekaar geskeur het met sulke verskriklike gevolge vir die industrie.

In die sosiale sfeer verwyder dit alle klasgrense, terwyl dit in die politieke geregtigheid en gelykheid vir die eerste keer in die geskiedenis van die vrouestryd.

En die belangrikste van alles is dat Fascisme die spookagtige spook van oorlog vir ewig lê deur die fundamentele oorsake te verwyder wat bestaan en hul bestaan in Internasionalisme het, 'n instrument wat gesmee is met die doel om "gewetenlose finansiers" in staat te stel om voordeel te trek uit daardie "land van oorvloed" genaamd "demokrasie" waarvan hulle droom.

Om dit alles te bereik, sal Fascisme vereis dat vroue gelykop met mans gedissiplineerde samewerking moet bied in die samevoeging van 'n geordende staat, en Fascisme sal tereg op al die burgers van die staat die verantwoordelikheid en die plig plaas om in harmonie te werk, nie in die belang van enige seksie of klas nie, maar tot voordeel van al sy mense. Dit sal vroue soos mans oproep om alle selfsugtige individuele voorregte ondergeskik te stel, sodat die minderbevoorregtes onder sy beskerming veilig kan wees teen uitbuiting.

Dit is Fascisme. Alles anders is 'n illusie. Kan mens sê dat Britse vroue nie hierdie groot geleentheid in die geskiedenis van hul land kan aangryp nie? Diegene wat hulle hierdie geleentheid sou vra om te verwerp, is nie net die vyande van vroue nie, maar van alle vooruitgang en van die beskawing. Daardie vroue wat die beproewing van die groot stryd van vooroorlogse dae verduur het, het ten minste die reg verdien om die mense uit te daag wat hulle weereens in die onderwerping van die verlede sou verslaaf en hulle in 'n stelsel sou vasbind wat hulle alle geleenthede ontsê om 'n eervolle rol te speel in die noodsaaklike herorganisasie van hul land. Britse vroue het nog nooit gefaal of gestruikel toe Brittanje hulle nodig gehad het nie. Ook hulle, saam met die mans van hul generasie, sal die vaandel van Britse Fascisme verhef en dit hoog bo die onrus en vuil rusies van die Partystelsel dra, en daardie dag bespoedig wat hul nasie hergebore sal sien. In daardie triomfantlike uur sal hulle waarlik die trotse reg verdien het om hulde te bring aan 'n hernude Groot-Brittanje, en om uiteindelik te rus in die Vrede, Veiligheid en Voorspoed van haar Soewereine Volk.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Kosbare Akkers

deur Jorian Jenks

TSELE wat in die versoeking mag kom om aan te neem dat Brittanje geen grondprobleem het omdat sy geen grondbeleid het nie, sal goed doen om hierdie onrusbarende feite noukeurig te oorweeg.

Met die uitsondering van België en Holland, is Brittanje die digbevolkte land ter wêreld; en aangesien die proporsie natuurlik onvrugbare grond (bv. berge) baie hoër is in hierdie eilande as in die Lae Lande, lyk dit onbetwisbaar dat ons minder voedselproduserende grond per bevolkingshoof het as enige ander land.

Brittanje is die enigste beskaafde land ter wêreld sonder 'n vaste beleid van grondbewaring, herwinning en verbetering. Nie 'n enkele regering het enige stap geneem om die jaarlikse verlies aan landbougrond te beperk nie, wat nou meer as 2 miljoen akker, of 7% van die totaal, beloop sedert die einde van die Groot Oorlog.

Brittanje is uniek in die hoë persentasie van haar mense wat geskei is van alle kontak met hul geboortegrond, en in die hoë persentasie muwwe, gepreserveerde voedsel in die nasionale dieet.
Wetenskaplikes begin die gevolge van hierdie kunsmatigheid ontdek in terme van wanvoeding, senuweeafwykings en sosiale onrus.

'n Buitelandse waarnemer sou vergewe kon word as hy tot die gevolgtrekking gekom het dat ons op ons perverse Britse manier probeer om onsself die onderwerp van 'n hoogs gevaarlike eksperiment te maak, naamlik om te ontdek of die nasionale lewe gesond gehandhaaf kan word in 'n volledig verstedelikte en feitlik parasitiese gemeenskap, wat vir die noodsaaklikhede van die lewe afhanklik is van die pogings en die welwillendheid van ander nasies. Hy sou verder kon aanneem dat so 'n onsekere situasie op ons afgedwing is deur die ongelykheid van ons klimaat of die armoede van ons grond. En sy houding teenoor ons sou een van jammerte eerder as een van bewondering wees.

Hoe pynlik is dit dan om te moet erken dat hierdie kommerwekkende situasie voortspruit uit een oorsaak, en slegs een oorsaak, naamlik die gevoellose en volgehoue verwaarlosing van eerste beginsels. Laat daar geen twyfel hieroor wees nie. Ons s'n is nie 'n ongunstige klimaat nie; inteendeel, dit is een van die mees gelykmatige in die wêreld. Ons s'n is nie 'n arm grond nie; inteendeel, dit is gemiddeld een van die mees produktiewe in die wêreld. Maar ons het, vir ons sondes, 'n politieke stelsel wat weier om verder as die volgende verkiesing te kyk, wat deur elke gevestigde belang met 'n byl om te slyp en elke misleide ekonoom met 'n akademiese reputasie om te handhaaf, gebaar word.

Dit is die grootste fout om aan te neem dat dit ons natuurlike bestemming is om vervaardigers, vervoerders en bankiers vir die res van die wêreld te wees en dat so 'n situasie 'n konstante toevoeging van grondstowwe en voedsel impliseer. Vir 'n kort tydjie is hierdie hipotese beslis kleurvol gemaak deur die feit dat 'n reeks gelukkige toevallighede ons 'n aansienlike voorsprong bo ander nasies gegee het in die ontwikkeling van daardie dienste waarvoor die wêreld destyds bereid was om byna enige prys te betaal. Maar die vinnige en byna universele koms van industriële en finansiële nasionalisme het ons tydelike monopolie weggevee en die hipotese nie net onhoudbaar nie, maar ook positief gevaarlik gemaak. Hoe langer ons daaraan vasklou, hoe minder in staat is ons om die feite van die moderne lewe in die gesig te staar. Elke gebaar teenoor die onherroeplike "herstel van internasionale handel" stel die onvermydelike dag van afrekening uit wanneer ons op ons eie voete moet staan en ons eie moet opneem.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

hulpbronne.

Omdat dit die primêre bron van lewensbenodigdhede is, is die versigtige en verligte ontwikkeling daarvan 'n voorvereiste vir nasionale voorspoed. Omdat dit 'n nasionale erfenis is, kultureel sowel as materieel, is die bewaring daarvan 'n ernstige nasionale plig.

Dit is die moeite werd om te onthou dat hierdie feite tot relatief moderne tye algemeen erken is, indien nie altyd korrek geïnterpreteer nie. Grondbesit is beskou as nie net groot voorregte nie, maar ook groot verantwoordelikhede, sosiaal sowel as geldelik. Die heersende klasse is byna uitsluitlik uit die grondbesittersfamilies afkomstig. Landbou is as die groot basiese bedryf erken, en die welstand daarvan was 'n saak van nasionale belang.

Dit was eers toe 'n verarmde grondadel vervang is deur die opkomende en grootliks vreemde plutokrasie wat uit die chaotiese finansies van die Napoleontiese tydperk ontstaan het, dat die nasionale houding teenoor die grond enige ernstige agteruitgang ondergaan het. En dit was eers toe die Victoriaanse uitvoerkapitalisme sy enorme invoerinkomste begin genereer het dat die Britse landbou nie tred gehou het met die ontwikkeling van Britse vervaardiging nie. Maar sodra die leerstelling gevestig was dat die winste van georganiseerde kapitaal die maatstaf van nasionale voorspoed is, kon ongeorganiseerde landbou tevergeefs na Westminster kyk vir hulp of leierskap.

En so is 'n studie van die Britse platteland vandag amper 'n studie van 'n uitgestorwe beskawing.
Diep gekapte lane wat al 'n generasie lank nie wiele gedra het nie, uitgestrekte heinings wat al 'n dekade lank nie yster gesien het nie, antieke ploegmerke steeds sigbaar in digbegroeide weivelde, skure en huisies in elke stadium van verval, kerke gebou vir gemeentes vyf keer die grootte van die huidige gemeentes, stil watermeule en verkrummelende herehuise: alles spreek van 'n verlore landelike bevolking wat eens aktief besig was met die manlikste van alle take.

Dit is natuurlik waar dat die beter grond steeds bewerk word, en dikwels goed bewerk word, alhoewel die aantal van diegene met 'n direkte belang daarin jaar na jaar krimp. En hier en daar vind mens dapper avonturiers wat alles op varke of pluimvee, vrugte of melk insit. Maar oor 'n groot deel van die platteland hang die plaag van hand-tot-mond-metodes wat gebore is uit gebrek aan selfvertroue en uitgedruk word in verwaarloosde weivelde wat onderbevolk is met onopvallende beeste. Die atmosfeer is so apaties dat selfs die verkwistende en onaantreklike invalle van die spekulatiewe bouer aanvaar word met skaars 'n spoor van die wrok wat sulke ontheiliging 'n paar generasies gelede sou gewek het.

Dit is belangrik om die omvang van die skade wat aan 'n onvervangbare nasionale bate aangerig is, te besef. Teoreties is grond onvernietigbaar, tensy dit natuurlik deur die see weggespoel word, 'n proses wat terloops op verskeie plekke aan ons kuslyn gesien kan word. Maar verskeie dinge kan daarmee gebeur wat dit feitlik nutteloos sal maak vanuit die oogpunt van voedselproduksie, en dit is die belangrikste oogpunt vir die nasie.

In die eerste plek kan bewerkte grond, of dit nou bewerkbaar of weiveld is, vinnig in 'n vervalle toestand verval waarin dit niks anders as 'n skrale oes vir beeste en skape lewer nie, en selfs hulle ly tekort as die konyne eerste opdaag. Die onheilspellende toename in die oppervlakte wat as "ruwe weidings" teruggegee word gedurende 'n tydperk wanneer die bewerkte gebied geleidelik gekrimp het, toon duidelik genoeg wat plaasgevind het. Die grootste deel van ons ruwe weidings is natuurlik bergtoppe en heideveld. Maar die hele onlangse toename, en nog baie meer, bestaan uit verbeterbare grond van 'n tipe wat in enige ander Europese land of selfs ons eie Dominiums bewerk sou word, maar wat nie hier bewerk kan word nie as gevolg van volgehoue amptelike verwaarlosing.

Politici van die Inskip-tipe hou daarvan dat ons glo dat hierdie verlate land in ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke****** gebring kan word

Machine Translated by Google

produksie in 'n noodgeval. Blykbaar het die ontnugterende ervarings van die laaste oorlog hulle nie geleer dat grond nie skielik tot produktiwiteit gehaas kan word deur dit met 'n paar trekkers en ongeskoolde arbeid te kielie nie. Grondherwinning is 'n hoogs geskoolde werk wat 'n paar jaar se geduldige arbeid vereis voordat resultate behaal kan word. Dit kan baie nuttig in 'n langtermyn-landboubeleid opgeneem word; maar as 'n middel om voedsel in 'n noodgeval te produseer, is dit feitlik waardeloos.

In die tweede plek gebruik boubedrywighede, hetsy residensieel of industrieel, elke jaar baie grond en steriliseer soveel as wat hulle werklik gebruik. Sedert 1929 het Engeland en Wallis alleen 421 000 akker landbougrond verloor, waarvan slegs 159 000 akker weer as ruwe weiding verskyn het; byna die hele oorblywende 262 000 akker het in die klou van die bouer gegaan, waarvan baie gelyk en vrugbare bewerkbare grond in 'n hoë toestand van bewerking is.

Daar moet onthou word dat die verlies aan landbougrond nie stop by die gebied wat werklik deur fabrieke, huise en tuine beset word nie. Paaie en ontspanningsgronde moet voorsien word, en daar is altyd, veral in nuut ontwikkelde gebiede, groot stukke braakliggende grond. Boonop ly plaasgrond aan die rand van 'n beboude gebied of plaasgrond wat, op die moderne manier, met geïsoleerde wonings besaai is, aansienlik. Mossies en rotte kom in hul duisende; hekke en heinings word afgebreek; verdwaalde honde teister vee en klein skade neem enorm toe. Met die koms van goedkoop padvervoer en die gevolglike uitwaartse stoot van voorstedelike ontwikkeling moet die gebied wat so geraak word, hoewel steeds as landbougrond terugbesorg word, honderdduisende akkers beloop.

Dit is onmoontlik om die gevolgtrekking te ontduik dat Brittanje haar nasionale erfenis verkwis op 'n tydstip wanneer die verloop van wêreldgebeure dit van kardinale belang maak dat sy elke akker moet bewaar. Diegene wat dit as 'n alarmistiese stelling beskou, word aangeraai om professor RG Stapledon se onlangse werk, *The Land; Now and To-morrow, noukeurig te bestudeer.* Die owerheid is van mening dat "ons landbou-akkers vinnig kwyn, en kwyn wat hulle onvermydelik moet, en tensy 'n besluit geneem word oor die minimum akker wat ten alle koste vir voedselproduksie behou moet word en gepaste stappe gedoen word, sal die plaasgrond van Engeland binne nie meer as tweehonderd jaar tot die helfte verminder word nie."

Tweehonderd jaar klink dalk na 'n lang tyd, maar is daar enigiemand dapper genoeg om te sê dat ons kinders, wat nog te sê ons kleinkinders, onbeperkte voedselvoorrade uit die Amerikas en die Antipoden sal kan trek? Wil ons die geskiedenis ingaan as die geslag wat die nasionale besitting verkwis het en ons nageslag die elementêre probleem van hongersnood in die gesig gestaar het? Victoriaanse uitvoerkapitalisme het ons die Benoude Gebiede nagelaat; moet ons verantwoordelik wees vir 'n nuwe stel Vermorste Gebiede?

Verdere oorweging van die voedings- en ekonomiese aspekte van ons grondprobleem sal ons diep lei in 'n bespreking van die vele funksies van landbou as 'n integrale deel van die nasionale lewe.
Dit is dus nodig om af te breek om die ewe belangrike kulturele aspek te bespreek.

Hierdie aspek, dit is waar, kry reeds op 'n spasmodiese en eensydige wyse aandag onder die dorpbeplanningsbeweging. Maar die naam van hierdie beweging self onthul die beperkings daarvan. 'n Gemeenskap wat aangemoedig is om die belangrikheid van sy landbou te vergeet en ingevoerde voedselvoorrade as 'n natuurverskynsel te beskou, het die platteland begin beskou as 'n blote toevoeging tot die dorpe, 'n soort verheerlikte openbare park. Daar is inderdaad 'n groot gevaar dat landelike Engeland 'n karakterlose "oop ruimte" kan word op dieselfde manier as wat 'n groot deel van die Home Counties 'n kenmerklose tuinvoorstad geword het.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Die aangebore hunkering van 'n verstedelikte volk om te ontsnap aan die raserige, besoedelde atmosfeer van hul stede kan niks anders as simpatie ontlok nie. Dat hierdie mense vrolik die helfte van hul Sondag petroldampe op 'n oorvol hoofpad sal deurbring sodat hulle die ander helfte in die vars lug kan deurbring, is pateties betekenisvol. Die jammerte daarvan is dat so baie van hulle blykbaar nie in staat is om die vrugte van hul onderneming te pluk sonder om dit te bederf nie.

Want die platteland kan nie sy kulturele funksie vervul tensy dit toegelaat word om sy eie karakter te behou nie, en daardie karakter is onafskeidbaar van sy materiële of landboukundige funksie. Die dorp kan nie aan die dorp ontsnap as dit die dorp saamneem nie, net so min as wat die intellektueel sy gedagtes 'n vakansie kan gee as hy sy argumente saamneem op sy plattelandse wandelings. Die gesig van 'n dorpie wat voorstedeliker gemaak is deur diegene wat kom "woon in die platteland" is net so pateties soos die gesig van 'n groep intellektuele wat in 'n vlaag van gesprek aanstap terwyl daar rondom hulle tienduisend aktiwiteite is wat interessanter en belangriker is as hul eie. Soos 'n boer dit nie lank gelede gestel het nie: "Ek gee nie soseer om dat hulle oor my lande loop nie. Ek gee nie soseer om dat hulle hul dwaashonde op my koste oefen nie. Ek gee nie eens om dat hulle oor hekke skarrel wat 'n kind kan oopmaak nie. Maar as ek dink dat hulle oor twee myl goeie landbougrond geloop het en nooit een keer gedink het om te kyk wat aangaan nie, voel ek my hoflikheid is vermors."

Wat ons die "openbare park"-houding kan noem, vind uitdrukking op maniere wat ernstiger is as onverskilligheid teenoor landelike aktiwiteite. Net soos die eendjie dink dit is geen skade om klippe na die eende te gooi wanneer die bewaarder nie kyk nie, so is daar duisende opgevoede volwassenes wat geen skade sien in klein oortredings wanneer daar min of geen kans op opsporing is nie. En die kumulatiewe effek van klein oortredings skep 'n onaangename situasie in distrikte wat deur stedelike ontvlugters verkies word.

In Duitsland word vrugtebome in padkant-heinings geplant en die grond word tot op die rand van die metaal bewerk. In Engeland is so 'n prosedure heeltemal onmoontlik, want die bome sou deur georganiseerde strooptogte gestroop word en die gewasse vir 'n ketting se breedte platgetrap word. Die Brit is nie noodwendig minder eerlik of meer vernietigend as die Duitser nie; hy is eenvoudig so ontruraliseer dat sy sin vir waardes en sy morele gedragskode met die laaste lamppaal ophou. Persone wat geskok sou wees oor die idee om 'n penniepotlood van 'n winkeltoonbank af te steel, sal niks immoreels sien daarin om deur 'n halfdosyn heinings te breek om sampioene te steel nie.

Die platteland het soveel ware rykdom om aan sy besoekers te bied dat die voor die hand liggende manier om huidige betreurenswaardige neigings te oorkom, is om mense te wys waar hierdie rykdom lê. Selfs nou is daar baie wat die genesende balsem van eensaamheid, die geestelike vertroosting van vrede en veiligheid, die boeiende belangstelling van die steeds veranderende velde en woude kan en waardeer; maar hulle is almal te min. Niemand sal gewilliglik iets waarin hy 'n lewendige persoonlike belangstelling het, beskadig of ontsier nie, en die eerste stap in die rigting van die bewaring van die platteland is 'n nasionale dryfkrag vir die ontwikkeling van wat professor Stapledon "landelike ingesteldheid" noem.

'n Fascistiese regering sal natuurlik die grondprobleem in sy geheel moet aanpak, want die grond is een van die basisse waarop sy konsep van lewende nasionaliteit gebou word. Inderdaad, sy verklaarde beleid van landbou-ontwikkeling sal self 'n dringende probleem skep deur spekulatiewe aktiwiteit in die eiendomsmark te stimuleer, en hierdie aktiwiteit sal ernstig aangespreek moet word voordat landboubeleid ten volle ontwikkel kan word.

Die Fascistiese houding teenoor die grond kan in 'n paar sinne uiteengesit word.

Grond moet nie meer as 'n spekulatiewe kommoditeit beskou word nie. Die waarde daarvan moet billik beoordeel word, en alle aanwas moet gedeel word deur diegene wat dit gehelp het om te skep, insluitend die

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Staat.

Grondbenutting moet die onderwerp van noukeurige langtermyn nasionale beplanning wees. Boubedrywighede moet sover moontlik beperk word tot gebiede met lae landbouwaarde.

Grondbesit moet so wyd verspreid as moontlik wees, met die doel om 'n groot aantal klein, veilige familie-vrye besittings te wees. Dit sal egter ook verantwoordelikhede meebring, en diegene wat hul grond misbruik, sal as sosiale vyande beskou word.

Openbare toegang tot die grond moet verbeter word deur die uitbreiding en beter definisie van veldpaadjies, kampeerterreine en padhaltes. Terselfdertyd moet die wet op oortreding hersien word en die landelike gemeenskap beter beskerming teen inmenging en skade kry. Dit mag moontlik nodig wees om 'n korps van bewaarders te stig.

Oorlog moet gevoer word teen plae soos konyne, torings en duiwe; en hoewel daar geen diskriminasie teen veldsport sal wees nie, moet sulke sport nie toegelaat word om in te meng met landbou- of ontspanningsaktiwiteite nie.

Die publiek moet opgevoed word om die platteland te respekteer en te waardeer en om 'n intelligente belangstelling in die aktiwiteite daarvan te toon.

Ons as ras is nie geneig om baie oor die grond te sentimentaliseer nie. Ons gebruik die woord Moederland, maar selde, Vaderland nooit. 'n Eeu van *laissez-faire* Liberalisme en finansiële konserwatisme het 'n kortsigtige, kommersialistiese houding teenoor ons grond gekweek.

Tog is die Brittanje van ons drome, die fisiese beliggaming van ons nasionale gees, nie 'n Brittanje van strate en fabrieke of selfs parke en openbare geboue nie, maar 'n Brittanje van glimlaggende valleie en golwende hooglande, van bewerkte lande en knus plaashuise. 'n Stad is 'n stad oor die hele wêreld; en die stede van die wêreld neig jaarliks na standaardisering. Maar landelike Brittanje is besonder ons eie, onafskeidbaar van ons nasionale karakter. Ons moet dit jaloers bewaar, nie in die museumagtige atmosfeer van 'n Stratford-on-Avon nie, maar in die natuurlike krag van produktiwiteit.

Min van ons is meer as 'n paar generasies van die grond verwyder. 'n Bietjie heropvoeding deur die pers en radio sou ons weer plattelandse mense maak, ten minste in ons vrye tyd: nie die opvoeding van die professionele skoolmeester, wie se "landbou" bestaan uit nuttige maar nogal vervelige elementêre wetenskap nie, maar die opvoeding wat ons met oop oë en nuuskierige gemoedere in die lane en veldpaadjies sou uitstuur. 'n Inleiding tot die geskiedenis en alledaagse lewe van die platteland sou nie net die dorpsman aanmoedig om die probleme van landbou te waardeer nie, maar ook sy landelike uitstappies met boeiende belangstelling beklee. Intelligente landelike ingesteldheid kan die beste moontlike teenmiddel vir die stres van die stedelike lewe wees, want Moeder Aarde kan vertroosting bied vir die siel sowel as vir die liggaam.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Hitler's Berchtesgaden an Idyll of New Germany deur Joan Morgan

EVEN as jy Beiere goed ken, en selfs as jy in gedagte hou dat die Wittelbachs met die hele Beiere en die Führer met die hele Duitsland om van te kies, Berchtesgaden vir hul somerhuise gekies het, berei niks jou heeltemal voor vir hierdie plek wat terselfdertyd die hart van die ou Beiere en die siel van die nuwe Duitsland is nie. Alles waarvan jy gedroom het, Beiere op sy mees sprokiesagtige en Nasionaal-Sosialisme op sy beste, word saamgepers in hierdie bergomringde markdorp wat spog met omtrent dieselfde bevolking as Londen se nuutste woonstelblok.

Nadat die trein Bad Reichenhall verlaat het, ry dit al hoe dieper die berge in totdat jy voel dat hulle jou heeltemal sal omhul terwyl jy deur die diep vallei kronkel wat 'n wig van Duitsland is wat in Oostenryk ingedryf is. (Dit is moontlik, en nogal 'n opwinding, om in enige van drie rigtings na Oostenryk te stap.)

Die eerste indruk is een van beweging. Almal van twee jaar oud en ouer is op hul tone in 'n soort verwagting. Of dit nou te wyte is aan hoogte bo seespieël, Beierse hoë gemoedstoestand of die feit dat die Führer enige oomblik kan deurry, het ek nog nooit ontdek nie; die feit bly staan dat die lug tintel van vitaliteit.

Hier in hierdie aanbiddelik musikale-komiese omgewing lyk Nasionaal-Sosialisme baie lekker.
Behalwe by af en toe vergaderings, wat eenvoudig en vreemd inspirerend is, is jy nie so bewus van die diep mistieke erns van dit alles nie; die onmeetlikheid van die voltooide taak en die taak wat voorlê.

Jy voel dat die SS met sy aantreklike uniform, kontak met die Führer en 'n gesonde lewe in 'n pragtige omgewing 'n baie aangename beroep is, en die SS is inderdaad 'n uitstekende organisasie, oop vir alle ouderdomme en klasse op die gemeenskaplike grondslag van patriotisme.

Hier, meer as enige plek anders in Duitsland, sien jy hoe almal, van die oudste SS-lid tot die jongste kind wat Winter Relief-kentekens verkoop, 'n belang in die land het; niemand ly aan die sielvernietigende pyn om ongewens te voel nie. Elke prestasie is hul prestasie; elke terugslag hulle s'n. Jy besef hoe Nasionaal-Sosialisme, deur hoop te herstel en geloof in die toekoms van hul land te laat herleef, die mense iets gegee het om voor te leef.

Die eeue oue lewe van die plek gaan voort soos altyd, plus Nasionaal-Sosialisme; en daarom is die lewe in Berchtesgaden 'n ononderbroke vertoning. Wanneer die gordyn vir een bedryf val, gaan 'n ander een op. Jy hoor 'n eentonige gegons verby jou venster stroom 'n honderd boervroue in nasionale drag met die klein swart-groen-rooi gebreide jasse wat hulle Berchtesgadners noem. Saam met hulle is 'n priester, en hulle beweeg stadig, sing, met neergeslane oë. Later hoor jy die skril stemme van die jong BDM (Hitler-meisies) wat in hul kort bruin jasse marsjeer, of 'n troep Hitler Jugend, groot viriele seuns wat baniere dra. Daar is altyd 'n marsjeerlied in die lug.

Wanneer alles anders misluk, hou hulle 'n vuuroefening. 'n Honderd brandweermanne (of een vir elke dertig inwoners) in tunieke, helms en plus-viers tree dapper voor jou venster op. Sondag is egter die dag. Op die Markt Platz, wat die punt van die dorp is, vergader die boere; die mans, wat met mekaar meeding in die onmeetlikheid van die bosse in hul groen hoede, aan die een kant van die fontein ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke*******

Machine Translated by Google

met sy Beierse leeu, aan die ander kant die vroue met plat swart hoede wat op hul vlegselkrone sit. Om tienuur verdaag hulle vir bier en worsies-in-sop na Neuhaus (daardie klein broer van die Hofbrauhaus) met sy biertuin onder die kastaiingbome, waar hulle jou beddegoed op die heining van die Wittelsbach Schloss lug, sy *bierstube* met sy ongeëwenaarde gemütlichkeit, waar Partyleiers skouers skuur met gidse; lewensbelangrike sentrum van 'n lewensbelangrike dorp.

Die Grand Hotel, groots genoeg vir enigiemand. Die Kurhaus met sy uitstekende orkes en besoekende spelers van München. Die Boere-teater, met sy growwe humor en aantreklike musiek. Daar is die dansplekke; Hofschaffer met sy intieme atmosfeer, sy sakdoekvloer vol bo die drome van 'n Londense *maitre de hotel,* en die Kur Cafe, waar die enorme, elegante seuns van die SS Lyfwag dans in wat eens 'n koninklike villa van die Huis van Beiere was. Daar is die kunstenaars, Fritz Richter met sy vreemde geïnspireerde houtsneewerke, en een van die eersteklas landskapskilders van die moderne Alpynse skool.

Om in die oopte te kom: eerstens is daar die Führer se huis, bo-op die wêreld, met 'n glasmuur wat uitkyk oor 'n prosessie van berge, geleë op so 'n steil terrein dat dit lyk asof dit agteroor leun. Die huis oorheers die vallei soos die Führer die dorp oorheers.

Daar is die Konigsee, die mooiste van alle Alpynse mere, diepgroen met steil berge wat dit aan alle kante omsluit. Daar is die Zauberwald, 'n magiese woud, waar die stroom van die Hintersee deur groen sagte rotse breek.

Daar is die soutmyn waar jy (in hierdie land van uniforms) aantrek in 'n swart tuniek en wit plus vier-broeke (wat nie naastenby so *sjiek* en gepas is soos dit klink nie) en afsleep na 'n ondergrondse meer met 'n halssnoer van liggies en 'n swastika aan die verdere punt. Daar is die Schloss Platz met sy oorlogsgedenkteken.

Daar is die Alpynse weivelde met die Natuur se opeenvolging van kleurskemas, pienk een week, blou en geel die volgende, wat die bloemiste van Londen, Parys en New York tot jaloerse afleiding sou dryf.

Daar is die woude, uniform, wat reguit en sterk tot by die sneeulyn marsjeer. Die berge; die pragtige Watzmann, tweede hoogste in Duitsland; die somber Goll en die ruwe, legendariese Untersberg. Vir die dapperes is daar die verligte ysgat, sesduisend voet hoog binne-in Untersberg, en ook is daar Almbach Klamm, 'n brullende, asemrowende kloof, waar jy lyk asof jy baie meer afdaal as wat jy opgegaan het, wat eers eindig wanneer jy hoop laat vaar het en onder die opskrif "Emosionele Ervaring" val en nie "Natuurskoon" nie.

In Berchtesgadener Land groet hulle jou gelykop met “Grass Gott” en “Heil Hitler!” Geen wonder nie, Groete aan God omdat Hy enigiets so moois geskep het en Heil Hitler omdat Hy dit bewaar het vir die mense wat dit meer as die lewe liefhet.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

'n Nordiese Wêreldfederasie

deur Vidkun Quisling

LEIER VAN DIE NOORWESE NASJONALE SAMLING

'n Wanneer die ou wêreld val, word 'n nuwe gebore. Gelyktydig met ons derde jaarlikse byeenkoms in Stavanger verlede jaar, is die sewende Wêreldkongres van die Kommunistiese Internasionaal in die voormalige "edelmansklub" in Moskou geopen, na 'n tussentydse tydperk van sewe jaar sedert die laaste wêreldkongres in 1928.

Die kongres het van 25 Julie tot 21 Augustus geduur. Die primêre doel daarvan was om te hersien wat die Joodse internasionale Marxistiese sameswering gedurende daardie sewe jaar binne en buite Sowjet-Rusland bereik het met betrekking tot die uitvoering van Stalin se program vir die Bolsjevisering van die wêreld, wat die onderwerp van bespreking by die vorige wêreldkongres was.

Tweedens het dit die taktiek van sy program bevestig om die magte van nasionale weerstand te vernietig en die vuur van die Kommunistiese wêreldrewolusie aan te steek. Daar is veral klem gelê op die taktiek van die sogenaamde verenigde en volksfront, wat ons in Frankryk, Spanje, België en elders sien ontwikkel het. Ons is ook goed vertroud daarmee hier in Noorweë in die sogenaamde "krisisooreenkoms" met die boereparty en in die nuwe kamoefleringstaktiek van die Arbeidersparty deur die aanneming van 'n burgerlike en nasionale vermomming. Nog 'n saak wat ons land direk raak, naamlik die deelname van Sowjet-Rusland aan die Volkebond, is ook 'n simptoom van dieselfde volksfronttaktiek wat lank reeds in die program van die Komintem opgeneem is.

Hierdie jaar, terwyl ons van die Nasionale Samling bymekaarkom vir ons jaarlikse saamtrek, sien ons die die byeenroeping van nog 'n wêreldkongres.

Hierdie keer hou die aandeelhouers van die bankrot onderneming van die Volkebond hul Spesiale Algemene Vergadering om die likwidasie van die onderneming of die moontlike rekonstruksie daarvan in die herfs te bespreek, wanneer die vergadering sy gebruiklike jaarlikse vergadering hou.

Ek noem hierdie gebeure, wat gelyktydig met ons twee laaste nasionale byeenkomste plaasgevind het, nie net vanweë hul groot belangrikheid nie, maar omdat hierdie dinge die buitelandse politieke situasie waarmee ons vandag te kampe het, baie duidelik illustreer.

Aan die een kant het ons 'n onvermoeid aktiewe wêreldbolsjewisme, wat, vanuit 'n historiese oogpunt, bloot 'n kommerwekkende simptoom is van die verbygaan van die ou wêreld, en 'n volgehoue poging van bose magte om wêreldevolusie in hul eie weg van vernietiging te dwing, dit wil sê, na 'n universele materialistiese republiek onder Joodse diktatorskap.

Aan die ander kant vind ons die doellose pogings van die ou wêreld om die gebiedende eise van die hedendaagse tyd op te los, die eise vir vrede en samewerking tussen die nasies. Die hele aangeleentheid word gefrustreerd deur die botsing van individuele belange, net soos die interne nasionale samewerking wat die situasie vereis, verpletter word deur klasseoorlog en selfsugtige partykonflikte. Hierdie proses van disintegrasie gaan gepaard met onrus en krisisse, oorlog en burgerlike konflik.
Die internasionalistiese magte tree in en die hele saak verval geleidelik in Marxisme en vernietiging op dieselfde manier as wat die burgerlik-liberale staat geleidelik verteer word, deur ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke*******

Machine Translated by Google

Marxisme, soos ons so duidelik in ons eie land sien. Te midde van dit alles skiet die immer-jeugdige voorrade van die mensdom nuwe lote uit; nasionale bewegings van renaissance en eenwording wat die nuwe era aankondig, 'n nuwe staat en 'n nuwe wêreldorde inbring. Die nuwe orde is ook in hierdie land aan die gang.

SANKSIES EN DIE LIGA-INEENSTORTING

Nog 'n belangrike feit is dat die ineenstorting van daardie burgerlike parlementêre kapitalistiese instelling, die Volkebond, nie bloot te wyte is aan sy eie onvoldoendeheid en die ondergrondse aktiwiteite van Marxisme of aan die fundamentele en formele foute in die organisasie van die Volkebond nie.

Dit is verwoes deur Fascistiese Italië, een van die verteenwoordigers van die georganiseerde gemeenskappe van die nuwe era. Ten spyte van die vyftig sanksionistiese state en die opposisie van die hele demokratiese en Marxistiese wêreld, en die wêreldmening wat teen Fascisme en Italië gemobiliseer is, het nasionale eenheid die sterkste krag geblyk te wees.

Sonder om hulself op enige manier met Italiaanse Fascisme of Italiaanse belange te identifiseer, het die leiers van die Nasionale Samling van die begin af 'n duidelike en definitiewe standpunt ingeneem teenoor die Ethiopiese konflik. Hulle het die neutraliteit van Noorweë en haar deelname aan die sogenaamde sanksies verdedig.

Hierin is ons uitsluitlik beïnvloed deur oorweging vir die belange van ons land. Ek glo egter dat die openbare mening hier, soos op baie ander plekke, die slagoffer was van propaganda wat in werklikheid heel ander belange gedien het as die hoë ideale wat dit voorgegee het om in te boesem.

Ons beweging het egter geen kant gekies nie. Ons het Noorweë se neutraliteit geëis en die skynheiligheid en doelloosheid van die hele sanksionistiese spel gedemonstreer. Ons kan vandag sê dat ons die situasie korrek beoordeel het.

Vanuit 'n militêre oogpunt was ons reg. Ten spyte van die algemene opvatting het ons die belangrikheid van moderne oorlogsmateriaal sowel as die weerstandskrag van Ethiopië en Engeland tereg waardeer, en nie die minste nie die geweldige morele en materiële krag wat geskep is in 'n volk wat georganiseer is vir 'n verenigde poging op 'n historiese en nasionale fondament.

Ook polities het ons korrek geoordeel. Die nuttelosheid en die ernstige wanberekeninge van die sanksionistiese beleid is nou duidelik. Kyk na die tragiese ontsteltenis van die magtige Engeland as gevolg van sy kortsigtige Liga-beleid; dit is die grootste morele en praktiese nederlaag wat die Britse Ryk gely het sedert dit Amerika verloor het.

Sowjet-Rusland, daardie nuwe en merkwaardige lid van die Volkebond, het in die sanksiebeleid 'n moontlikheid gesien om eers met Mussolini en dan met Hitler 'n rusie te begin, maar toe hul berekeninge begin misluk het, het die slinkse Bolsjewistiese Jode stilweg na die agtergrond teruggetrek en, nadat hulle self skotvry daarvan afgekom het, die Britse regering die skuld en die skande gelaat.

NASIONALISTIESE BELEID EN INTERNASIONALE SAMEWERKING

Vir die eerste keer sedert die wêreldoorlog moes Noorweë werklike harde feite in buitelandse beleid in die gesig staar, wat dit baie moeilik maak om die gewone parochiale politiek voort te sit.

In hierdie verband wil ek 'n feit beklemtoon wat ongelukkig in hierdie land onderskat word:

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

naamlik dat die lewens van die mense oorheers word deur buitelandse beleid en nie deur binnelandse politiek nie. Naas 'n nasie se eie "wil-om-te-leef" word sy interne toestande en sy struktuur oorheers deur internasionale ekonomiese en magstoestande. Hierdie toestande word geskep deur die primitiewe en gebiedende behoeftes van volke en state, deur hul stryd om bestaan en om ruimte om in te leef. Maar die invloed van 'n staat in buitelandse politiek stem altyd ooreen met die mate van ontwikkeling van sy interne krag.

Dus dwing die noodsaaklikheid van selfonderhoud in geval van oorlog en, bowenal, die herskepping van die struktuur van die wêreldekonomie gemeenskappe bloot om hulself op 'n ekonomiese basis as nasionale Werkerstate te organiseer. Die veranderde toestande regoor die wêreld dwing elke nasie om met sy bure te handel as 'n georganiseerde ekonomiese eenheid met volle en bekwame beheer oor al sy hulpbronne en mag om dit op die beste moontlike manier te benut. In hierdie mate is die huidige krisis hoofsaaklik 'n krisis van heraanpassing in wêreldproduksie en -handel.

Daar is egter geen inherente teenstelling tussen die eis van die era vir hierdie verenigde en sterk gekarakteriseerde ekonomiese nasionale eenhede en die eis vir beplande internasionale samewerking nie, wat met onweerstaanbare krag deur ekonomiese oorsake sowel as deur die oorweging van die handhawing van vrede gedryf word.

Dit is net die vorming van sulke georganiseerde nasionale persoonlikhede wat eerlike
en effektiewe internasionale samewerking, vry van partydigheid of onderdrukking.

TWEE VYANDIGE KAMPE IN EUROPA EN IN DIE WÊRELD

Die situasie is dat in die wêreld en veral in Europa twee vyandige kampe gevorm word op dieselfde wyse as voor die Wêreldoorlog. Sowjet-Rusland, Frankryk en Tsjeggo-Slowakye, gesteun deur internasionale Jodedom, wat hulle aanhits tot oorlog teen Nasionaal-Sosialistiese Duitsland, bied reeds 'n verenigde front teen daardie land en probeer om Duitsland verder te omsingel, beide polities en militêr.

Onder hierdie omstandighede is die posisie van Noorweë uiters blootgestel, geleë soos dit is op die kruispad van Rusland, Duitsland en Engeland en met sy interne beleid reeds in die mag van Marxiste.

Rusland, van 'n groot Europese moondheid met Asiatiese belange, het 'n groot Asiatiese moondheid met Europese belange geword, veral teenoor die Atlantiese Oseaan. Maar bowenal is dit die basis van die wêreldrevolusie.

Wêreldbolsjewisme probeer om Noorweë, en daarmee saam Skandinawië as geheel, in die regtervleuel van sy Europese aanvalsfront teen Duitsland en Engeland te verander. Hierdie plan bevat onheilspellende moontlikhede vir ons land. In die geval van 'n konflik tussen Duitsland en Sowjet-Rusland sal die hele vooruitsig van die Arbeidersparty Noorweë dryf om die kant van die Bolsjewiste te kies in opposisie teen Duitsland, en dit sal strydig wees met ons belofte van neutraliteit.
Tranmal, die onverantwoordelike diktator van die Arbeidersparty, het onlangs duidelik genoeg in hierdie rigting gepraat. Solank Noorweë en Sowjet-Rusland lede van die huidige Volkebond is en Duitsland nie, blyk dit dat ons ernstig met oorlog in hierdie rigting bedreig word, want ons is verplig om die Rooi Leër en Lugmag vrye deurgang deur die land toe te laat in geval van 'n Duits-Russiese konflik.

Onder die huidige omstandighede in Europa bestaan die moontlikheid ook dat Duitsland en Engeland oorlog kan voer. Dit kan byvoorbeeld gebeur in verband met 'n konflik tussen Duitsland en

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

die drievoudige alliansie van Frankryk, Tsjeggo-Slowakye en Sowjet-Rusland, met Tsjeggo-Slowakye as 'n amper meer sensitiewe plek as Oostenryk. Dat Frankryk dan teen Duitsland oorlog sal voer, sou Engeland rede vir oorlog gee, wat nou selfs sekerder is as voor die enorme ontwikkeling van lugvaart.

So 'n oorlog tussen Engeland en Duitsland is 'n katastrofiese moontlikheid vir Noorweë, want sedertdien die wêreldoorlog het die hele situasie nou heeltemal verander.

Deur die Volkebond as instrument van Britse wêreldbeleid sou ons dan direk in die oorlog gedwing word en, selfs al sou die Volkebond uitmekaar val, sou ons, volgens 'n gesaghebbende soos Lord Lloyd, sekerlik blootgestel word aan 'n strafbombardement as ons, soos die geval was in die Wêreldoorlog, ons handelsvloot toelaat om goedere vir Engeland te vervoer, waarop sy van haar kant ongetwyfeld nou sou aandring soos sy toe gedoen het.

Die Noorse Arbeidersparty—Die Regeringsparty—ondersteun aktief hierdie beleid wat op Duitsland gemik is. As Noorweë hiermee instem, beteken dit dat ons onherroeplik direk in hierdie oorlogsbeleid ingetrek word teen die wens van ten minste 99 persent van die Noorse volk. Noorweë kan en sal nie marsjeer tensy ons eie vryheid en ons eie grense in gevaar is nie.

VREDE MET ENGELAND EN DUITSLAND

Ek het reeds beklemtoon dat vrede tussen Duitsland en Engeland 'n lewensbelangrike noodsaaklikheid vir ons eie land is. Wat ons bowenal moet voorkom, is dat Duitsland en Engeland aan teenoorgestelde kante in 'n nuwe oorlog moet wees. Vir ons sou dit noodlottig wees; dit sou inderdaad vernietiging beteken. Daarom hang dit van ons af om alles in ons vermoë te doen om vrede en begrip te skep tussen hierdie twee lande wat, soos onsself, van Nordiese afkoms en uitkyk is. Selfs al kan ons nie veel in hierdie opsig doen nie en moet ons versigtig wees om nie in die sake van ander lande in te meng nie, moet dit ons onmiddellike plig wees om met alle regverdige middele diegene teen te staan wat probeer om tweedrag tussen hierdie ons familielede aan te wakker, gewoonlik op valse en oneerlike gronde.

Ons ken die magte vir wie se belange hierdie pogings werklik aangewend word. Een daarvan is wêreldbolsjewisme. Om te werk vir vrede en versoening tussen Duitsland en Engeland behoort ons doelwit vir Noorse buitelandse beleid te wees sonder om partybelange in ag te neem. Dit is in die hoogste mate duidelik dat die belange van Noorweë dit vereis. Die enigste manier waarop ons oorlog en chaos kan ontsnap, hang af van die handhawing van vrede en begrip tussen hierdie groot bure van ons in die suide en weste, met wie ons ook die grootste handelsverbintenis het.

Ongeveer 40 jaar gelede was daar, soos nou, 'n geleentheid vir 'n eerlike poging om 'n blywende begrip tussen die groot Nordiese volke te skep. Die geleentheid is verwaarloos of van die hand gewys, en die ramp wat op hierdie weglating gevolg het, het die hele wêreld geraak. Enigiemand wat nou dieselfde katastrofiese beleid durf bevorder, moet dit met oop oë doen.

Maar elkeen wat die tye waarin ons leef verstaan, moet homself inspan om sterk en positiewe teenwerking te neem.

Nog 'n beslissende oorweging bring ons tot dieselfde gevolgtrekking wat die hooflyne van ons buitelandse beleid betref. Dekadente liberalisme en sy nageslag en erfgenaam, Marxisme, het hul doelwitte gerig teen nasionale gemeenskappe, hoofsaaklik teen die Nordiese.

Bewustelik of onbewustelik, is die doel van hierdie beleid om die natuurlike nasionale organisasie van die volke om die internasionale wêreldrepubliek te verwesenlik. ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke*******

Machine Translated by Google

Dan sal die innerlike samehorigheid van die nasies vernietig word. Hulle sal die prooi wees van daardie nasie wat, in teenstelling met alle ander nasies, oor die hele aarde versprei is en as parasiete op die ander nasies leef; juis daarom het dit so 'n reëling nodig om sy passievol begeerde heerskappy oor die wêreld te *bewerkstellig .* Want in daardie heerskappy lê die geheim van Joodse nasionalisme en imperialisme.

'n Tweestryd tussen Judaïsme en die Nordiese gees is onvermydelik, aangesien Marxisme en internasionalisme in werklikheid Joodse nasionalisme en imperialisme is, 'n sameswering geïnspireer en gelei deur Judaïsme teen die definitief Nordiese Europese beskawing. Dit is duidelik dat die vervalprosesse van die hedendaagse tyd die ernstigste bedreiging vir lewensideale is en dat die kragtigste antagonismes van ons tyd tot 'n stryd tussen Judaïsme en die Nordies-Europese beginsel vernou is. Aangesien dit die geval is, moet ons besef dat die doeltreffendste middel vir die huidige dekadensie en die ondergrondse aktiwiteite van Marxistiese materialisme gevind sal word in 'n nasionale herlewing vir ons mense op die vitaliserende of lewensbelangrike fondament van die Nordiese ras en kenmerkende temperament.

En, aan die ander kant, moet daar in die breedste sin nouer kulturele, ekonomiese en politieke samewerking wees tussen die Nordiese en Nordies-gemotiveerde volke oor die hele wêreld: in die Skandinawiese lande, in Holland, Vlaandere, die Britse Ryk, Duitsland, en in ander lande waar lede van die Nordiese familie vergelykend minder talryk is.

Die betekenis van die woord "Nordies" is dus nie beperk tot die Skandinawiese volke nie, maar is van toepassing op al die groot Nordiese rasse, en ons oorweeg nie nou 'n onseker noordelike samewerking nie.

Inteendeel, dit is enersyds 'n noodsaaklike gevolg van die besef dat die handhawing van nasionale karakter en organisasie die belangrikste lewenskwessie vir alle kreatiewe volke is. Slegs op hierdie manier is dit moontlik om 'n vrye en vreedsame ontwikkeling vir die Noorse kultuur en eienskappe te verseker, beide in die nasionale en die universele sfere. Terselfdertyd is dit een van die voorwaardes vir 'n diepgewortelde erkenning van die waarde en kulturele bydraes van ander rasse en dit sal dus alle nasies teen ontbinding en chaos versterk.

Aan die ander kant is dit 'n onvermydelike gevolg van die feit dat die internasionale samewerking wat in hierdie tye opgebou moet word, verkieslik gebaseer moet wees op die Nordiese volke wat so nou verwant is in ras, taal, kultuur en belangstellings. Hulle het dieselfde lewenstandaard en 'n soortgelyke lewensbeskouing, en is ook geografies saamgegroepeer.
Ekonomies is hulle ook mekaar se beste kliënte.

'N UNIE VAN NORDIESE VOLKE

'n Blokvorming van hierdie volke, 'n unie van Nordiese volke, sal onoorwinlik wees. So 'n unie sal baie meer in staat wees as die bankrot liberalisties-Marxistiese Liga van Genève om as 'n bolwerk teen wêreldbolsjewisme op te tree *en* waarborge te skep vir die vreedsame ontwikkeling van die wêreld. Die weg na georganiseerde mensdom sal gevind word in 'n unie van die groot Nordiese volkefamilie in so 'n blokvorming met 'n gemeenskaplike geldeenheid, interne vryhandel en 'n gemeenskaplike doeanebeleid; dit sal hul doel wees om ander lande en groepe magte in hierdie stelsel te betrek.

So 'n buitelandse beleid sal die beste waarborg wees vir Noorweë se posisie in die wêreld en teen Bolsjewisme. En tot voordeel van onsself en ander sal dit 'n veld van aktiwiteit in die buiteland skep.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

vir die surplus energie wat in hierdie land verwag moet word indien ons eie hulpbronne onvoldoende is.

SAMEWERKING GEGROND OP NASIONALE BEWEGINGS

Terwyl ons die Nordiese gemeenskaplike bestemming beklemtoon, moet ons nie die betekenis en die prestasies van ander of van ons gemeenskaplike menslikheid onderskat nie; en bowenal moet ons nie die belangrikheid van gewone Europese en universele samewerking onderskat nie. Maar hierdie internasionale gemeenskap moet gebaseer wees op 'n stelsel van nasionale state. Dit moet geskep word deur die nasionale opheffing van volke in Europa en regoor die wêreld en nie as die gevolg van liberalistiese en Marxistiese eksperimente soos die Volkebond, Pan-Europa en Sowjet-Rusland, die setel van die wêreld-Sowjet-Republiek nie.

Die geskiedenis van die lewe toon dat alle vooruitgang afhanklik is van die vereniging van vryheid en diskriminasie met gemeenskap en organisasie. Universele monargieë en wêreldrepublieke eindig in anargie en ontbinding. Die hegemonie van 'n enkele nasie is rampspoedig vir ander en vir homself.
'n Babelagtige samestelling van alle nasies en rasse, wat die doel van liberalisme en Marxisme is, beteken vernietiging van die individuele eienskappe en waardes van elkeen. Die geskiedenis leer ons dat ware harmonie die gevolg is van segregasie en ontwikkeling.

Die mensdom se instink vir georganiseerde vorming is gerig op die nasionale lewe en die samewerking van nasionale eenhede. Om hierdie rede het al die internasionale instellings wat uit liberalisme en Marxisme voortgespruit het, misluk in hul beweerde doelwitte, naamlik om 'n goeie begrip tussen die nasies te verseker en hul vooruitgang te bevorder.

In die lig van die mislukking van die liberalistiese Liga-idees en van internasionale Marxisme, is dit dringend noodsaaklik om 'n nuwe gemeenskap van die nasies met 'n Europese en wêreldwye karakter te skep, gegrond op die nuwe idees vir die organisasie van die gemeenskappe wat deur die kongres van die nuwe orde in Montreux op 16 en 17 Desember 1934 neergelê is. Die eerste oorweging van die kongres is dié van respek vir geestelike en nasionale waardes.

In plaas van die skynheilige en tegniese metodes van die ou diplomasie moet daar 'n spontane en eerbare samewerking ontwikkel word tussen alle jong en gesonde nasionale bewegings, en die nasionale state wat deur hulle herskep word om 'n algemene geestelike vernuwing en 'n politieke en ekonomiese herstel regoor die wêreld te verkry. Maar binne die raamwerk van hierdie universele plan moet die nasies wat van een stam afkomstig is en dieselfde kultuur en beskawing deel, hulself groepeer in ooreenstemming met hul naaste belange.

DIE NORDIESE WÊRELDBEWEGING

Die hoofbeginsel waarop die Nasionale Samling sy standpunt inneem, is dat ons politiek, benewens die voldoening aan die eise wat moderne veranderinge noodsaaklik gemaak het, in harmonie moet wees met alles wat ons familie van nasies benodig en verlang. Dit is nutteloos om nasionale herstel te verwag tensy ons die vuur van die Noorse gees weer aanwakker en voortbou op 'n geestelike en verantwoordelike lewensbeskouing.

Geen vordering kan verwag word as ons nie die Nordiese stam onvermeng hou nie; as ons dit nie doen nie
As ons ons onderskeidende karakter bewaar, sal ons dit verloor en op pad wees na nasionale uitsterwing.

Die sogenaamde Nordiese idee, dat 'n Nordiese volk slegs herstel kan word deur 'n nuwe staat te bou

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

in ooreenstemming met moderne eise en op die dubbele fondament van 'n nasionale afkoms en 'n geestelike uitkyk, het 'n gestaag groeiende invloed en geldigheid in die onderskeie Nordiese lande en speel reeds 'n belangrike rol in die praktiese politiek.

Die saad en die grond vir 'n pan-Nordiese samewerking bestaan dus reeds. Maar sodat die idee vinnig genoeg kan versprei, moet dit 'n definitiewe en voldoende georganiseerde uitdrukking vind.

Onder hierdie omstandighede beskou ek dat die tyd aangebreek het vir ons om voort te gaan met die bevordering van 'n kulturele, ekonomiese en politieke samewerking tussen die Nordiese volke en ander met 'n Nordiese uitkyk regoor die wêreld met die volgende doelwitte:

- Die skepping van 'n internasionale Nordiese beweging.
- Die vorming van 'n Nordiese Unie van volke.

Aktiewe deelname aan werk vir die organisasie van die wêreld en die vreedsame ontwikkeling daarvan; en vir die versekering van die plek en bydrae van ons eie land onder die revolusies en nuwe grondwette wat tans aan die gang is. Hierdie samewerking moet, soos gewoonlik, op die gebied van idees begin, om polities op 'n soliede ekonomiese fondament bereik te word.

As die bestaande basis van geldeenheid dus uitgebrei kon word tot 'n gevestigde geldeenheidsunie tussen die Nordiese volke, en as deur politieke fiskale samewerking 'n Doeane-unie tussen hierdie volke tot stand gebring kon word, sou die grondslag deeglik gelê gewees het vir die politieke verwesenliking van ons verklaarde doelwitte: 'n groot unie van Nordiese volke in die wêreldgemeenskap.

Hierdie ideaal het al vir 'n geruime tyd deel gevorm van die Nasionale Samling se program. Dit volg dat die Pan-Nordiese samewerking eintlik 'n verdere intensivering van die samewerking van die Noordelike state in die enger sin impliseer: Noorweë, Swede, Denemarke, Finland en die Noorse eilande in die Noordsee. Die posisie van Denemarke en Finland is soveel meer blootgestel as dié van Noorweë en Swede dat Noorweë in elk geval uitgesluit is om vrywillig sy lot aan hierdie lande te koppel sonder die steun wat verkry sou word deur 'n vreedsame en versekerde verhouding met Engeland en Duitsland. Maar, aangesien dit beskerm is, is dit ook wenslik dat die Noordelike lande hul plek as 'n natuurlike groep in die Nordiese wêreld moet inneem - samewerking langs Britte, Duitsers, Nederlanders en die res.

In hierdie verband wil ek beklemtoon dat dit nie die saak verander as baie mense in hierdie land vind dat hulle nie saamstem met verskeie besonderhede in die Britse en Duitse beleid nie.
Die toestande wat vandag samewerking met en tussen hierdie familielede van ons noodsaak, is belangriker as dié wat ons kan skei.

Daar mag ook diegene wees wat beswaar maak teen ons buitelandse beleid enigsins, en ons eie sake as soveel as wat ons kan bestuur beskou. Ek wil hulle daaraan herinner dat die kenmerkende kenmerk van ons tyd die feit is dat die wêreld een groot ekonomiese eenheid word en dat geen land meer voldoende vir homself kan wees nie; dit is afhanklik van die ander; en as sulke samewerking in die huidige politiek van lewensbelang vir ons land is, is dit ewe veel so vir ons beweging. Aangesien die magte wat vir ons nasionale vernietiging werk, internasionaal georganiseerd is, is ons verplig om hulle te ontmoet met 'n organisasie wat verder as nasionale belange streef. 'n Volledig effektiewe organisasie van hierdie aard kan slegs gebou word op die gemeenskaplike lewensbelangrike basis van ons volke, die Nordiese beginsel.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

DIE NORDIESE BEGINSEL

Die Nordiese Beginsel berus op Nordiese tradisies, Nordiese denke en konstruktiewe samewerking, in teenstelling met Joodse liberalisme en Marxisme, wat hul vernietigende doelwitte bevorder deur middel van haat, afguns en klassestryd vir hul eie doeleindes. Die een is verbonde aan die Goddelike; die ander aan die duiwelse.

Die geestelike krag van die Nordiese beginsel is dus sterker en dieper as die Marxisties-materialistiese bestaansbeskouing wat ons ras en beskawing met vernietiging bedreig. Dit is in werklikheid ons intrinsieke nasionale beginsel waaraan ons moet voldoen en wat ons met onverbiddelike konsekwentheid moet verwesenlik.

Dit is ook my oortuiging dat, wanneer ons die diepgaande waarhede van die historiese verlede sowel as die historiese hede erken, en die groot dinge sien wat deur volke van die Nordiese ras bereik is van die begin van die geskiedenis tot ons dag, wanneer hulle magtiger is as ooit tevore; en wanneer ons terselfdertyd oortuig is dat die Goddelike Wil geopenbaar word in die historiese verloop van wêreldontwikkeling, ons, sonder om die belangrikheid en bydrae van ander te onderskat, toegelaat moet word om te glo in die voortgesette historiese en goddelike sending van die Nordiese volke in die wêreld. Soos in die verlede, moet dit die sending van ons groot familie van volke wees om 'n verouderde wêreld af te skaf en 'n nuwe wêreld te skep wat die hele menslike familie op die opwaartse vlak kan plaas.

Die Nasionale Samling nooi alle mense van Nordiese ras en uitkyk in elke land – Nore, Swede, Dene, Yslanders, Britte, Duitsers, Nederlanders en alle ander van Nordiese bloed en gees – uit om te verenig in 'n Nordiese Wêreldbeweging om vrede en samewerking tussen alle Nordiese volke regoor die wêreld te skep en die stryd vir die redding en vooruitgang van ons beskawing voort te sit.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

'n Interpretasie van Fascisme deur Claud Sutton

FASCISM, in die sin waarin dit in hierdie artikel gebruik sal word, is 'n ongemaklike en ongerieflike term om die wêreldbeweging te beskryf wat in ons tyd ontstaan het om met Marxisme en Liberale Demokrasie mee te ding om mans se lojaliteit. Dit moet ongetwyfeld beperk word tot die noem van die spesiale vorm wat hierdie beweging in Italië aangeneem het. Nietemin, die algemene denke, wat voel dat in die Italiaanse Fascisme iets nuuts en van wêreldwye belang ontstaan het, volhard om die term in 'n wyer sin te gebruik.

Fascisme is nie internasionaal soos Kommunisme is nie, in die sin dat dit 'n dogma is wat in elke nasie se keel afgedruk moet word, ongeag sy geskiedenis en omstandighede. Dit is eerder 'n onderliggende ooreenkoms van uitkyk wat in verskeie moderne nasionale bewegings bespeur kan word, en wat gesien kan word asof dit met 'n soort noodsaaklikheid voortspruit uit die situasie waarin ons Europese kultuur hom tans bevind. Ons in Engeland deel in die gemeenskaplike kulturele erfenis van Europa; net soos ons diep geraak is deur die idees van die Franse Rewolusie, so is ons gebonde om diep geraak te word deur die idees van die Fascistiese beweging, en om op ons eie besondere nasionale manier op hierdie idees te reageer.

Die twee faktore wat oral aan hierdie beweging geboorte gee, is die verval van die Liberale Demokrasie en die opkoms van Marxisme.

Dit verg slegs 'n effense kennismaking met die geskiedenis om te besef dat daar niks onvermydelik of ewig aan Liberale Demokrasie is nie. In vergelyking met ander regeringsvorme was demokratiese regerings nie algemeen of stabiel nie, en het hulle ook nie soveel van blywende waarde tot die menslike kultuur bygedra as aristokratiese en monargiese regerings nie. Natuurlik is dit moontlik – en word dikwels gedoen – om Demokrasie so te definieer dat alle verdraagsame regeringsvorme daarin ingesluit word – byvoorbeeld, om Engeland onder Koningin Elizabeth of onder Pitt as 'n demokrasie te beskryf. Maar dit is 'n growwe misbruik van taal en 'n verlaging van die intellektuele geldeenheid. "Demokrasie" moet nie gebruik word om elke regering aan te dui wat met die toestemming van byna al die regeerdes regeer nie; ook nie een wat bewustelik die welstand van die hele volk nastreef nie; ook nie een wat verdraagsaam is teenoor 'n verskeidenheid menings en vrye bespreking aanmoedig nie; en ook nie een wat volgens gevestigde en bekende reg, onpartydig toegepas, regeer nie. Baie demokratiese regerings het opvallend in hierdie opsigte misluk; baie nie-demokratiese regerings het hierdie deugde in 'n hoë mate vertoon. Dit is absurd om enige regering wat nie tiranniek is nie, "demokrasie" te noem; demokrasie is een besondere historiese regeringsvorm wat soms tot algemene tevredenheid gewerk het, soms nie. Die hoofkenmerk daarvan blyk die beslissing van alle belangrike vrae deur meerderheidstem te wees, hetsy van die hele volk of van groot verteenwoordigende vergaderings.

Demokrasie soos ons dit in Wes-Europa en Amerika ken – wat ek hierna "liberale demokrasie" sal noem – is 'n spesiale produk van die Franse Rewolusie, en gebaseer op die eienaardige teorieë van sekere invloedryke denkers van daardie era. Die onderliggende filosofie van die menslike natuur waarop dit gebaseer is, is nie altyd deur denkende mense aanvaar nie, en daar is geen rede om te veronderstel dat die heerskappy daarvan oor mense se gedagtes ewig sal wees nie. Inteendeel, daar is aansienlike bewyse dat hierdie filosofie van die "Regte van die Mens en van die Burger" nie meer dra nie ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

oortuiging, en dat die regeringstelsel wat daarop gebaseer is dus gedoem is om te vergaan.

Soos ander politieke filosofieë, het dit nie sonder stryd algemene aanvaarding gewen nie. Maar wie kan vandag enige verskil tussen Konserwatiewes, Liberale en regse (nie-Marxistiese) Arbeiders sien ten opsigte van hul ideale of die algemene aard van die metodes waarmee hulle dit wil verwesenlik?

Wat is die filosofiese aannames, of aksiomas, van hierdie stelsel van Liberale Demokrasie?
Die eerste is dat alle mense gelyk is, ten minste in die mate dat hulle 'n gelyke aandeel in die regering moet hê. Die tweede is dat die regering slegs bestaan om te verhoed dat enige mens inmeng met die gelyke vryheid van ander (JS Mill); of soos dit meer kragtig deur 'n student aan my gestel is: "die regering bestaan slegs om elke mens in staat te stel om op sy eie manier hel toe te gaan". Die derde is dat sulke individuele vryheid tot die grootste moontlike tevredenheid van almal lei. [1]

Fascisme is gebaseer op die ontkenning van al hierdie beginsels. Op die eerste antwoord dit dat alle mense nie gelyk is in hul vermoë tot koöperatiewe onderneming nie, – en dat die regering 'n koöperatiewe onderneming is. Mans verskil merkbaar ten opsigte van hul moed, regverdigheid, lojaliteit, waarheidsgetrouheid en ander karaktereienskappe wat vir enige korporatiewe onderneming vereis word. Sulke eienskappe is nie die monopolie van enige klas nie, en ook nie afhanklik van opvoeding in die gewone sin van die woord nie. Sommige mans het 'n merkbare tekort daaraan – al die Ou Bolsjewistiese leiers byvoorbeeld, as ons hul belydenisse moet glo; enigeen van ons sou probeer om hulle van mag in enige organisasie waarvoor hy verantwoordelik was, uit te sluit.

Politieke verteenwoordiging moet gebaseer wees op 'n selektiewe stelsel van werklike groepe wie se lede persoonlik met mekaar vertroud is. 'n Goeie politieke stelsel behoort nie eens te probeer verseker dat alle menings gelyke gewig dra nie.

Aangaande die tweede beginsel merk dit op dat gelyke vryheid onmoontlik is, want mense wil nie almal dieselfde dinge doen nie; dat elke regstelsel positiewe idees veronderstel oor wat objektief goed of sleg vir almal is; dat die beginsel óf betekenisloos óf rampspoedig is.

Aan die derde kant, dat as gevolg van die aard van die mens en die samelewing, die grootste moontlike som van bevrediging nie bereik kan word deur die stelsel van maksimum individuele vryheid nie; en ook nie is hierdie "grootste geluk van die grootste getal, almal tel vir een en niemand vir meer as die einde van die lewe nie. Mense [2] een"– is en behoort meer geïnteresseerd te wees in die welsyn van hul eie familie, hul eie beroep, hul eie buurt, hul eie nasie; en goeie regering behoort rekening te hou met hierdie feit. Ons sal later na hierdie punte terugkeer.

Liberale demokrasie is 'n lui filosofie. In plaas daarvan om te besluit wat gedoen moet word en hardnekkig te veg om dit te verwesenlik, wag die goeie demokraat en kyk watter kant toe die meerderheid sal spring, veilig in sy oortuiging dat die stem van die massas die stem van God is. Ons moet nie eens probeer om mense van vandag te oortuig dat die dryfkrag van Liberale Demokrasie oral afgeneem het nie. Min mense glo heelhartig in sy slagspreuke. Die helfte van sy hedendaagse voorstanders is werklik skugter Marxiste. Hul verklaarde doel is gelyke rykdom vir almal, en demokrasie bloot 'n middel hiervoor. Hulle verbeel hulle liefdevol dat hierdie doel bereik kan word deur bloot te stem, sonder geweld, ten minste in die verre toekoms. Hulle verraai gereeld hul minagting vir individuele vryheid as sodanig. Hulle is afgunstig, maar hulle gee om vir hul velle. So is die Lib-Lab Sosiaal-demokrate.

Wat is die filosofiese basis van die onheilige alliansie tussen Kommuniste en Demokrate,
waar Fascisme ook al op die toneel verskyn? Aan hierdie probleem moet ons nou ons aandag rig.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Kommunisme – of beter Marxisme, want daar is baie Marxiste buite die Kommunistiese Party – is geheel en al 'n produk van die individualistiese, gelykheidsfilosofie van die Liberale demokrasie. Gereeld in die geskiedenis was daar revolusionêre bewegings van die minderbevoorregte klasse; hierdie een het die eienaardige ideologie van die vroeë Victoriaanse era waarin dit gebore is, oorgeneem. Dit beskou ook die gemeenskap as 'n versameling, en sosiale geluk as 'n som. Dit aanvaar die eerste twee beginsels van die Liberale demokrasie; alle mense is gelyk – alhoewel daar geen God is nie – en daarom behoort hulle nie net gelyke politieke regte te hê nie, maar gelyke rykdom.3 Weereens , geluk moet bereik word deur almal gelyke rykdom te gee en hulle dan daarmee te laat doen wat hulle wil; wanneer ekonomiese gelykheid bereik is, moet die staat "verdor". Maar dit verwerp die derde beginsel van die Liberale demokrasie ten sterkste, dat hierdie gelukkige toestand van dinge ontstaan deur mense met rus te laat. *Laisser-faire* is die uiteindelike doelwit wanneer ekonomiese gelykheid bereik is; maar dit moet bereik word deur die gewelddadige diktatorskap van die proletariaat, dit wil sê van die ongeskoolde fabriekswerker.

Die sentrale leerstelling is die Klasseoorlog tussen proletariërs en kapitaliste. Dit hou vol om die hele mensdom in hierdie twee krale in te dryf, hoewel geen ekonoom meer die "surpluswaarde"-teorie waarop die onderskeid gebaseer was, ernstig opneem nie. Hoe onwerklik is die twee krale! Daar is inderdaad konflik tussen groepe, en sulke konflik is die kern van 'n lewende gemeenskap. Maar 'n groot deel van die inwoners van die moderne staat, wat leef van die gesamentlike opbrengs van hul werk en van die eiendom wat nodig is om daardie werk vrugbaar te maak, kan nie in enige kraal ingepers word nie, behalwe deur 'n magtoer. En is die belangebotsings tussen dorpsmense en plattelandse, tussen vervaardigers en finansiers, tussen vakmanne en ongeskoolde arbeiders, tussen rassegroepe en godsdienstige groepe, nie net so werklik en noodsaaklik soos hierdie beweerde een tussen kapitaliste en proletariaat nie?

Die kern van Marxisme is die klassestryd, waarin alle metodes toelaatbaar is. Daarom, waar dit ook al sy kop opsteek, word die politiek so verbitterd en so vuil dat dit alle sin vir die morele eenheid van die nasie vernietig wat voorheen konflik tussen groepe versag het. Daarom moet dit tot die dood toe geveg word.

Maar, sal gesê word, is niks van enige waarde bereik deur die Kommunistiese eksperiment in Rusland nie? En is daar geen ooreenkoms tussen die "diktatorskappe" van Kommunisme en Fascisme nie?

Dit is onmoontlik om die ontwikkeling van Kommunisme in Rusland te verstaan, tensy ons die huidige stadium van "Bolsjewisme in Terugtog", soos dit genoem is, onderskei van die vroeëre stadium waarin doktrinêre Kommunisme volle heerskappy gehad het. Hierdie vroeëre stadium is gekenmerk deur 'n ongeëwenaarde vernietiging, ter wille van die klasse-oorlogteorie, van die menslike en materiële hulpbronne van die nasie - van boere, tegnici en onderwysers, van beeste, masjiene, geboue en kunsskatte. Dieselfde verskynsel het homself in Spanje en elders gemanifesteer, waar die Bolsjewisme ook al die mag oorgeneem het. Toe produksie na sowat tien jaar so 'n lae vlak bereik het dat dit gelyk het of die limiet van menslike uithouvermoë bereik is, is die leerstellings grootliks laat vaar; en met die hulp van kapitalistiese krediete, buitelandse tegnici en masjinerie, en Stakhanovistiese dryfkrag van die werkers, is 'n begin gemaak om weer op te bou. Die verandering van hart is beslis ver van volledig. Een simptoom daarvan blyk die huidige konflik tussen Stalin, die robuuste en ondoktrinêre rower van die Kaukasus, en die Joodse bende te wees wat Rusland tot dusver beheer het en nou grootliks uitgeskakel is. Rusland het nie die Komintern en die Marxistiese ideaal van wêreldrevolusie laat vaar nie. Maar vir haarself lyk dit asof sy stilswyend die gelykmaking van rykdom en die diktatorskap van die proletariaat laat vaar het, en 'n magtige ... opbou.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

nasionalistiese staat. Onder Stalin is daar tekens van 'n soort skaamtevolle Fascisme met 'n skuldige gewete wat na vore kom. As dit die einde sou wees, teen watter prys is dit bereik! [4]

"Fascisme" het ontstaan uit die verval van die Liberale demokrasie en in reaksie op die bedreiging van Bolsjewisme. Anders as Bolsjewisme, was dit nie die toepassing van 'n akademiese teorie nie; dit het ontstaan in reaksie op 'n werklike situasie, en kan dus slegs verstaan word in die lig van die twee wêreldbewegings wat dit bestem is om te vervang. Oorspronklik was dit 'n soort instinktiewe reaksie van die Europese mens op die magte van wanorde, materialisme, plutokrasie en kosmopolitisme. Dit is een met Kommunisme deur absoluut te ontken dat daar 'n voorafbepaalde harmonie is wat die grootste geluk van alles laat voortspruit uit die grootste vryheid van elkeen. Maar dit is al wat dit met Kommunisme gemeen het. Dit neem 'n radikaal ander siening in as beide Kommunisme en Liberale demokrasie met betrekking tot die "geluk" wat die staat moet verseker. Want dit beskou die nasie as 'n organiese eenheid van baie verskillende funksionele groepe; elkeen hiervan verteenwoordig 'n sekere unieke bydrae tot die nasie, met sy eie tipe lewe wat bevorder moet word. As die regte verhoudings tussen hierdie groepe versteur word, kan daar geen blywende geluk of gesondheid in die staat wees nie. “Ons kan,” het Plato gesê, “ons pottebakkers baie gelukkiger maak deur hulle toe te laat om op rusbanke voor die vuur te lê, te eet en te drink, en hul wiel te draai wanneer hulle lus het. Maar moenie ons aanraai om dit te doen nie, want ons pottebakkers sou nie meer pottebakkers wees nie, en ook nie ons boere boere nie.” [5]

...

Boonop beskou dit die nasie, in die woorde van Burke, as "'n vennootskap nie net van die lewendes nie, maar van die lewendes met die dooies en met diegene wat nog ongebore is". As dit iets is wat blywend is, met menslike en natuurlike hulpbronne, wat vermors kan word of wat meer vrugbaar gemaak kan word.

'n Beweging het in elk van die "Fascistiese" lande aan bewind gekom met 'n wil om die beste uit die nasionale besit te maak, soos die ou edel grondeienaar uit sy eie familie en besit gedoen het.
Dit is wat die godsdiens van Bloed en Grond genoem word.

Dit is duidelik dat hierdie bewegings nie die onbeperkte regte van meerderhede kan erken nie. Hulle kan byvoorbeeld nie toelaat dat 'n huidige meerderheid van dorpsmense die plattelandse mense uitwis nie, en ook nie die uiterste moontlike huidige rykdom geniet ten koste van toekomstige mag nie. Die euwels wat die heerskappy van kortsigtige meerderhede bring – die verval van openbare eerlikheid en die gees van selfhelp, die verval van die gesin, van geestelike en 'fisiese fiksheid', die verval van lande, woude en skepe – kan slegs genees word deur groot ruimte en onafhanklikheid aan leiers te gee.

Fascisme moet klaarblyklik, en doen dit ook, sy hoofpogings toewy aan die versterking van die swakste skakels in die nasionale ketting, dit wil sê, aan die verbetering van die toestande van die groepe wat die hardste onder druk verkeer. Dit kan egter nie gelykheid tussen die lui en die aktiewe, tussen verbeeldingryke en roetinewerk erken nie, selfs nie as 'n verafgeleë ideaal nie. "Fascisme bevestig die onveranderlike, voordelige, vrugbare ongelykheid van mense." (Mussolini.)

Liberale demokrasie word verlam deur die wedywering van funksionele groepe, wie se bestaan dit voorgee om te ignoreer. Fascisme erken hierdie en baseer sy verteenwoordigende stelsel daarop, in die geloof dat dit hul potensiële konflikte kan bemeester deur die versterkte nasionale gevoel van eenheid, en die "leierskapsbeginsel", die beginsel van individuele verantwoordelikheid. "Demokrasie" - die beginsel van beheer deur anonieme meerderhede - "is op sy proef in die industriële veld, net soos in die politieke veld." [6]

In die ekonomiese sfeer is die doel van Fascisme, volgens sy algemene vooruitsig, om die uiterste moontlike sekuriteit en stabiliteit vir alle produsente te bereik – nie die maksimum vryheid van keuse nie.
******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

vir verbruikers. Vir hierdie doel moet internasionale handel tot 'n ondergeskikte en hulpposisie gereduseer word, in belang van nasionale beplanning. En etiese oorwegings – oorwegings oor die soort lewe wat aangemoedig of ontmoedig moet word – moet dikwels ekonomiese oorwegings oorheers.

Daar is niks in Fascistiese nasionalisme wat onversoenbaar is met die welbekende belange van ander nasies nie. Sy buitelandse beleid is gebaseer op die beginsel om jou met jou eie sake te bemoei en werklik gereed te wees om vir sekere bekende lewensbelangrike belange te veg, en slegs hierdie. Dit is natuurlik gekant teen die demokratiese, gelykheids- en universalistiese beginsels van die Volkebond. Dit wil vriendelike samewerking hê met daardie gekoördineerde nasies met wie dit werklik gemeenskaplike belange het, gebaseer op die beplande uitskakeling van moontlike oorsake van wrywing. Dit wil leierskap in internasionale sake hê, soos tuis. In Europa is dit die taak om die Konsert van Europa te herbou wat die stigters van die Volkebond vernietig het.

Laastens kan ons probeer om die beswaar wat so dikwels gehoor word, te beantwoord dat Fascisme die individu heeltemal aan die staat ondergeskik stel, 'n lewende wese aan 'n onwerklike abstraksie. Die antwoord hierop is implisiet in die voorafgaande. Die regering, so beskou die Fascis, bestaan nie bloot om die geluk van die individuele burgers te verhoog nie. Dit is 'n trustee vir die blywende nasionale kultuur en vir die materiële hulpbronne wat die noodsaaklike basis daarvan vorm. Sonder dit sou die individu niks wees nie; hy kan homself ook nie daarvan ontdoen nie, selfs al verlaat hy die grondgebied van die staat; dit is die hele som van voorvaderlike tradisies wat hom van 'n Steentydperk-mens onderskei. 'n Regering wat die harmonieuse ontwikkeling van die verskillende kultuurdraende groepe verseker en verhoed dat hulle mekaar uitwis, het 'n aanspraak op ons trou. Maar die staat is bloot 'n stuk masjinerie, bloot 'n "houer", soos Hitler gesê het, vir die volk, beskou as 'n blywende biologiese en kulturele entiteit. Fascisme is nie *étatiste nie;* anders as die Hegeliane, aanbid dit nie die staat as sodanig nie.

Histories beskou, bied dit analogieë met die antieke Europese staatsvorm soos dit was "voor die Orontes in die Tiber begin vloei het" - voor die opkoms van abstrakte individualisme en die begeerte na verlossing in 'n ander lewe. Weereens bied dit analogieë met Feodalisme, met sy opvatting dat regering gebaseer moet wees op die persoonlike lojaliteit van mens tot mens - die oer-Teutoniese idee van die *comitatus.* Verder herinner dit 'n mens aan die doel van die Middeleeuse gildes om produksie te reguleer in die belang van alle kategorieë produsente. Soos elke groot beweging, het dit sy wortels in die verlede. Maar dit is nie bloot 'n teruggryp na verslete stelsels nie. Dit is onverstaanbaar afgesien van die essensieel moderne opvattings van Nasionaliteit, Ras, Vrywillige Handelsverenigings, die Skeiding van Eienaarskap van Bestuur, die idee van Aanspreeklikheid sonder Skuld, interaktiewe Kulture teenoor 'n "eenbaan" Beskawing - en vele ander.[7] Dit is deur en deur modern, en 'n skepsel van ons tyd. Vyf jaar gelede het dit vir baie van ons gelyk of daar geen keuse was nie, behalwe tussen die nie baie smaaklike alternatiewe van individualistiese liberale demokrasie en Marxistiese Sosialisme. Nou is daar 'n derde alternatief.

---

[1] Hierdie derde aksioma, soos M. Haldv uitgewys het, neem twee vorme aan. In die een weergawe spruit maksimum sosiale bevrediging outomaties voort uit maksimum individuele vryheid, ongeag die wette en instellings van die samelewing. Aan die ander kant is sekere wetlike beperkings nodig om hierdie grootste som van bevrediging te bereik. Die meeste skrywers bly nie heeltemal konsekwent by die een weergawe of die ander nie; maar hulle twyfel nie oor die doel of oor die middele nie – individuele vryheid so min as moontlik beperk. (E. Halevy: Groei van Filosofiese Radikalisme.)

[2] J. Bentham: Beginsels van Moraliteit en Wetgewing. Follett: Die Nuwe Staat, bl. 27.

[3] Vergelyk dit met Aristoteles. *Politiek* III, 9 en 12: Geregtigheid is om gelyke behandeling aan gelykes en ongelyke behandeling aan ongelykes te gee. Mense laat die een of die ander faktor weg, soos dit hulle pas; want hulle is nie goeie regters in hul eie saak nie." Maar dit behoort ons nie te bevry van die plig om so goed as moontlik te oordeel nie.

[4] Stalin self lyk na 'n heel ander tipe as die "Ou Bolsjewistiese" Joodse base van Rusland. Dit is opvallend dat die twee werklik

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

groot manne wat die Russiese Rewolusie opgelewer het, was nie Jode nie. Maar ons weet nie die omvang van die invloed van Stalin se skoonvader, Lazarus Moiseivitch Kaganovitch, wat blykbaar die tweede man in die staat is.

[5] Plato: Sep. 420e. Burke: Besinnings oor die Franse Rewolusie.

[6] Miller en Campbell: Finansiële Demokrasie, 'n onlangse navorsing deur twee ekonome van die Universiteit van Liverpool oor die werking van Britse industriële maatskappye.

[7] A. Toynbee: *'n Studie van Geskiedenis.* Vol. I, bl. 149 fl.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Die Oorlog in Spanje deur Majoor-Generaal JFC Fuller

Nadat ek as soldaat of as joernalis aan vier oorloë deelgeneem het, naamlik die Suid-Afrikaanse Oorlog, die Wêreldoorlog, die Italiaans-Abessiniese Oorlog en laastens die huidige Spaanse Oorlog, het ek gevind dat elkeen buitengewoon verskillend is.

Die rede hiervoor is voor die hand liggend, dit is dat hul oorsake verskil; tog, in die algemene opinie, is dit nie so nie dit is duidelik dat hierdie oorsake weer grootliks die vorm van 'n oorlog beïnvloed.

Byvoorbeeld, in die geval van die laaste van hierdie oorloë, word dit algemeen aanvaar dat die oorsake daarvan polities is; dit wil sê, dat dit 'n botsing is tussen twee regeringstelsels wat duidelik gedefinieerde maar onversoenbare sienings huldig. Is dit waar? Ek dink nie so nie; want hoewel politiek geensins 'n onbeduidende rol speel nie, word die hoofrol sekerlik deur kultuur gespeel, wat, as ek reg is, beteken dat die oorsake van hierdie oorlog veel dieper is as die politieke skuim wat die oppervlak daarvan bedek.
Daarom is ek van mening dat ons nie sal verstaan wat gebeur nie, tensy ons dit beskou as 'n botsing tussen kulture sowel as 'n botsing tussen politieke teorieë en gewapende magte.
Van hierdie kulture is daar drie:

Eerstens, die reaksionêre Spanje van die geskiedenis—'n stagnante kerk, 'n aftakelende aristokrasie en 'n kwynende bourgeoisie. Tweedens, revolusionêre Spanje—die reaksie teen hierdie traagheid soos verteenwoordig deur die sosialiste, anargiste en kommuniste wat hul ideale grootliks uit buitelandse bronne geleen het—Marx, Bakunin, Trotsky en ander. Derdens, die hipotetiese Spanje van die toekoms; nie gedroom deur Primo de Rivera, wat min meer as 'n militêre diktator was nie, maar deur sy seun Jose Antonio wat kort tevore deur die Rooi Regering vermoor is.

In 1933 het hierdie jongman, hoewel hy nie eintlik die Spaanse Fascistiese Beweging geskep het nie, die *Falange Espanola de las* JONS (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista - Komitees van aktiewe nasionale sindikaliste) gekonsolideer en dit lewe en vorm gegee. Hy het die handves daarvan in sewe-en-twintig punte uiteengesit wat onder vier hoofopskrifte soos volg saamgevat kan word:

Nasionale Grondslae. Spanje is die hoogste werklikheid van alle Spanjaarde. Alle separatisme is 'n misdaad. Daarom is die eenheid van Spanje die doelwit, en hierdie eenheid laat nie net internasionale isolasie of buitelandse bemiddeling toe nie, maar dit vereis die inskerping van militêre deugde en die skepping van 'n magtige leër en vloot.

Politieke Grondslae. Die Staat moet totalitêr van aard wees, waarin alle politieke partye afgeskaf sal word. Die korporatiewe stelsel moet die parlementêre stelsel vervang. Politieke dissipline word vereis, maar private inisiatief is noodsaaklik solank dit versoenbaar is met die kollektiewe belange van die Nasionaal-Sindicalistiese Staat.

Ekonomiese Grondslae. Die kapitalistiese stelsel "wat die behoeftes van die mense ignoreer, private eiendom dehumaniseer en die werkers reduseer tot vormlose massas wat aan ellende en wanhoop blootgestel is" word verwerp. So ook Marxisme. Die sterkes moet nie meer die swakkes oorheers nie.
Privaat eiendom word erken, asook die reg om te werk. Die lewenstandaard van die kleinboere moet verhoog word deur familiebesighede te vestig, en landbou en veeteelt moet gerasionaliseer word.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Morele Grondslae. Die grondslae van die staat is eenheid, dissipline en militêre opleiding.
Onderwys moet georganiseer word “sodat geen talent verlore gaan weens 'n gebrek aan ekonomiese middele nie.” Die Katolieke gees, vry van politiek, moet geïnkorporeer word, en die lewe moet beskou word as 'n plig “wat in 'n gees van verhewe diens en opoffering geleef moet word.”

DIE OORLOG IN SPANJE

In teenstelling met baie wat in die Britse pers geskryf is, het hierdie Beweging min te doen gehad met die uitbreek van die rebellie in Julie verlede jaar. Destyds was dit nog in sy kinderskoene, maar gedurende die afgelope agt maande was die groei daarvan wonderbaarlik. Vandag beloop die lede en simpatiseerders miljoene, van wie 180 000 in 'n milisie gevorm is. Die omvang van hierdie groei word goed geïllustreer deur die feit dat die Beweging nou negentien dagblaaie en dertig weekblaaie publiseer.

Toe die rebellie uitgebreek het, lyk dit asof generaal Franco se doel ietwat vaag was.
Dit was 'n opstand teen ondraaglike toestande—trouens, van orde teen anargie; want lewe en eiendom is nie meer gerespekteer nie en kerke is daagliks geplunder of verbrand. Sy doelwit, so wil dit voorkom, was byna geheel en al 'n militêre een, naamlik om orde te herstel, maar vir watter regeringsvorm is onseker. As sy oorwinning vinnig was, sou dit heel waarskynlik gelei het tot die vestiging van 'n militêre diktatorskap van die Primo de Rivera-tipe.

Met sy landing in Spanje is hy nie net deur 'n algehele verwarring in die gesig gestaar nie, maar ook deur 'n algehele gebrek aan eenheid en doelwit onder die faksies wat sy steun gesoek het. Byvoorbeeld, die Accion Popular, of Gil Robles Party, was vurig Katoliek en gewortel in Christelike Sosialisme; dit het geen gedefinieerde beleid gehad nie, was polities vormloos en die instrument van die Kerk. Dan was daar die Requetes, of Carliste, wie se leuse is: "God, Land en Koning". Hulle het in absolute soewereiniteit, die Korporatiewe Staat geglo en was gewelddadig anti-parlementariërs. Benewens hierdie was daar Monargiste - en ander faksies, waarvan die belangrikste die Falange was. Al hierdie verskillende partye en bewegings moes hy absorbeer.

Vir eers was dit nie moeilik nie, want die Rooies het konsolidasie afgedwing. ’n Mengsel van demokrate, republikeine, kommuniste, anargiste en wat ook al, hul enigste vyand Spanje word dus na Duitsland en haar bondgenoot Italië getrek, net soos Frankryk na Rusland en haar semi-bondgenoot Engeland getrek word. Trouens, weereens word ’n okkulte oorlog teen Duitsland gevoer om Frankryk te beveilig, soos ’n jaar gelede tydens die Italiaans-Abessiese konflik gevoer is.

Van hierdie innerlike stryd word min in die pers gehoor; maar die naam daarvan is "geen-intervensie", wat in werklikheid nie-samewerking met Burgos en Franse samewerking met Valencia beteken om Duitsland aan te val. As die internasionale "blokkade" van Spanje onpartydig was, is daar min twyfel dat dit die Nasionalistiese saak sou bevoordeel; maar dit is ver daarvan om so te wees, aangesien eerlikheid nie 'n kenmerk van moderne Frankryk is nie.

Alhoewel dit altyd baie moeilik is, veral gedurende oorlogstyd, om die waarheid vas te stel, kan daar min twyfel wees dat Franse hulp aan die Rooies buitensporig en winsgewend was, want elke hulp is in goud betaal. Oral waar 'n mens in Wit Spanje gaan, word dieselfde storie gehoor, naamlik dat Franse hulp aan die Rooies baie belangriker as Russies was. Dat Frankryk sedert Julie verlede jaar dertig- tot veertigduisend rooi internasionale vegters oor die Pireneë gegaan het, en dat hierdie handel steeds aan die gang is. Dat die Franse Spaanse paspoorte gedruk het, alleen in Bordeaux, en dat hulle voorafgedateerde kontrakte vir "gespesialiseerde" werkers verskaf om hulle in staat te stel om Rooi Spanje binne te gaan. Verder nog, dat groot getalle internasionale werkers oor die ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******* gaan.

Machine Translated by Google

grens as gerepatrieerde vlugtelinge, of word na die hawens van Katalonië gestuur as lede van die vragbote waarin hulle reis. Ammunisie word deur Andorra gestuur; vragmotors wat daagliks petrol vervoer, kruis die grens; daar is 'n Rooi lugvaartskool in Frankryk, en wapens word na Bilbao gesmokkel.

Ten spyte van dit alles, is die kanse beslis goed dat Nasionale Spanje sal wen; want Franco se beleid is kreatief terwyl die beleid van die Rooies nie is nie.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Generaal Franco se toespraak

Uitsending op 1 Oktober 1936 oor die aanvaarding van die magte van staatshoof

Groete aan julle almal, wat in julle huise na die oorlogsnuus luister, of aan die front, aan julle huise dink, of in die Rooi gebiede, met verlange uitsien na die aankoms van ons troepe, of buite ons grense, ons lot angstig volg—groete vanaf die mikrofoon van Radio Castilië!

Ek gaan nie oor die oorlog praat nie, want die verpligtinge van die Staat wat ek aanneem, maak dit noodsaaklik om julle iets te vertel van die werk wat voorlê.

Ons hoef nie oor enige Utopia te praat nie, en ook nie die verwesenliking van ons hoop in rigiede stadiums op te deel nie. Om egter oor ons voornemens te praat, is dit eers kortliks nodig om die verlede te ondersoek, beide om voordeel te trek uit ons ervarings en om ons besluite nuttig te implementeer.

Spanje, wie se naam ek met al die toewyding van my siel aanroep, het jare lank aan baie kwale gely, waarvan nie die minste skadelik die invloed van ongebalanseerde intellektuele was nie, wat probeer het om die prestige van die denkers van ons ras te verlaag, en verder as ons grense gekyk het om allerhande eksotiese en vernietigende idees wat in ander lande wortel geskiet het, na Spanje te bring. Demoraliserende literatuur, demagogiese leerstellings, bittere rassisme, die infiltrasie van defaitistiese idees en die perversie van die geskiedenis – dit alles en nog baie meer het die fondamente van ons patriotisme geskud, sodat ons die hoofkenmerke van ons volk verloor het, skaam geword het oor ons hede, vergeet het van ons verlede en bang geword het vir ons toekoms.

Nadat hulle die morele ondergang van die ras bereik het, was dit nie moeilik vir hierdie mense om die land op 'n veiling te plaas en dit aan die hoogste buitelandse bieër te verkoop nie. Ons handel het 'n debiet in plaas van 'n kredietsaldo begin toon, en die vrugte van ons grond is behandel asof dit dié van 'n verowerde kolonie was, terwyl 'n pseudo-pasifisme aangemoedig is om die swaardarm van enige moontlike verlosser te verswak. Valse profete het opgestaan wat, terwyl hulle haat en klasseoorlog saai, die grond aan die boere, diktatorskap aan die werkers en outonomie aan ons Provinsies belowe het.
Uiters sinies, as hierdie mense mag verkry het, sou hulle die grond van die boere geneem het, vryheid van die arbeider, en alle hoop op outonome buigsaamheid van die Provinsies.

En nou gaan ons Nuwe Spanje, wat die omvang van haar taak in ag neem, vorentoe na haar bevryding, vasbeslote om, in 'n gees van sosiale samewerking, te wys dat die herstel van wet en orde die voorafgaande voorwaarde en die seker pad na vryheid is, waarvan die voordele na al haar mense sal vloei, binne en buite die grense van die moederland.

Spanje organiseer haarself grootliks onder 'n totalitêre konsep, waarin haar plaaslike instellings haar nasionaliteit, haar eenheid en haar kontinuïteit sal verseker. Die toepassing van hierdie nuwe gesagsmetodes beteken nie dat ons regime uitsluitlik van 'n militêre aard sal wees nie; inteendeel, ons stelsel sal 'n hiërargiese regime vestig waarin al die vermoëns en energieë van die land hul uitdrukking sal vind.

Die persoonlikheid van die Provinsies van Spanje moet gerespekteer word, in ooreenstemming met die ou nasionale tradisie in die tyd van ons grootste glorie; altyd mits dit bydra tot nasionale eenheid.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Die Spaanse munisipaliteit sal sy historiese belangrikheid herwin, sodat dit kan presteer sy antieke funksies as 'n eenheid in ons openbare lewe.

Nadat ons algemene stemreg afgeskaf het, met sy rampspoedige plaaslike en nasionale gevolge, en die onderdrukking daarvan deur vakbonde en politieke belange, sal ons toesien dat die wil van die nasie homself uitdruk deur daardie tegniese en korporatiewe organe waarin die behoeftes en ideale van die land die beste ontwikkel word.

Soos die mag van die nuwe Spaanse Staat groei, sal desentralisasie ook bereik word, sodat distrikte, munisipaliteite, verenigings en individue die ruimste moontlike vryheid binne die opperbelange van die Staat sal geniet.

In sy sosiale aspek sal arbeid 'n absolute waarborg ontvang dat dit nie 'n slaaf van kapitalisme sal wees nie, mits dit nie daardie bittere en strydlustige metodes aanneem wat wedersydse samewerking onmoontlik maak nie. Die arbeider is sy loon werd: nie net sal sekuriteit vir lone gevestig word nie, maar alle voorskotte in lone wat tot dusver verseker is, sal gehandhaaf word. Met die regte van die arbeider wat hiermee erken word, sal sy verantwoordelikhede vir lojale samewerking met die elemente wat die nasionale rykdom skep, voortduur.

Alle Spanjaarde sal verplig wees om volgens hul vermoëns te werk. Die nuwe staat kan nie enige parasiete toelaat.

Die Staat sal aan die Katolieke Kerk sy regte en voorregte gee, en sodoende ons tradisie en die geloof van die oorgrote meerderheid van die Spaanse volk respekteer; maar die Staat sal nie die inmenging van enige eksterne mag in die spesifieke funksies van die regering toelaat nie.

Wat inkomste betref, sal die Staat die regverdige verdeling van belastings organiseer en toesien dat hulle las rus op die skouers wat dit die beste kan dra.

Wat landbou betref, sal familiebesighede verwesenlik word deur die landbouer op die grond te vestig, nie deur enige hipotetiese stelsel van eienaarskap nie, maar deur direkte en voortdurende hulp, waarvan die doel sal wees om die boer sy onafhanklikheid te gee. 'n Permanente kenmerk van ons werk sal op hierdie doel gerig wees. Die landbouarbeider sal 'n deel ontvang van wat die stad vandag absorbeer as betaling vir sy kommersiële en klerklike dienste.

Wat internasionale sake betref, hoop ons om in vrede met alle volke te leef en 'n wye horison van vriendskap met die hele wêreld oop te maak. Hierop is daar een nadrukkelike uitsondering: ons sal geen kontak hê met die Unie van Sosialistiese Sowjet-Republieke nie, wie se beleid sulke rampspoedige gevolge vir die mensdom en beskawing gehad het.

Ek is seker dat hierdie land van helde en martelare, in die aanspreek van haar probleme, nog 'n glorieryke bladsy van die geskiedenis sal skryf, en 'n oplossing sal vind wat nie uit die ooste of die weste verkry sal word nie, maar eg Spaans sal wees.

Spanjaarde, lank lewe Spanje!

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Na 'n Ekonomiese Ortologie deur Ezra Pound

DTWYFEL oor die aard van die *sogenaamde* ortodokse ekonomie, dit wil sê of dit as opregte ondersoek of as 'n kriminele en misleidende bedrogspul beskou moet word, kan vandag as ten minste 50 jaar verouderd beskou word. Vandag kan die volgelinge van ortodoksie slegs die eenvoudiges, die blindes en die loopbaanbewustes wat te kwader trou optree, insluit.

Enigiemand wat 'n onderwerp ernstig ondersoek, kan nie 15 jaar neem om bewus te word van sigbare en algemene verskynsels nie.

Om te sê dat ekonomie nie 'n wetenskap is nie, is blote defaitisme en kan slegs verwarring veroorsaak. Teen die middel van die vorige eeu kon lugvaartkunde en radio nog nie wetenskappe genoem word nie (alhoewel 'n sekere Loomis aan die einde van 1864 daarin geslaag het om elektriese seine van een boot na 'n ander oor te dra sonder die gebruik van drade).

Wat ernstige mense vandag kan doen, is om te onderskei tussen daardie deel van ekonomie wat wetenskap (kennisveld—episteme) is en daardie deel wat *tegnologie* of die veld van vaardigheid is (te dikwels van vaardigheid).

Daar kan gesê word dat die kuns om 'n skip te bestuur nie 'n ware wetenskap is nie: tog is die wetenskap van navigasie bestaan en word vervolmaak: van die eenvoudige skip se kompas tot die giroskoop.

Dit lyk natuurlik genoeg dat verwarring in ekonomiese artikels heers as mens in ag neem dat die studie van ekonomie eintlik deur empiriste gedoen is, deur manne wat nie 'n ernstige terminologiese voorbereiding het nie. Dink byvoorbeeld aan die ernstige en eerlike skrywers van die Anglo-Saksiese wêreld wat 'n lewende ekonomiese wetenskap gebou het. Soddy, Nobelprys in fisika; Douglas, ingenieur, hoof van Westinghouse in Indië; Larranaga, padingenieur; Orage, joernalis wat deur Douglas bekeer is; Kitson, uitvinder van die Kitson-lamp; Gesell, sakeman; ens. Almal praktiese manne!
Om te sê dat hulle die maan ontdek het, sou niks beteken nie, maar hulle het die regte maan herontdek, terwyl die professore hul kinderagtige spel met 'n verhoogrekwisietmaan voortsit; illusioniste, wat die publiek slegs binne hul hokkies kan verraai.

Om 'n idee te kry van die mentaliteit van die stigters van sogenaamde ortodokse ekonomie, laat ons byvoorbeeld 'n frase van Ricardo neem (sonder om natuurlik te vergeet dat hy die waarde van papiergeld erken het): "Daar is geen kommoditeit wat nie onderhewig is aan die vereiste van meer of minder arbeid vir sy produksie nie." Dit wil voorkom asof David Ricardo nog nooit in 'n hoenderhok was nie, en dat die eier uit sy ekonomiese stelsel uitgesluit is. Bloot as 'n maatstaf van voedingswaarde (lewenswaarde) het die eier die prysindeks voorafgegaan. Deur direkte waarneming van natuurverskynsels maak die gemiddelde mens minder foute as deur sy kop vol logaritmes en bankmitologie te hê. En ek maak nie 'n grap nie! Die waarde van die eier groei en verminder in verhouding tot honger en versadiging.

Aristoteles het vir ons 'n woord van obskure en komplekse betekenis nagelaat: *Xpeia,* nuttigheid, begeerlikheid, wat Rackham, natuurlik van Cambridge, as vraag vertaal. Die scholiast gee ons nie insig nie. Aristoteles was reg, maar het bedoel om te sê dat die waarde van 'n monetêre eenheid "is wat jy daarvoor kan kry." Heeltemal waar, maar jy kan dit nie wetenskaplike terminologie noem nie.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Die student kan na die biblioteek gaan en 500 vermeende verhandelinge oor ekonomie raadpleeg sonder om een te vind wat begin met 'n Euklidiese tabel van definisies van die mees algemene, basiese en noodsaaklike terme vir die bespreking van ekonomiese vrae.

Kom ons begin byvoorbeeld met die term "Geld". Aristoteles definieer dit sleg, of liewer definieer dit glad nie, maar praat daarvan sonder om dit werklik te definieer. En die mens het vir 20 eeue in hierdie toestand van semi-onbekendheid gebly.

Ek sal probeer om 'n paar definisies te gee, hoewel ek bewus is dat hulle van geen groot nut kan wees totdat 'n akademie of kongres, of nog beter, 'n groep ernstige en gesaghebbende spesialiste, die geldigheid van hierdie leksikografiese werk erken nie.

Ongemunte goud is nie geld nie; die ruil van monetêre goud teen ander goedere is in wese 'n soort ruilhandel: ruilhandel van 'n sekere hoeveelheid goedere of 'n sekere gewig handelsware, vir metaal wat vooraf geweeg en gemeet is.

Die essensiële eienskap van geld is dat dit gemeet kan word en as maatstaf kan dien. Selfs wanneer 'n skyfie edelmetaal vir goedere verruil word, is dit die afdruk van die Staat wat bepaal of dit geld is. 'n Regering wat sê: "Ons kan nie paaie bou nie, want ons het geen geld nie", sou net so belaglik wees as 'n regering wat sê: "Ons kan nie paaie bou nie, want ons het geen kilometers nie".

Kom ons probeer definieer wat geld is. “Geld is ’n afgemete eis.” Geld is ’n titel of afgemete eis. “Geld is ’n algemene eis.” Geld is ’n titel wat nie spesifiek is nie (soos ’n treinkaartjie, ’n herbergtjek, ’n stoombootkaartjie wat die reg op vervoer, kos, kajuit, ens. dra). Dit is algemeen. Geld is boonop ruilbaar, dit wil sê, dit kan sonder formaliteite van een persoon na ’n ander oorgedra word. Dit dra nie rente soos ’n staatsobligasie, ’n spoorwegobligasie of die obligasie van enige “socété anonyme” nie.

Kom ons kyk na die term "krediet". Daar word gesê dat 'n man krediet het wanneer daar geglo word dat hy kontant sal kan betaal en wanneer daar veronderstel word dat hy nie sal probeer om betaling te ontduik of uit te stel nie. "Skuld" is nie presies die teenoorgestelde van "krediet" nie. Trouens, krediet is dikwels die moontlikheid om skuld aan te gaan, en beteken nie noodwendig die teenoorgestelde van 'n skuld wat reeds aangegaan is nie. Ons word dus gekonfronteer met 'n dubbelsinnige term.

Laastens, laat ons "inflasie" oorweeg. Onder die halfwaarhede van ortodokse voorwendsels is daar 'n paar wat gebaseer is op natuurlike en herhaalde verskynsels. Sogenaamde inflasie moet eerstens onderskei word van ware inflasie, wat plaasvind wanneer geld uitgereik word "ooreenstemmend" met goedere of dienste wat niemand wil hê nie, of wat die verlangde hoeveelheid oorskry. Geld het geen waarde wanneer dit uitgereik word "teen" (dit wil sê in pseudo-ooreenstemming met) goedere of dienste wat nie lewerbaar of verkrygbaar is nie. Byvoorbeeld, om geld uit te reik "teen" 'n granaat wat in 1917 ontplof het, sou inflasie wees, en die geld self sou geen waarde hê nie, aangesien niemand die granaat wil hê nie, en niemand dit kan lewer nie.

'n Kort lys van geldige definisies sou die gemiddelde man toelaat om die bedrog en die absolute verdoemende en verrotte verraad van die groot woekeraars en monopoliste te ontsnap.

Trouens, met 'n definisie, of liewer met 'n ernstige en regverdige konsep van *geld,* skryf Soddy, na die publikasie van 'n aantal obskure boeke (obskure, dit wil sê, vir die leser, hoewel uiters diepgaande en dierbaar vir professor Soddy) in *Tomorrow's Money :* "Net soos dit ondenkbaar is dat privaat mense die mag moet hê om belasting te hef, so is dit absurd dat die banke, te midde van al die grondwetlike waarborge daarteen, deur 'n blote truuk die funksie moet oorneem."

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

van die Parlement en, sonder enige gesag hoegenaamd, gedwonge heffings op die gemeenskap se rykdom maak."

Laat ons onderskei tussen die Italiaanse situasie vandag en die situasie van die Anglo-Saksiese lande. Laat ons onderskei tussen lande waar oorvloed van rykdom krisisse skep, en lande waarin daar 'n ernstige tekort aan sekere materiale is; laat ons 'n bietjie teruggaan om die geskiedenis van die "nuwe ekonomie" te skets, wat tog soveel van ou kennis of bewussyn insluit.

Daar is vier lewendige strominge in die ekonomiese denke van vandag: (1) Douglasisme; (2) Gesellisme; (3) kanonieke ekonomie wat sy oorsprong in S. Ambrosius het en saam met S. Antonino ontwikkel het; (4) Korporatiewe ekonomie met sy beleid van verbetering (moerasdreinering, ens.), la battaglia del grano, spaargeld, familietjeks, voedseltjeks, werktjeks, staatsbeheer, versameling, ens.

Die ortologiese ekonomie wat ons moet inisieer, moet sekere feite in ag neem wat deur sogenaamde ortodoksie verduister word. Goedere is van ongelyke duursaamheid, stoele, kaas: die werke van Pheidias, Praxiteles of Botticelli het uiteenlopende duursaamheid. Die primitiewe mens het een instrument gebruik waar die beskaafde mens 'n dosyn gebruik.

Dit lyk vir my of ons 'n lys moet maak van die ernstige manne wat vandag saamwerk in 'n wetenskap van ekonomie, selfs al is hulle empiriste, selfs al het hulle een enkele ontdekking in hul aktiwiteit gemaak, en is hulle nie besig om dit met die geskiedenis, en met die regverdige en geldige idees van ander skole, of van ander tye, of ander ekonomiese sektes te koördineer nie.

Laat ons dadelik erken dat so en so die krag van stoom waargeneem het om die deksel van 'n teeketel op te lig. Dit is van waarde, selfs al het die uitvinder nie 'n ensiklopedie of 'n omvangryke verhandeling oor fisika gepubliseer nie.

Laat ons erken dat C.H. Douglas self die ontoereikendheid van koopkrag ontdek het wat deur (en binne) die industriële stelsel versprei is. Sy fabriek het koopkrag stadiger versprei as wat dit "pryse" geskep het, dit wil sê, van goedere wat op die mark gebring is. Dus is 'n hoeveelheid pryse in 'n maand geskep wat groter is as die koopkrag wat versprei is.

Die delinkwent, die imbesiel en die monopolis, wat van die honger van ander leef, wil die mens volgens sy baadjie sny. Douglas het eerder die moontlikheid gesien om koopkrag uit te reik wat ooreenstem met die hoeveelheid goedere wat deur die mense gelewer en begeer kan word. Daarin was daar min wat nuut was en baie wat eerlik was. David Hume het reeds gesien dat voorspoed nie afhang van die hoeveelheid geld wat deur enige gegewe nasie besit word nie, maar van die feit dat hierdie hoeveelheid moet toeneem. Laat ons spesifiseer dat die toename stadig en konstant moet wees.

Onder nuttige skrywers kan ons MacNair Wilson noem, wat sy publiek opgevoed het om te erken dat die banke nie geld uitleen nie, maar slegs belowe om te betaal. *(Die Belofte om te betaal.)* Gesell, vanuit die oogpunt van vrye ruil, het die *brakteate* van die Middeleeuse biskoppe herroep .
Met sy demurrage-fooi (die seëls, wat elke maand aan die noot geheg moet word om die verklaarde waarde daarvan te behou), wou hy die sirkulasiesnelheid stimuleer, en burgemeester Unterguggenberger by Wörgl het die doeltreffendheid van hierdie stelsel gedemonstreer.

Gesell het die dooie deel van Marx vernietig met sy lapidêre frase: "Marx het nooit bevraagteken nie geld." Dit wil sê, Marx het nooit die aard van geld bevraagteken of geanaliseer nie.

Die voordele van die Gesell-stelsel is ten minste die volgende: (1) in pseudo-demokratiese lande kan dit die nasie bevry; dit wil sê, die regering en die mense (insluitend al die produsente, of hulle nou werkgewers of werknemers is) van die mag van die banke en woekeraars.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Tog het geen suiwer Geselliet ooit demurrage-geld vanuit die staats- en korporatiewe oogpunt oorweeg nie.

Met 'n seël proporsioneel tot een persent van die waarde van die noot wat maandeliks bygevoeg word, sou 'n sirkulasie van 8ÿ miljard die staat 'n inkomste van een miljard per jaar gee, met feitlik geen uitgawes vir invordering nie, wat outomaties en byna heeltemal vry van burokratiese gepeuter of inmenging sou wees.

In plaas daarvan om skuld (astronomiese skuld) met nasionale effekte op te hoop soos Roosevelt gedoen het, sou elke staatsskuld, elke titel op die staat se rykdom, in plaas van te verdubbel, binne 100 maande gekanselleer word. (Die Engelse betaal steeds belasting vir die Slag van Waterloo.)

Tesourie-obligasies kan steeds in private hande gehou word, as 'n manier van spaar vir diegene wat vir hul oudag en vir hul gesinne wil sorg, maar hulle sal as 'n staatsdividend aan 'n waardige klas burgers beskou word, nie as 'n onvermydelike noodsaaklikheid vir 'n regering wat sy krediet wil gebruik nie.

Ek dring daarop aan: die Staat hoef nie "huur" vir sy krediet te betaal nie; dit wil sê, dit hoef nie van die groot professionele woekeraars te leen nie, soos in byna elke land gedoen word, deur onkunde en vooropgestelde vooroordele; byvoorbeeld, in my ongelukkige land, in Frankryk in sy huidige ernstige morele krisis, in Engeland deur die mag van tradisies wat aanvaar word sonder kennis van nuwe gebeure in die wêreld.

Die tweede generasie sosiale skuldeisers, na die empiriste en die uitvinders, het Butchart voortgebring, wat, gestimuleer deur AR Orage, die eerste boek van ekonomiese ortologie, *Money, gepubliseer het.* Met sy tweede bundel, *To-morrow's Money,* was Butchart minder suksesvol; hy het in werklikheid sewe skrywers wat in mening verskil, almal prysenswaardig, versamel, maar hy het misluk om die individuele outeurs mekaar se essays te laat lees en te korreleer. Die boek is hoofsaaklik van waarde vir die herdruk van sommige van die geskrifte van Douglas en vir 'n bladsy van Soddy wat reeds in hierdie artikel aangehaal is.

Onder gewilde skrywers moet Irving Fisher en Christopher Hollis genoem word. Maar mens moet onderskei; Fisher is 'n joernalis (amptelik 'n professor, maar in wese 'n joernalis) wat goed skryf.
Veertig bladsye van sy *Stamp Scrip* verdien die aandag van elke ernstige man, sowel as van professore.
Fisher betrek hom nie baie diep in die stryd nie. Miskien is hy optimisties en probeer hy die groot Amerikaanse woekeraars oorreed om tevrede te wees met 'n halwe pond vleis in plaas daarvan om die laaste stukkie en gram te verslind.

Christopher Hollis het 'n boek van groot waarde, *The Two Nations,* geskryf en die stryd vir die publiek in diverse boeke voortgesit, waarin hy 'n gelukkige aanslag het; hy is trouens onder die min ekonome wat daarin slaag om monetêre wetenskap en die verskeie probleme van woeker so te behandel dat hul boeke verkoop en 'n derde uitgawe bereik. Hierdie fases behoort tot populêre onderwys, wat noodsaaklik genoeg is in lande waar sogenaamde "meerderheids"-regerings voortduur.

Wyndham Lewis noem die Engelse regering *vals antiek.* Alhoewel hy hoofsaaklik 'n letterkundige is, 'n satirikus, het hy onlangs 'n boek van hoë sosiologiese waarde bygedra, bedoel vir 'n uitgesoekte publiek: *Tel jou dooies, hulle leef* (voorbereiding vir nog 'n Groot Oorlog oor niks). Ek noem dit nie as ekonomie nie, maar om die ritme te suggereer waarmee hierdie probleme die werk van lewende skrywers van die eerste rang binnedring. Die vier beste Amerikaanse digters vandag is bekommerd oor monetêre probleme (nie meer met die ou "pienk" Webbite, Fabian, Manchesteriaans of Villardiaans nie) soos in werklikheid die groot skrywers soos Dante, Shakespeare, Aristoteles, Hume, Berkeley, Montesquieu, ens. was. ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke*******

Machine Translated by Google

Nog 'n denkrigting wat op hierdie idees gerig is, verskyn in die geskrifte van diegene wat die fondamente van die Noord-Amerikaanse republiek versterk het, dit wil sê die geskrifte van Jefferson, Jackson, Van Buren. My *Jefferson en/of Mussolini,* die boeke van WL Woodward, A New *American History,* die artikels van Vader Coughlin en van Buck of meer spesifiek die beste deel van Coughlin se boek wat *Money* genoem word (pp. 211-213).

Dit sou moeilik wees om te sê watter Engelse en Amerikaanse resensies 'n buitelander moet lees, want die intellektuele lewe in hierdie lande manifesteer in kortstondige publikasies wat slegs twee of drie jaar (of selfs minder) hou en dan skielik ophou bestaan of ontaard in 'n soort literêre of ideologiese burokrasie, 'n beskermende kleur aanneem en hulself gemaklik vind in vervaardigde idees. Ons moet egter opmerk dat die Engelse Fasciste 'n jaar gelede begin het met die publikasie van 'n sosio-ekonomiese tydskrif van hoë vitaliteit: *The Fascist Quarterly.* Dit is die enigste Engelse resensie waarin ek die geskrifte van die ander bydraers kon lees, waaronder Generaal Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, AK Chesterton, J. Jenks.

Hugo Fack, wat die groot verdienste het om **The Natural Economic Order** deur Geseli op eie koste in Texas te publiseer, toe die groot uitgewers nie gedink het dat sulke publikasie goeie besigheid was nie, kleur sy klein koerant, *The Way Out*, met die idees wat oorgebly het van *Scarcity Economics*, ondanks die publikasie van Loeb se *Chart of Plenty* (sien Odon Por se hersiening in *Rivista del Lavoro*, Maart 1936).

Vryheid van spraak bestaan nie onder hierdie sektes van liberale ras nie. Nóg die publikasies van die Gesellites nóg die amptelike publikasies van Douglasisme laat oop bespreking van ekonomiese idees toe. Hulle lyk gehipnotiseer en verstewig soos dekadente mosselmanne. Hulle stry onder mekaar. Douglas dink die seëls op demurrage-geld is 'n onderdrukkende belasting – nutteloos en ewigdurend, hoewel meer verstaanbaar as die "kansellasie" van Douglas-krediet of as sy afslag en ander maniere om die uitgereikte krediet te kanselleer.

Geselliete is amper sadisties woedend oor die gedagte dat die hele ras kan baat vind by die werk van diegene wat reeds dood is, en by wetenskaplike ontdekkings. (Waarde word verkry uit werk, maar 'n groot hoeveelheid werk is gedoen deur ons voorgangers wat nie hier geëet het om die vrugte daarvan te verteer nie.)

Die *Fig Tree* (Douglasite) wys nie op die vordering van nie-Douglasites—na Gesellites of na die korporatiewe stelsel nie. *Die New English Weekly* is ondergedompel in die Engelse voorstedelike temperament, en word dus verkleur deur daardie bleek lewe eerder as deur 'n spesifieke en gedefinieerde ideologie. *New Democracy* (New York) was nuttig, maar bestaan nie meer nie. Coughlin verrig 'n werk van populêre opvoeding deur 'n weekblad vir die algemene publiek, nie vir die ingewydes nie *(Sosiale Geregtigheid).* Maar in die maand Junie anno XV vind ek in sy koerant nuus wat óf nie elders gedruk word nie, óf slegs 'n paar reëls kry, versteek tussen kolomme van skandaal en kamoeflering. Van redakteurs van die periodieke Press van 'n algemene aard ontvang ek dikwels die uitnodiging: *Kan julle nie oor enigiets anders as ekonomie skryf nie?*

Ek smag na die ernstige leser se toegeeflikheid: ek het oor te uiteenlopende dinge gepraat.

Hierdie artikel bestaan uit twee dele: in die eerste het ek ekonome amper gesmeek om die dringende behoefte aan 'n presiese terminologie te oorweeg; in die tweede het ek kortliks sekere werke aangedui, fragmentaries maar opreg, gekies uit 'n aantal verspreide skrywers, wat nie gekoördineer is nie, maar wel gekoördineer kan word, indien 'n kern gevind kon word wat bestaan uit tegnici wat gereed is om 'n leksikografiese verantwoordelikheid te aanvaar.

Ek sê met die grootste nadruk dat sonder 'n gesonde etiek daar geen gesonde, geen wetenskaplike ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******* kan wees nie.

Machine Translated by Google

ekonomie. Om blote dinamiek te oorweeg, sonder om die doel en doel van 'n monetêre beleid in ag te neem, sou tot chaos lei. Die rigting van die wil is een van die komponente van studie in die wetenskap van ekonomie. Badoglio wat sê: "Ons goud is die wil en die wapens van ons soldate," is meer 'n ekonoom as al die professore in Londen.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Oorsake van die Insinking deur A. Raven Thomson

Ek HET al verskeie kere *in die Fascist Quarterly* en *British Union Quarterly* geskryf oor die komende depressie, wat gebonde was aan die kortstondige herstel-oplewing wat deur die ou bende-ekonome aangevuur is. Ek het getoon hoe die handelsiklus van oplewing en insinking die afgelope honderd jaar aan die gang was, sedert die stigting van kapitalisme, en 'n gereelde periode van gemiddeld nege jaar getoon het, wat soms tot sewe gedaal het of tot elf gestyg het. Gemiddeld moes die volgende krisisjaar 1938 gewees het, met die waarskynlikheid van uitstel tot 1939, as gevolg van die ongewone diepte van die depressie. Die krisis het eintlik 'n jaar vroeër as gewoonlik begin, en die volgende insinking het reeds in 1937 begin.

Dit het selfs as 'n verrassing gekom vir diegene van ons wat oortuig was dat "voorspoed" nie kon voortduur nie. Slegs in die laaste uitgawe van die *Kwartaalblad* het ek die effek van herbewapening en goedkoop geld op die komende krisis bespreek, en hoewel ek erken het dat oormatige spekulasie 'n voortydige oplewing geskep het, het ek gemeen dat die dryfkrag van herbewapening ons in elk geval tot die herfs van 1938 sou dra, toe ek aangevoer het dat 'n oorlog om opgehoopte wapens te verbruik alleen 'n insinking sou voorkom. Inderdaad, ek het gewaarsku teen die gevaar dat finansiers doelbewus oorlog as 'n alternatief vir insinking soek.

Eintlik het ek die gewig van die Amerikaanse ekonomie in die krimpende wêreld van Finansiële Demokrasie onderskat, en die afwesigheid van enige groot herbewapeningsprogram in Amerika.
Dit is vanuit Amerika, soos in die laaste insinking, dat die nuwe depressie uitstraal, en al die aanmoediging van herbewapeningswinste is onvoldoende om te verhoed dat Throgmortonstraat reageer op die dramatiese ineenstorting van aandeelwaardes op Wall Street.

Alhoewel hierdie voortydige insinking, soos dié van 1907, dalk van mindere intensiteit is, en dus 'n mindere slag vir kapitalistiese stabiliteit as 'n latere en meer intense terugslag, het dit een voordeel, dat dit aangebreek het voordat die oorlogstokers, ten spyte van al hul pogings, ons in oorlog kon dompel. Namate die depressie toeneem, sal die openbare belang van buitelandse sake terugkeer na dringende binnelandse probleme, en die gevaar van internasionale konflik sal afneem. Die gevaar van oorlog as 'n voorkoming van insinking is reeds besig om te verbygaan.

PANIEK OP WALL STREET

Ten spyte van die poging van ons pers om dit toe te smeer, was die paniek op Wall Street hierdie herfs net so erg as in die herfs van 1929. Die afname in die vraag na staal vir kapitaalwerke was die deurslaggewende faktor, en United States Steel en ander staalaandele het die daling in waardes gelei. Vroeër vanjaar is US Steel teen 129¼ vir die $100-aandeel aangehaal. Selfs na die goudkrisis in April was die waarde heelwat meer as 100. Die bestendige daling in September het US ...
Staal tot 80. Toe kom die Oktober-insinking, met waardes wat dag na dag ineengestort het. Afwaarts het die VSA Staal deur die 70's tot 68. 'n Kort herstel, en toe op "swart Dinsdag" het paniekverkope die prys tot 54 gestuur. Sedertdien was daar 'n verdere herstel, wat US Steel teruggebring het tot ongeveer 65, maar reeds in November daal die prys weer tot in die 50's op grond van nuwe berigte van verminderde staalproduksie, wat nou minder as 50 persent van die kapasiteit is.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Dit alles kan nie as blote "senuwees" op die aandelebeurs afgemaak word nie. Daar is fundamentele oorsake agter die Wall Street-insinking. Die vraag na verbruiksgoedere mag dalk nog goed gehandhaaf word, maar die vraag na kapitaalgoedere daal vinnig. Oorproduksie, indien nog nie werklik nie, is in elk geval potensiële potensiaal, en nyweraars hou op om aanlegte uit te brei. Gevolglik word produsente van kapitaalgoedere, waarin staal nou in toenemende mate intree, reeds erg getref, en die daling in die waarde van staalaandele, wat die mark ontwrig het, is nie bloot 'n markmaneuver nie, maar redelike verwagting van verminderde winste op laer produksie.

KAN ROOSEVELT HELP?

In die staalstede, soos Pittsburgh, groei werkloosheid reeds, wat natuurlik sy uitwerking op die vraag na verbruiksgoedere sal hê, met verdubbelde reperkussie op belegging.
Amerika is weer eens goed op pad na 'n klassieke depressie, voordat dit behoorlik van die laaste een herstel het. As Roosevelt ingryp, soos hy nog huiwerig lyk om te doen, sal hy teen die gety swem, soos Hoover in 1929 tot 1932 probeer het. Hierdie keer sal dit geen maklike taak wees nie, soos in 1933, om Amerika op die gety van algemene wêreldherstel te plaas. Hierdie keer sal die magtige President sy volle krag moet inspan.

Monetêre manipulasie, openbare werke, ensovoorts, sal onvoldoende wees om die krisis die hoof te bied, trouens, binne sy verwysingsraamwerk kan Roosevelt slegs help deur reuse-staatsaankope, wat dalk so intensief moet wees dat die grootste deel van die Amerikaanse nywerheid in staatsbesit geplaas word. Aangesien Roosevelt geen mag het om die Fascistiese alternatief van staatsbeheer oor die nywerheid af te dwing nie, en sy New Deal in diskrediet gebring en grootliks vernietig is deur Hooggeregshofbeslissings, kan hy moontlik gedwing word om die Kommunistiese metode te gebruik om staatskapitalisme in te voer. Hoe ver sy Joodse adviseurs in hierdie rigting werk, moet ons nog sien. Die VSA en die USSR kan selfs nouer aan mekaar graviteer as die twee groot materialistiese republieke, waarin Joodse beheer van die allergrootste belang is.

BRITSE REAKSIE

Ons Konserwatiewe politici, ten spyte van al die bewyse van 'n ineenstorting van die aandelebeurs, verseker ons dat daar geen teken is van 'n komende "resessie" (spesiale woord wat geskep is om die publiek gerus te stel) nie, dat Brittanje nie deur dieselfde ekonomiese probleme as Amerika geraak word nie, en dat herbewapening ons daardeur sal dra. Dit alles is onsin, aangesien alle finansiële demokrasieë nou verbind is deur internasionale finansies, en Wall Street is, en bly, die finansiële sentrum van die wêreld.
Wat ook al daar gebeur, sal waarskynlik elders gevolge hê, net soveel in 1937 as in 1929. Het ons nie immers die "vereniging van die groot demokrasieë" deur 'n Drieledige Ooreenkoms beklemtoon nie? Onderhandel ons regering nie, te midde van die applous van die "ou bende"-partye, nouer handelsbetrekkinge met Amerika nie? Hierdie laaste maneuver lyk omtrent net so nuttig soos 'n swemmer wat doelbewus 'n drenkeling omhels, goed as ons doel die redding van Joods-Amerikaanse finansies is, sleg as ons Brittanje wil red van sink in die golwe van 'n nuwe depressie.

Wat herbewapening betref, het dit ons ver van depressie gered, maar ongetwyfeld probleme veroorsaak, nie net hier nie, maar ook in Amerika. Spekulante, wat natuurlik die volle vryheid van demokrasie geniet, het in herbewapening en die moontlikheid van oorlog ongekende winsgeleenthede gesien, en, deur voordeel te trek uit buitengewoon goedkoop geld, het hulle voortgegaan om voorraad van alle soorte op te koop wat hulle gedink het die herbewapeningsnasies benodig, of wat skaars sou word in oorlogstyd.
Gevolglik het pryse van alle kommoditeite, veral metale, binne agtien maande gestyg met bedrae wat in sommige gevalle 100 persent bereik het: 'n spekulatiewe oplewing ongekend in die geskiedenis tydens 'n ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke*******

Machine Translated by Google

tydperk van vrede, inderdaad slegs oortref gedurende die ergste periodes van die laaste oorlog.

Gelukkig vir ons het die spekulante hulself te ver gehaal. Die oorlog wat hulle verwag het, was beperk tot Spanje en China, ten spyte van die pogings van die linkse oorlogstokers, en, soos almal wat probeer om produkte in die hoek te kry, het hulle gou in die verleentheid gestel geraak deur hernieude produksie, aangetrokke deur meer winsgewende prysvlakke. Inderdaad, hulle het die geweldige produksievermoë van die moderne nywerheid heeltemal onderskat en is meegesleur deur die vloed van kommoditeite wat die hoër pryse opgelewer het. Baie min stimulus is nou nodig om oorproduksie relatief tot huidige verbruik te produseer. Die geweldige stimulus van 'n ongekende prysstyging het heeltemal oorstroom, nie net die spekulante self nie, maar ook die wettige handel, wat, ten spyte van herbewapening, nie die oormaat kan hanteer nie. Inderdaad, daar is reeds hernieude eise vir verminderde produksiekwotas, nog voordat die depressie selfs ten volle aan die gang is. Hoe sulke verlagings sal reageer op werkloosheid, en gevolglike gebrek aan koopkrag, laat ons ons lesers maar verbeel.

Daar is reeds 80 000 meer werkloses as in Augustus.

ONDERLIGGENDE OORSAAK

Onder al hierdie uiterlike simptome, met hul reaksie op herbewapening en oorlogsvrese, lê een fundamentele oorsaak, naamlik die chroniese verskil tussen moderne industriële produksie en algemene volksverbruik. Solank hierdie absurde teenstrydigheid bestaan, is ons ekonomiese stelsel klaarblyklik onderhewig aan 'n inherente onstabiliteit, wat dit betrek by die herhalende oplewings en insinkings van finanskapitalisme. Inderdaad, soos die wetenskap die krag van produksie steeds verhoog, en vakbondwese magteloos is om werkerslone verder te verhoog teen die groeiende weerstand van die finansiële kombinate, word die teenstrydigheid al hoe groter, en, soos Mosley uitgewys het, word die oplewings korter en korter, en die insinkings langer en langer, soos kapitalisme agteruitgaan.

Die fundamentele oorsaak hiervan, soos met elke depressie, is 'n gebrek aan koopkrag in die hande van die massas van die volk, en die krisis word hierdie keer buitengewoon vroeg veroorsaak deur die ongekende styging in pryse, wat nie net 'n oormaat produksie aangemoedig het nie, maar ook die koopkrag van die mense verder ingekort het, wie se lone nie tred gehou het met die stygende lewenskoste nie. Die gevolglike insinking kan slegs permanent reggestel word, nie deur ekonomie en loonverlagings nie, soos die "ou bende" glo, maar deur openbare werke en konstruktiewe loonverhogings, totdat die Staat en die mense saam die produksie van die moderne nywerheid verbruik. Dit is waar dat die Staat tans, deur herbewapening, produksie teen 'n buitengewone tempo verbruik, maar selfs dit vergoed geensins die gebrek aan koopkrag van die grootste deel van die mense nie, wat verarm is deur onlangse stygings in kommoditeitspryse.

REMEDIES

Die remedies wat oor die algemeen oorweeg word, is monetêre hervorming en ekonomiese beplanning. Die eerste het sy sterkste argument verloor, aangesien geld in 1937 net so goedkoop was as wat dit in 1929 duur was, en tog is die insinking net so erg soos voorheen. Monetêre probleme is natuurlik sekondêr tot die primêre probleem van ekonomiese wanaanpassing van verbruik tot produksie, en geen vorm van monetêre teorie is goed wat nie verduidelik hoe die geld die verbruiker moet bereik nie. Sosiale Krediet het sy belang in hierdie rigting en verdien oorweging, maar ondersteuners van Sosiale Krediet moet die behoefte aan uiterste gesag erken om die huidige finansiële diktatorskap omver te werp. In hierdie verband is die maatreëls wat deur die Sosiale Kredietregering in Alberta geneem is om die banke, en selfs die Pers, te beheer, uiters betekenisvol. ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke*******

Machine Translated by Google

Ekonomiese beplanning is natuurlik nodig, maar weer eens word gesag vereis, en die vraag ontstaan hoe hierdie gesag sy titel moet verkry. Volgens die finansiers, wat soos Israel Moses Sieff van PEP, die industriële en verspreidende kombinasie, voorstaan, moet die gesag om te beplan kom deur kapitalistiese aankoop en samesmelting. *Beplanning deur aankoop* in werklikheid. Volgens die Sosialiste, wat nasionalisering van die produksiemiddele, verspreiding en ruil voorstaan, moet die gesag om te beplan kom deur staatskonfiskering onder die staatsdiens. *Beplanning deur konfiskering* in hierdie geval.

Die Britse Unie bevoordeel 'n minder materialistiese manier om gesag te verkry om te beplan, nie deur gekombineerde kapitalistiese aankoop of staatskapitalistiese konfiskering van private eiendom nie, wat baie nou verwant is, maar deur magtiging van die mense om 'n ekonomiese plan op private en openbare ondernemings af te dwing. *Beplanning deur toestemming.* Die manier waarop staatsgesag en private eienaarskap saamgesmelt word in 'n grootliks selfregerende ekonomiese stelsel, kan bestudeer word in 'n aantal boeke, reeds gepubliseer, oor die Korporatiewe Staat. Wat egter begryp moet word, is dat die Korporatiewe Staat bestaan om die produkte van die nywerheid aan die mense te versprei, en finansies is geheel en al ondergeskik aan hierdie hoofdoel. Veral word alle spekulasie en oormatige opbrengs op kapitaal verbied om onstabiliteit te voorkom en om die billike deel van die produk na die produsent oor te dra.

ISOLERING VAN VERDERE SLUMPS

Nie net moet die Korporatiewe Staat die produksie van kapitaal en verbruiksgoedere balanseer, die onstabiliteit van spekulatiewe belegging beëindig en die mense in staat stel om die produksie van moderne wetenskap te verbruik nie; dit moet ook die nasie beskerm teen eksterne mededinging deur goedkoop buitelandse arbeid soos tans uit Japan kom. Vir hierdie doel moet 'n Geïsoleerde Rykbeleid ingestel word, wat Imperiale markte vir tuisland en Imperiale nywerheid reserveer, en dominiums en kolonies 'n ten volle beskermde deel van die tuismarkvraag na rou produkte bied.

Slegs op hierdie manier kan 'n volledige plan vir ons ekonomiese sake geïmplementeer word, en slegs so kan ons ons mense waarborg teen 'n herhaling van die verskriklike insinking waarmee hulle nou bedreig word. Nooit weer moet 'n paniek op Wall Street toegelaat word om die Britse nywerheid in depressie te dompel nie. Laat ons onsself isoleer, soos Duitsland gedoen het, teen die waansinnige skommelinge van die kapitalistiese wêreld, en ons sake beplan met die volle wete dat geen onbekende faktor buite ons beheer skielik alles kan vernietig wat ons gedoen het nie. Die Britse Unie-beleid van die Korporatiewe Staat binne 'n Geïsoleerde Ryk alleen bied sekuriteit teen oplewing en insinking, en die verspreiding van die vrugte van moderne wetenskaplike uitvinding aan die Britse volk.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Revolusie Verraai deur Ezra Pound

Die rewolusie wat verraai is, is basies “ons” Amerikaanse Rewolusie van 1776, nie in sy plaaslike en spesifieke fases nie, en beslis nie as 'n heeltemal onnodige skeuring van die Engelse RAS nie.

Wat ook al die goeie dinge uit daardie splitsing gekom het of nie, die splitsing was heeltemal onnodig en, grotendeels, onwillekeurig. Dit was beslis geen voordeel vir Brittanje nie. Dit was miskien die eerste groot wond wat aan u land toegedien is deur die pandjieshandelaars wat deur Cromwell toegelaat is.

Die Negentiende Eeu was al wat La Tour du Pin dit genoem het, al wat Maurras en die Franse Royalistiese narre probeer vergeet het dat La Tour du Pin dit genoem het. Dit was die eeu van woeker. Dit was die eeu van ontbinding. Dit was 'n eeu lawer as enige ander waaraan ek kan dink as die era van die VERRAAD van terme, die deurmekaarspul en besoedeling van die betekenisse van woorde.

Die VERRAAIDE REVOLUSIE is geen rewolusie wat in 'n jaar of twee verraai is deur een of twee valse stappe van Joe Stalin of van enige een regering nie.

Die rewolusie wat verraai is, was die rewolusie wat gebore is uit die Leopoldynse hervormings in Toskane, en nogal duidelik was in die Jeffersoniaanse proses wat gekulmineer het met die oorwinnings – alte kortstondig – van Andy Jackson en Martin van Buren.

Voor hulle het die Leopoldynse hervormings ontwikkel tot die konsep van outargie, en tot 'n oortuiging dat 'n nasie se GRAAN hoofsaaklik bestaan het sodat die nasie (in die persoon van elkeen van sy burgers) moes EET.

Daardie rewolusie is heel duidelik verraai deur die generasies van Dan Websters, Biddles, Morgans, Baruchs, kamoefleerders van alle skakerings, Trotskys, Wallaces, Perkinses, die twee skole Roosevelt se adviseurs, organismes soos Morgenthau, van die wieg af deurdrenk met woekerende vooropgestelde idees, die knippie-en-pennie-aryio-kikes.

Op hierdie term dring ek aan. Die Semitiese gif is in die Semitiese getemper deur Semitiese onstabiliteit, deur die Semiet se gewieg van een oormaat na 'n ander.

Hierdie onstabiliteit maak hom 'n gevaar vir statiese en verlamde rasse. Maar in Roosevelt se afskuwelike, gevaarlike en subversiewe gevolg was dit die Jood, M. Ezekiel, wat eerste na die ekonomie van OORVLOED gesleep het in sy *2 500 Dollar per Jaar.*

Hierdie boek is onaangenaam, dit is so ontwykend as wat enige Semitiese geskrif kan wees, dit ontwyk die werklike geldprobleem. Dit is 'n Joodse kompromis, dit het al die J. Simon-begeerte vir 'n gladde ooreenkoms en algemene stilte, MAAR dit is beter as Wallace en Perkins. En enige redelike objektiewe antisemiet sal ook erken dat die feite waarmee Mordegai Esegiël probeer om 'n kompromis te bereik, blyk uit die verslag van 'n komitee onder leiding van die sportiewe Jood, Loeb (mnr. Hemingway se baas).

As jy glo dat 'n hele ras gestraf moet word vir die sonde van sommige van sy lede, erken ek dat die uitsetting van die twee miljoen Jode in New York nie 'n oormatige straf sou wees vir die skade wat Joodse finansies aan die Engelse ras in Amerika aangerig het nie.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Wat kameraad Wyndham Lewis ook al gesê het oor Jode wat Engeland redelik goed regeer, Jode regeer Amerika NIE op 'n bevredigende wyse nie, maar die Joodse finansier is nie ons ergste euwel nie.

Ons ergste euwel is die aryio-kike wat in staat is om 'n vuil lyn te neem en daarby te bly sonder afwyking of skaduwee van draai, met geeneen van die Jode se oomblikke van jammerte, opwinding of behoefte aan oorvloedige vertoon nie.

'n Ras kan moontlik verantwoordelik gehou word vir sy ergste individue. Die Joodse ras het vir eeue nie die verantwoordelikheid geneem vir die afdwinging van sy eie wet nie. In die Evangelieverhaal, of jy dit nou as feit of as illustratiewe fiksie beskou, is die teregstelling van Jesus bewerkstellig deur die skuld af te skuif. Die wetstoepassing was aan die Romeine. As 'n man antisemiet gaan wees, laat hom objektief antisemiet wees. Laat hom soveel feite as moontlik insamel, en dit nie ignoreer nie.

Die Jood het antisemitisme oor homself gebring deur 'n gebrek aan organisasie, deur te weier om verantwoordelikheid aanvaar.

As die Jood in 'n naburige wêreld onder VERLIGTE volke wil leef, moet hy die dissipline van die minder aangename oortreders van die Joodse wet onderneem. Sover ek weet, was hy al 2 000 jaar lank heeltemal onwillig om dit te doen. Geen ander ras vra dat 'n land daarvoor moet meeding, of daarvoor verower word nie, ten minste nie in die Weste nie. As Brahmane dit doen, verdien hulle die naam "vuil negers", en so ook miskien sommige Chinese epigone, nie-Confucianiste.

Roosevelt se kabinet het twee siektes. New Yorkse woeker, wat gekoppel is aan al die woeker in Londen en vandaar na Basel en die riole van Parys.

Maar dit het ook die aryio-kike gemeenheid en suinigheid van die Perkins. Dit is die gemeenheid van die "rondekop" en het die rondekop se volharding, die valse sedes van suinigheid, heel waarskynlik gebore uit afguns, maar in elk geval verdoembaar.

Die "dosyn ekonome" wat die *NY Tribune* in November 1937 gelys het as Roosevelt se raadgewers om die insinking te beëindig, verdien geen menslike jammerte vir die advies wat hulle gegee het nie, of dit nou uit brute onkunde of pure kwaadwilligheid gegee is.

“Versterk openbare vertroue,” ens. Hierdie manne het die kans gehad om die probleem van die gelykstelling van die openbare koopkrag aan beskikbare benodigde goedere aan te pak, en het dit nie geneem nie, en hulle is net so min medelye werd as Neimeyer, Baruch, of enige skoonseun van inkorporeerde woeker.

Kyk hierna en daarna!

Wat die georganiseerde staat betref, het ons 'n heffing op GEÏNKORPOREERDE kapitaal.

Hierdie geweldige skuif het skaars 'n rimpeling op die pers in pseudo-demokratiese lande veroorsaak. Die snikkende Rooies het dit nie as 'n triomf van idees beskou nie. Die leningskapitaaldokumente het dit afgemaak asof dit 'n heffing op private eiendom was.

GEEN van die groot dagblaaie het onderskei tussen eiendom (grond, huise, meubels) en 'n eis teen "rente plus eiendom" of teen rente "en tot totale besit indien die rente nie stiptelik betaal word nie." Natuurlik het hulle dit nie gedoen nie, hulle is 'n nalatenskap, 'n dooie en verrotte hand uit die graf, uit die gewone sloot van die 19de eeu.

Daardie eeu was die verraaier van woorde. Dit het elke helder idee van die vorige eeu besoedel. Voltaire, die deïs, is as 'n ateïs afgemaak.

VRYHEID, - wat die reg beteken het om te doen wat NIE ander seermaak nie, was vermom as die reg om ander te bloei.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

GELYKHEID in Jefferson se mond het beteken dat mans dieselfde regte volgens die wet het; dat geen man met 'n onoorkomelike gestremdheid gebore is nie. Dit het 'n geur gehad van Burns se "'n man is 'n man daarvoor," maar dit het nie, in Jefferson se tyd, selfs algemene stemreg beteken nie. Stemreg kon 'n beloning van verdienste wees. Dit is nie so streng soos partylidmaatskap gedefinieer nie, maar dit is nie onverhoeds op die varke gegooi nie. Voordat hierdie gesonde verstand geteister en besoedel kon word, was dit nodig dat die woekeraarshorde die kommunikasiemiddel self verraai het. Taal moes getorpedeer word. Elke woord wat veredel is, moes uitgehol word om die sluipende gangsters van bankuitreiking, 'Leihkapital', te bedek.

VRYHEID is onmoontlik sonder orde, en orde kom van organisasie.

'n Landbounasie, soos Jefferson s'n meestal was, het nie onmiddellik 'n gilde-organisasie nodig gehad soos die Middeleeuse stede dit nodig gehad het en dit ontwikkel het nie. Geen stelsel is onfeilbaar en tydbestand nie. Ontwikkel 'n perfekte sosiale meganisme en sit dit in werking, en die seuns van die hel sal begin beitel; bloedsuiers sal bloed begin suig en ongediertes sal hoeke besmet wat nie aandag kry nie.

Die mate waarin die behoue Pers die Anglo-Saksiese leser in Engeland en die VSA verwar het, blyk duidelik uit 'n brief wat gister en nou op my lessenaar gekom het, van 'n man wat geensins 'n imbesiel is nie. Ek haal dit aan om te wys wat kan wees:

In sy jongste boek sê Christopher Hollis dat Mussolini Italië 'n ordentlike geldstelsel gegee het deur die mag van die private bankiers te neem om geld of krediet arbitrêr met 'n vulpen te skep. Hy impliseer dat die regering die uitreiking van geld daar beheer en *veroorsaak* .
Ek huiwer om sy woord alleen te neem vir so 'n revolusionêre hervorming in die nasionale ekonomie, wat met hand en tand deur die bankiers beveg moet word, en vra u of dit die geval is. Indien wel, behoort Italië 'n plek te wees om na te gaan.

Dit is gedateer November 1937; dit wil sê, twee jaar na die Italiaanse bankhervorming. Die feite is daar, maar die jongman is so gekondisioneer deur die Leihkapital-pers dat hy dit net nie kan glo sonder persoonlike woord van 'n vriend nie.

Gent, so pas gesien by die kafee hieronder, so pas uit Engeland, hy het nie geweet die heffing was op INGELOSENE kapitaal, nie op private kapitaal nie. Hy het gedink hy weet wat gebeur het. Hy het die kort, onbeklemtoonde kennisgewing in sy Londense koerant gelees.

Die Russiese rewolusie was die EINDE van die siklus. Dit het die negentiende-eeuse verraad van woorde voortgesit, dit het vals woordeskat gebruik, soos in "diktatorskap van die proletariaat", om diktatorskap van 'n paar mense te beteken, ens. Die Bolsjies wil nie eers nou woorde definieer nie. Hulle wil nie rewolusie hê nie. Ten minste niemand wat ek in druk teëgekom het, of in dae toe hulle om antwoorde gevra het, wil nie. Hulle sal nie die stryd aanpak vir duidelike terme, vir die duidelike definisie van betekenisse nie, sodat hoe min 'n mens ook al van sommige dinge gehou het wat hulle wou vernietig, mens eenvoudig nie kan aanhou stilstaan, geanker daarmee nie.

Ons kan nie, of ten minste ek kan nie, op die oomblik, enige duidelike inligting van Rusland kry oor wat Stalin monetêr bedoel nie. Niemand beweer eens dat hy, Stalin, weet nie. Ten minste het ek nog geen sodanige bewering gesien nie, en sy teenstander, mnr. Bronstein, is nie duideliker nie. Vandaar die pienk intelligentsia.

Hulle gaan NIE in vir die definiëring van woorde nie. Hulle gaan NIE in vir die insameling van inligting nie. Hulle poog nie om verslag te doen oor werklike gebeure in hierdie skiereiland nie, soos Rossoni se dade en duidelike ... stellings.

"In die *ammasso* van graan is daar verder 'n politieke rede: Brood moet aan elke Italiaan gewaarborg word, sonder absurde prysstygings, sonder immorele spekulasies." Rossoni erken dat

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

dit is nie 'n nuwe ekonomie nie, of liewer sy woorde is "ons bereik nie 'n nuwe ekonomie nie." Ons HET egter definitief AAN GEKOM van wortel-voor-die-neus-isme *("nastrewing"* van geluk).

In 'n sekere sin is dit min of meer 'n terugkeer na die negeveldstelsel wat deur Mencius bewonder is. Aan die negatiewe kant vergelyk dit nie DIREK geld met 'n massa verbruiksgoedere nie. Maar aan die ander kant is dit effektief, want elke eerlike prysbeheer vir die publiek, en die openbare voordeel, beïnvloed die koopkrag van sulke geld wat bestaan. Twee jaar gelede het 'n Italiaan, so bekend as Rossoni of miskien beter bekend, maar nie in die Kabinet nie, aan my geskryf:

"Die twee siektes van die moderne samelewing is die wettiging van woeker via die banke, en die wettiging van diefstal in die wette op maatskappye met beperkte aanspreeklikheid."

Dit was 'n privaatbrief en ek het nooit heeltemal geweet of ek vry was om dit aan te haal nie. Ek voel nou heeltemal vry om dit te doen, aangesien so 'n idee nie meer onverstandig is nie. Of die brief oorspronklik 'n privaat mening was of 'n aanduiding van wat op die punt staan om openbaar te word op die gepaste tyd, die kerngedagte het in aksie gegaan IN ITALIË.

Jy kan die Fascistiese koers in grade meet:

1. In die Consegna, anno XII: "dissiplineer die ekonomiese kragte en stel hulle gelyk aan die behoeftes van die nasie."
2. Die toespraak in Milaan die volgende herfs: "produksie opgelos, ekonome aangepor deur die Staat behoort die probleem van verspreiding op te los."
3. Outargie. CH Douglas se leerstelling. Analogie met Jefferson se beleid. Die basis van gesonde ekonomie is al vir millennia dieselfde. 'n Nasie kan beslis NIE behoorlik en eerlik 'n dividend betaal totdat dit dit het om te verdeel nie.

Die verskillende moontlike metodes om koopkrag te versprei, sou 'n hele kwessie van hierdie joernaal om hulle te beskryf.

Om lof in ware maat te hou, moet die anti-demokratiese persoon erken dat die Amerikaanse Grondwet die Amerikaanse regering die volle reg gee om sy eie geldeenheid te sentraliseer. Dit is niks anders as Rooseveltiaanse gesukkel en Baruchiaanse onsin om ballonne oor grondwetlikheid op te blaas nie. Die Amerikaanse Kongres, as dit eerlik was en veronderstel dat dit 'n paar dosyn mans onder sy honderde ape bevat, KAN môre die koopkrag van die dollar vasstel op een skepel of wat ook al koring, op ses pond beste beesvleis, op twee meter serge of vier pond wol van 'n sekere graad, of wat ook al gevind is net na behoorlike opname van nasionale hulpbronne.

Niemand behalwe 'n leuenaar of 'n man wat vir persoonlike politieke voordeel jaag, kan dit probeer verdoesel nie. In die VSA is dit NIE 'n gebrek van die regering se verbale instrument nie, maar 'n wortelverrotting van wil of 'n blote dierlike onkunde wat hierdie hervormings belemmer.

As sulke hervorming Fascisme is, moet dit Jacksoniaanse Fascisme wees. Enige land het een of ander vorm van orde nodig. Die Spaans-Amerikaanse oorlog, toe ons kinders (kinders van my tyd) gedril is, het 'n jargon oor oop orde bekendgestel. Dit mag wees dat die uiteindelike eilande en die Amerikaanse vasteland 'n OOP orde eis, nie aangepas vir Europa as vasteland nie. Maar in elk geval, laat ons probeer sien wat is, en wat was, en laat ons probeer om hierdie realiteite apart te hou van wat Milords Bunkum en Wunkum vir ons sê, en wat ons in hul koerante laat hoor.

Die dissipline van troepe in oop formasie verskil van dié van die troepe onder Braddock, wat voor 1776 teen die Indiane probeer veg het. Ek vra om verskoning vir militêre vergelykings as dit oor maniere gaan.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

vir my om dit te doen. Maar ek wil graag my punt op een of ander manier maak. Ek wil graag 'n ware afbakening vestig vir die woorde "vryheid", "orde", "verantwoordelikheid", "onveranderlikheid".

Mussolini se onlangse stelling dat “Kapitaal in diens van die Staat is,” is die antwoord op Adam Smith se sin: “Manne van dieselfde ambag vergader nooit sonder 'n sameswering teen die algemene publiek nie.”

Die verdoemende ding omtrent die bewaarde pers en gehuurde pseudo-ekonome is dat hulle nooit die ware grootsheid van die skrywers wat hulle beweer dat hulle bewonder en aan wie hulle hul skadelike teorieë toeskryf, uitlig nie. Daardie sin van Smith was waar.

Die 19de eeu het dit nooit in die gesig gestaar nie. Dit het honderd jaar en die smidsseun van Romagna nodig gehad om die antwoord en balans te vind. Vandaar verskeie corporazioni, of hoë sentrale gilde-organisasies, insluitend die corporazione van "Vooruitsig en Krediet." Krediet is as die lewensaar verklaar.

Die res van hierdie artikel word toegepas op die beantwoording van diverse stellings van eerlike skrywers. Iemand moet probeer om huidige denke te korreleer, moet probeer om sekere misverstande uit die weg te ruim, selfs al *behoort hulle nie almal* tot dieselfde deel van die onderwerp nie.

Soos 'n voetnoot in antwoord op die brief waarin navraag gedoen word oor Italië se skep van haar eie geld. Italië skep haar eie geld, maar krediet is 'n natuurlike menslike produk. Solank enige een man 'n ander vertrou, kan geen staat ooit heeltemal verhoed dat klein stukkies individuele krediet opspring soos die gras, van nature, welwillend en broederlik nie.

Italië het GEEN staatsaanbidding nie. Die frase "aanbidding van die staat" is in onkunde en vir propagandadoeleindes geskep.

Jy kan dit sommer van die fontein af kry. Die staat in Italië is nie hier om individuele inisiatief te onderdruk nie, maar om misbruik te voorkom en 'n regverdige maatreël te vind wanneer mededingende belange nie genoeg sin het om hul eie oplossing te vind nie.

In antwoord op 'n dosyn korrespondente en aan die einde van twee dosyn gesprekke, JA, daar is defekte in die Italiaanse korporatiewe staat op hierdie oomblik EN hulle is te wyte aan die bygeloof, die oorblyfsels, die vuil gewoontes van voormalige monopoliste. Daar is in Italië, soos in alle lande, menslike varke, en lomp en lui gedagtes wat steeds in die ou moeras aangaan, probeer saboteer, probeer om hul bure te bedrieg, en verhoed dat eenvoudige en naïewe persone maksimum resultate vir hulself en vir soveel van die publiek kry as wat hul aktiwiteite kan beïnvloed.

Maar dit is my vaste oortuiging dat hierdie gebreke op die regte manier aangepak sal word. Ek het nog nooit enige neiging gevind om enigiemand te ontmoedig wat hierdie afnemende struikelblokke, of "windmeulens", op sy eie probeer beveg nie.

“Die Romeinse skenking is maatstaf,” waarmee ek bedoel dat die Romeinse genie vir 2 000 en meer jare was 'n genie vir maatstaf.

Daar is perke aan die mag van die staat (ongeag watter teorie dit ook al mag volg), sommige dinge kan die staat NIE doen nie. Die oormatige Russiese eksperiment is nou besig om te illustreer wat gebeur wanneer die staat probeer om te ver oor sy Plimsoll te laai.

Die 19de-eeuse staat het probeer om sonder ballast klaar te kom. Mussolini se Italië is miskien die eerste staat wat homself ernstig afvra hoeveel vryheid in privaat hande gelaat kan word sonder dat dit die saad van ondergang word. Ek bedoel dat geen ander staat ooit hierdie vraag ernstig ondersoek het nie.

Jefferson se lot het die euwels van voorreg en die natvrot van gesentraliseerde finansiële stelsels aangeval.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

tirannie. Hulle het geweet dat hulle vir hul tyd nie te ver in die teenoorgestelde rigting sou kon kom nie.

As ek nie geglo het dat Fascisme in Italië die volle ontwikkeling en die maksimum veld van individuele vryheid beteken wat versoenbaar is met 'n gesonde sosiale orde nie, sou ek net so antifascisties wees soos die pienk-tee-seuns en Franse pseudo-literati, wat nog nie weet dat iets in Italië begin het nie. 'n Mens word toegelaat om in vryheid deur orde te glo. Jy is baie meer geneig om dit te kry met ordentlike verkeersreëls as via hoenderkop of disinvoltura, soos van die held wat daarin geslaag het om sy eie kameel tydens 'n kameelaanval te skiet.

Ek is nou net so bekommerd oor die gebrek aan oordrag van ekonomiese en politieke nuus, of sê maar van nuus oor die stand van ekonomiese denke, as wat ek 25 jaar gelede oor die gebrek aan ware nuus oor boeke was. Daar was toe geen plek waar 'n mens gerieflik kon weet wat in die buiteland geskryf word nie. 'n Ernstige anti-Fascis sou vandag wou weet waarmee hy te doen het, en of sy troeteldierhaat ooreenstem met 'n bestaande en objektiewe werklikheid.

“Daar is,” sê Karl Winter in die Oktober-uitgawe van Civilta Fascista, “’n anti-fascisme in die demokratiese wêreld wat bloot standpunt en slegte trou is; daar is ook ’n anti-fascisme wat onkundig en te goeder trou is.”

Ek beveel daardie artikel van Winter aan, en wat hy te sê het oor die linkerkant as 'n konstruktiewe element in totalitêre lande. Beniamino de Ritis dra ook by tot daardie uitgawe van "CF" met 'n artikel oor die verdwyning van vyandigheid tussen (Noord en Suid) in die VSA, 'n artikel wat 'n mens kan laat dink aan die moontlikhede van 'n nuwe en genesde Europa.

Ek het al herhaaldelik gesê dat enigiemand wat die nuwe Italië intelligent wil liefhê of haat, ten minste 'n paar van die Italiaanse maandblaaie moet lees, soos Rossoni se *La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista,* of *Rassegna Monet aria, geredigeer* deur prof. Spinedi, senator Bevione en Furio Lenzi.

Laastens, daar is een uitdrukking in Montague Fordham se bewonderenswaardige artikel in BUQ van Desember wat ek graag duideliker gedefinieer sou wou sien. Wanneer hy “die waarde van spesiale gelduitgawes vir verbruikers as sodanig betwyfel,” is ek nie heeltemal seker wat hy bedoel nie. Dink sommige lesers nie dalk dat sulke uitgawes deel van Douglas se essensiële tesis was nie? Hulle is nie.

As 'n blote kwessie van die gelykstelling van totale koopkrag aan beskikbare verlangde goedere, kan die verskil, indien daar een is, teoreties in die onmiddellike mark aangevul word deur enigiemand wat nuwe geld (of krediet) kan skep en sou spandeer.

Baie anti-Douglasiete het gesien dat verspreiding aan die mees behoeftiges die vinnigste besteding beteken. Die Britse (verdomde) dole word beslis gegee aan mense wat NIE betrokke is by produksie nie, dit wil sê, aan pro tem nie-produsente. Die "pro tem" is 'n redelik dun teorie in die gevalle van mans agt jaar sonder werk.

Maar die Douglas-dividend word gegee, soos ek my herinner dat die Majoor vir ons gesê het, aan aandeelhouers, as sodanig, in die nasie. Dit word gegee met betrekking tot werk (meestal vindingryk, maar ook aanlegkonstruksiewerk) wat deur ons voorouers verrig is, dit wil sê deur werkers wat nie meer teenwoordig is om kos te eet en huise te gebruik nie.

Ek weet nie of mnr. Fordham die toelaag vir kinders in Italië beskou as gemaak aan toekomstige produsente of aan nie-produsente pro tem nie; dit word beslis gemaak aan onmiddellike verbruikers en pro tem nie-produsente.

Daar is ten minste die volgende alternatiewe, wat die volgende voorwaardes dra.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Kredietuitgifte - indien nie gemaak as 'n direkte uitgifte van nie-rentedraende "gemete eise", d.w.s. staatsnote (soos dit ten minste teen 1816 deur Jefferson en deur alle ingeligte ekonome sedertdien verstaan is nie) word uitgereik deur te leen en rente te betaal, en ek wil graag weet wie mnr. F. dink sulke rente moet ontvang, selfs al is dit so laag soos wat mnr. Roosevelt veronderstel is om aan ondersteuners van ou idees te betaal.

Uitgiftes van geleende krediet word as skuld aangeteken.

Die uitreiking van ongeleende krediet is geldkwessies.

Mnr. Fordham sê “spesiale geldkwessies,” en ek wil nie onregverdig hierin lees die
wat "uitgawes van spesiale soorte" geld beteken.

Ek wil egter duidelik maak dat 'n uitgifte van moneta d'Avigliano- of Gesellite-skuldpapier met sy demurrage-heffing 'n uitgifte van afgemete eise is wat binne 100 maande vervaag en geen skuld agterlaat nie.

Douglas noem die maandelikse seëls 'n belasting, maar ek wys weer daarop dat die staat, deur 'n mate van ruil te verskaf wat ook 'n ruilbare eis is, wel 'n diens verrig en dat die maandelikse seël as 'n vergoeding vir sodanige diens beskou kan word. Dit elimineer in elk geval die behoefte aan ander belasting tot 'n bedrag gelykstaande aan 12 persent van die seël in omloop per jaar.

Dit is makliker verstaanbaar as enige van Douglas se kansellasieskemas. Die pedagogiese waarde daarvan is enorm. Ek bedoel dat selfs heel eenvoudige mense wat sulke geld gebruik het, 'n baie duideliker idee het van wat geld IS as die algemene groep Cambridge-studente van "ekonomie".

Daar is talle alternatiewe skemas vir demurrage-koste op ongebruikte koopkrag, maar geeneen van hulle is so algemeen opvoedkundig nie. Die Milhaud-plan sou byvoorbeeld slegs 'n paar uitvoerders en invoerders en 'n paar van hul klerke oplei.

Natuurlik, as jy krediet of geld of selfs spesiale soorte geld uitreik bo beskikbare GEWENSTE goedere, het jy inflasie, dit wil sê 'n siekte, wat die doel van die uitreiking verydel, TENSY jy prysvasstelling deur die regering het, soos vandag deur Douglas en OPERATIEF in Italië geëis word.

Devaluasie is bedrog en boonop is dit 'n drastiese vermindering van die hoeveelheid koopkrag in die algemeen. Die man wat die tyd van 'n devaluasie kies, kan altyd iemand anders uitlok.
Selfs al is sy bedoeling ordentlik, verlei hy en dwing hy amper spekulasie af deur skelms en deur hardgeplaagde manne wat sukkel om te leef in die wal van merchantilisme en 'n helse merkantilistiese-woeker-milieu.

Die goudeienaars, wat verreweg slimmer, slinkser en bloedsuigender is as die algemene publiek, het heel natuurlik, en (as ons nie sulke esels was nie) leersaam, stabilisasiefondse opgestel om na HUL belange om te sien.

'n SLAAF is iemand wat wag vir iemand om hom te bevry.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Marxisme, die Leerstelling van Verval deur Francis Mcevoy

MARXISME is die leerstelling van universele vernietiging wat deur die Duitse Jood, Karl Marx, verkondig is, wat politieke uitdrukking in Rusland onder die etiket "Kommunisme" gevind het.
Hierdie laasgenoemde bedrog, gestroop van sy pseudo-wetenskaplike jargon oor dialektiese materialisme, en sy mumbo-jumbo vir bedrieërs – diktatorskap van die proletariaat, broederskap van die mens, en die res – openbaar homself as niks anders as 'n regime van despotiese staatskapitalisme, onderhou deur sluipmoord en terreur nie. In sy stelsel van kollektivisering is kollektiewe vampirisme die dominante faktor.

Onnodig om te sê, die utopiese gelykheidsdenke van die gedenasionaliseerde intellektueel het nog nooit êrens bestaan nie, maar dit is nie politieke sogenaamde kommunisme wat onmiddellike gevaar vir hierdie land inhou nie. Dit sou die finale voleinding wees, maar voordat die oosterse kommissarisse tot hul reg kan kom, moet die gedagtes van die voornemende slagoffers voorberei word vir die gebeurtenis, dit wil sê, verdraai en vergiftig word tot die nodige mate van ontvanklikheid. Hierin lê die taak van kulturele Marxisme, die voorlopige bolsjevisasie van die gees, vergemaklik deur die onoordeelkundige verdraagsaamheid-psigose van liberalisme, inherent aan Sosiaal-Demokrasie, en wat lei tot die finale onvermydelike ineenstorting daarvan.

Dus, in Rusland het Marxisme, vir die oomblik, politieke opkoms, en beheer daardeur elke sfeer van aktiwiteit, terwyl hier, en in die ander demokrasieë, die korrupte invloed daarvan tot dusver hoofsaaklik in die sosiale en kulturele lewe sigbaar is. Dit is veel meer verraderlik en fundamenteel vernietigend as enige blote doktrinêre politieke aktiwiteit, want die geloofsbelydenis van subversiewe materialisme, subtiel in die lewe van 'n volk ingebring, is die vernietiger van alle spiritualiteit, morele waardes en nasionale kultuur. Dit is, om die woorde van Mommsen aan te haal, "'n aktiewe fermentasie van kosmopolitisme en nasionale ontbinding." Baie mense, beide teenstanders en nabootsers van politieke kommunisme, sowel as groot elemente van die oppervlakkige massas, dryf onwetend in die Saragossa-see van kulturele bolsjewisme op die vele ongesonde strome wat die hedendaagse lewe besmet.

Talryk is die blomme van die bose wat die soekers van sensasie en die hedoniste van die moderne stede, met die iriserende glans van hul verrotting!

Vergelyk wat vandag as kuns bekend staan met die betowerende prestasies van die Elizabethaanse era, of met dié van ander en kleiner tydperke, selfs tot aan die begin van die huidige eeu. Die verswakking van die *volksgees* het ernstig ingetree met die koms van die industriële rewolusie, en die gepaardgaande vernietiging van die boerestand. Noudat dit vormloos geword het, is dit nie in staat om teen geestelike infeksie te reageer nie. Ten spyte van alles kon die 19de eeu egter steeds in sy agteruitgang 'n paar groot skrywers en digters, goeie skilders en bekwame komponiste toon.

Wat is die intellektuele voedsel van die mense vandag, die ambrosia van ons geseënde demokrasie? Surrealistiese skilderkuns en beeldhouwerk, 'n orgie van morbiede en verwronge verbeeldings, wat sy kakofoniese eweknie vind in gesing en warm ritme – oerwoudmusiek besmet met die neurose van die nagklub. Rolprente gelaai met opwinding, kosmopolitisme en propaganda. Boeke en tydskrifte, óf sensasioneel óf seksueel, of albei. Koerante vol leuens, trivialiteite en foto's wat meer daarop gemik is om aandag te trek na die liggame van vroue as na hul gesigte. Dit is eienaardig dat soveel "pragtige en glansryke mej. so-en-so" hul rompe optrek om

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

gefotografeer word.

In die ekonomiese sfeer gee liberalisme, wat die filosofiese leitmotiv van al die demokratiese partye is, onbelemmerde speelruimte aan roofinstinkte, en die oorheersing of uitwissing van die swakkes en minder slinkse deur die sterkes. Die apokriewe humanitêres wat verontwaardig enige toevlug tot fisiese geweld afkeur, vra vir geen beperking op die uitoefening van massa-geldmag, of die ekonomiese tirannie van gewetenlose "sakevermoë" nie. En tog kan daar ander en meer veragtelike vorme van boeliegedrag wees as growwe fisiese geweld.

Slawerny en onderwerping is nie altyd net fisies nie. Individue wat nie een reddende genade het nie, en geen talent buiten blote handelslustige sluheid nie, kan, en doen, ander oneindig meer waardige en begaafde mense in 'n toestand van absolute ekonomiese afhanklikheid dwing. Hulle het die stryd na die terrein gebring waar hulle weet hulle is seker van wen, waar die kode van Mammon alles seëvier. Onder die gelddiktatorskap is wins noodwendig die eerste en finale doelwit, en massa-standaardisering in elke fase van die lewe bied die mees gerasionaliseerde en dus winsgewende metode om die openbare melkkoei te dreineer. Die nasie bevind homself toenemend oorheers deur die finansiële en kommersiële kettingstelsel van die wieg tot die graf. Morele, geestelike en kulturele ideale is nie "betalende proposisies" nie. Hulle kan nie op die aandelebeurse "geboei" of "gedra" word nie. Ook mense wat hulle besit, het nie die nodige volgsaamheid en apatie om die meelopers van gestandaardiseerde uitbuiting en bedrog te word nie.

So marsjeer Marxistiese geestelike ondermyning hand aan hand met kommersiële materialisme, wat "munt maak" van dwaasheid en dekadensie. Een presedent wat verbreed na 'n ander ('n frase wat die ineenstorting van die moderne demokratiese denke kristalliseer) losbandigheid wat nog verdere losbandigheid voortbring en kulmineer in onbeheerde misbruik. Die klassieke dun punt van die wig word hier, daar en oral ingestoot, en die gaping word groter totdat die "regte" nasie tot sy ondergang wankel.

Die apostels van verval noem dit "vordering". Dit is, maar vordering op hul eie bestemde pad na Gehenna. Die hark se vordering van geestelike bolsjewisme, die verrotting van Marxisme wat die lewensbelangrike organe van die nasie korrodeer - 'n sinistere afrodisiakum wat deur die toordokters van dekadensie toegedien word onder die verskillende etikette van demokratiese vryheid, selfuitdrukking en gevorderde denke. "'n Mens moet met die tye saambeweeg" is die futiele slagspreuk, asof die huidige sosiale anargie die gevolg was van "force majeure", en dit die onherstelbare lot van die Britse volk geword het om te swig in 'n warboel van kosmopolitiese degenerasie.

Saam met die morele en kulturele verrotting, betree die leerstelling van rasse-atrofie en verbastering die kontemporêre veld, en dieselfde distilleerders van gif is vooraan in die veldtog vir rassebeperking en die afskaffing van die kleurgrens. Die mense van die platteland, die bron van nasionale gesondheid en kultuur, word ekonomies verwurg, en die versperring van hul instinktiewe teenkanting verwyder. Die laaste oorblyfsels word in die stede versamel vir 'n kunsmatige en onnatuurlike omgewing om hulle deel te maak van die ontwortelde megapolitaanse massa, geskei van die natuur, en die aantal passiewe, blinde slagoffers van finansiële demokrasie te laat toeneem vir die groter wins van die internasionale kettingwinkels en bioskope.

Nóg naweekuitstappies na die platteland of na die see, nóg die bewoning van semi-losstaande villas in tuinvoorstede, kan die grootskaalse ontworteling van die mense, die byna totale vernietiging van die Engelse boerestand, vergoed, want afgesien van die ekonomiese gevare, is die morele, fisiese en kulturele gevolge onberekenbaar. In die lig van die dringende behoefte aan 'n volledige heroriëntering en herbeplanning van ons nasionale ekonomie, gee sosiale demokrasie ons "groen gordels" en "nasionale fiksheids"-veldtogte. Kinderagtige palliatiewe behandelings, sandkastele en fantasieë. Die naweekvlugtelinge

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

van 'n gemeganiseerde beskawing neem die stad saam met hulle in hul gedagtes, en weerspieël dit in hul onderbewuste optrede. Dit vergesel hulle in hul spraak en literatuur, hul jazzplate vir die draagbare grammofoon, en hul draadlose stelle, in hul stadsgladheid en hul affektasies.
Slim Alick vervang lank vergete Amyntas, en 'n steatotiese Jodin in kortbroek is sy Amaryllis.
(“O Sanger van Persephone.”) Op soek na Arkadia vind hulle 'n padkos. Hulle hoor nie die pype van Pan in blaarryke ooptes nie, maar huil 'n negroïde jazzliedjie, of die Internationale, in verlate velde wat wag op “ontwikkeling”, waaruit die feetjies gevlug het.

In so 'n atmosfeer van verval floreer Marxisme soos Dooie See-vrugte, terwyl menslikheid, swakheid, gierigheid, ydelheid en ondeug aangevuur en uitgebuit word. Ongesonde smake en neigings word opgewonde gemaak deur suggestie en "die voortou gee"-propaganda, en dan sinies "openbare vraag" genoem. Die mooiste van ons meisies vertoon hul lokmiddels in films, in internasionale dansgroepe, of "strip tease" in buitelandse kabarette voor die veelkleurige skuim van die mensdom.

Die apotheose van nasionale agteruitgang, indien dit nie beheer word nie, is beheer deur politieke bolsjewisme. Die Marxistiese plan is om dit skelm op te lê onder die masker van 'n pseudo-idealistiese sosialisme, wanneer die kollektiewe gemoed voldoende vergiftig is deur die virus van kollektiewe verval. Die trawante van Marxisme ondermyn met die intensiteit van 'n plaag van muskusrotte, en elke onverantwoordelike plesiersoeker, elke apatiese egoïs en elke dwase imbesiel wat dink dit is modieus of slim om alles tradisioneel, patrioties en heilsaam te veroordeel, help om die momentum van ons nasionale agteruitgang te verhoog.

Die skrif is aan die muur. Het die mense oë vir niks anders as beursverslae, sportuitslae, die daaglikse program van karige plesiere, gruweldade en vervolging, en die anti-fascistiese litanie van haat? Dit is betekenisvol dat dit juis teen diegene is wat die voorteken van daardie skrywe gesien en verstaan het, dat al hierdie hiëna-agtige gegrom gerig is.

Marxisme maak wins uit elke dwaasheid en swakheid, soek die gewrig in alle wapenrusting, en eis verdraagsaamheid en nog meer verdraagsaamheid, totdat die tyd aangebreek het vir die oplegging van sy eie onmeetbare onverdraagsaamheid.

Selfs al sou die werk van die bose maar halfvoltooid bly, sou die vernietiging van die siel van Brittanje sekerlik 'n te groot offer op die altaar van die Antichris wees.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Die Vyand Is Liberalisme
deur JK Heydon

DEEL EEN

Die nasie is 'n natuurlike eenheid wat as 'n lewende organisme funksioneer op grond van 'n gemeenskaplike liefde wat die individue wat dit saamstel, saambind. Dit bestaan van nature, want die mens is van nature sosiaal sowel as individueel; dit bestaan vir die gemeenskaplike goed, wat, soos Aristoteles erken het, meer verhewe is as die individuele goed; en dit vorm dus 'n lewe wat in sommige opsigte die lewens van die individue wat dit op enige gegewe oomblik saamstel, oortref.

Ek sê "in sommige opsigte", want die waarheid word altyd gebalanseer tussen foute wat een aspek daarvan oordryf en 'n ander ignoreer. Dit is 'n fout om, saam met Hegel, te sê dat die nasie die individu in alle opsigte oortref, net soos dit 'n fout is om, saam met die Liberale, te sê dat die nasie niks meer is as die rekenkundige som van sy individue nie. Die waarheid lê tussen hierdie foute. Die nasie is 'n eenheid wat uit dele bestaan, en daarom het dit groter wese as sy dele; want dit wat saamgestel is, het groter wese as dit waaruit dit saamgestel is. Dit het 'n beginsel van samestelling, in die huidige geval liefde, wat die potensiaal van sy komponente verwesenlik en so groter wese uitmaak. Boonop is die groter wese van die nasie op baie maniere duidelik.

Die nasie het 'n sekere natuurlike onsterflikheid wat sy individue nie het nie; dit het 'n sekere mate van skeppingskrag, gesetel in sy fundamentele eenhede, die families; dit het die reg om die lewe van die individu te neem vir 'n voldoende saak, wat geen individu het nie. Daarom is dit duidelik dat die nasie, die perfekte gemeenskap, die individue wat dit saamstel, oortref.

Maar dit alles geld slegs in die orde van die natuur, wat die orde is waarin die nasie bestaan.
Die mens, die individu, anders as die nasie, is 'n bonatuurlike wese. Hy het streng gesproke geen natuurlike doel nie; hy het slegs 'n bonatuurlike doel, waaraan sy hele natuurlike lewe, hetsy persoonlik of sosiaal, ondergeskik is. Daarom volg dit dat die nasie, wat slegs in die natuurlike orde is, ondergeskik is aan die individu ten opsigte van finaliteit. Dit bestaan van nature, juis sodat sy individue kan ontstaan, en dan in staat gestel kan word om die bonatuurlike doel te bereik waarvoor hulle ontstaan het.

Hierdie saak is van die uiterste belang en Fasciste sal goed doen om dit duidelik in hul gedagtes te hou, anders kan hulle die kern van die krag van hul saak in gevaar stel. Die gebruik van die woord "totalitarisies" moet afgekeur word, want dit is baie dubbelsinnig, veral as die onderskeid wat ek so pas getrek het, nie duidelik in gedagte is nie. Terwyl Kommunisme streng totalitêr is en ontken dat die individu 'n bonatuurlike doel of enige regte teen die Burgerlike Mag het, is Fasciste soms tevrede met 'n neerbuigende houding teenoor godsdiens, asof hulle met reg 'n absolute totalitarisme kan eis, maar dit grootmoedig kan laat vaar in die geval van godsdienstige praktyke. As dit hul werklike houding verteenwoordig, sou dit die hele krag van hul saak verpletter en die beskuldiging regverdig dat Fascisme nie in wese van Kommunisme verskil nie. Laat ons dit so duidelik soos die middaguur hou dat ons die nasionale organisme as groter as die individue beskou, slegs in die orde van die natuur en tot die doel van die gemeenskaplike goed, welke gemeenskaplike goed verstaan moet word in die lig van die bonatuurlike bestemming van die individue.

Selfs al is dit duidelik gemaak, moet die gebruik van "totalitêr" steeds afgekeur word, aangesien dit lei tot

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

misverstand. Dit dui daarop dat die Staat, in die sin van die burgerlike mag van die heerser, die reg kan opeis om dinge te doen soos om kinders uit die beheer van hul ouers te verwyder, indien dit goedvind, selfs al het die ouers niks gedoen om hul natuurlike reg om hul kinders groot te maak, te verbeur nie. Geen sodanige reg kan natuurlik deur die Staat opgeëis word nie, want dit is teen die natuur om die gesin te vernietig, en daarom kan dit onmoontlik vir die algemene welstand wees. Fasciste bedoel nie om so 'n onnatuurlike eis soos hierdie te maak nie; maar hulle noem hulself soms totalitêr vir klem, wat beteken om totale gesag te eis om vir die algemene welstand te regeer. Hierdie gebruik van die woord is verdedigbaar; maar dit is te oop vir wanvoorstelling, en selfs vir onskuldige misverstand.

Boonop is die bedoelde beklemtoning heeltemal onnodig. Die gesonde leerstelling van Burgerlike Mag hoef nie beklemtoning te hê nie, want dit is dat die heerser *volle* mag vir burgerlike welstand deur natuurreg het. Geen mag kan voller as vol wees nie, en daar word die saak die beste gelaat, behalwe om te oorweeg wat met burgerlike welstand bedoel word.

In hierdie verband moet daarop gelet word dat die nasionale organisme nie sonder interne struktuur is nie. Inteendeel, dit is organies dwarsdeur sy massa. Liefde is sy lewensbeginsel, van huweliks- en ouerliefde in die gesin tot patriotisme wat persoonlikheid aan die nasie as geheel gee; en tussen hierdie beperkende manifestasies vorm dit tussentydse konsentrasies van elke soort en aard, polities, kultureel en ekonomies, wat ooreenstem met die behoeftes van die nasie, of met die behoeftes van die individue in verskeie sosiale maar subnasionale hoedanighede. 'n Man kan tegelykertyd 'n man, 'n kieser in nasionale en subnasionale politiek, 'n dokter, 'n aandeelhouer in verskeie maatskappye, 'n gholfspeler, 'n natuurkundige, 'n kunsliefhebber, en vele meer dinge wees; en in elke hoedanigheid, sommige van nasionale belang en sommige nie, bevind hy homself verenig met ander individue deur die band van 'n gemeenskaplike liefde.

Sommige van die organiese konsentrasies binne die nasie is van so 'n lewensbelangrike aard dat ons hulle slegs kan vergelyk met die hooforgane van 'n mens, terwyl ander meer ornamenteel is. Dus, die Heerser is duidelik die hoof van die nasie, Landbou en Nywerheid is sy hande, en Vervoer is sy rooi bloed; Publisiteit is die nasionale oor, en die Leër is die beskermende vel; die Polisie is miskien die fagosiete, ensovoorts. Die Koninklike Akademie, aan die ander kant, is 'n mooi kuiltjie, begeerlik en dien 'n doel vir gesondheid en geluk, maar van minder dringendheid.

Aangesien die lewe van die nasionale organisme so is, sal dit volg dat vryheid vir elke individu daarin bestaan dat hy die geleentheid het om 'n harmonieuse balans te bewerkstellig tussen al die aspekte van sy lewe wat aan hom eie is in die lig van sy algemene en besondere aard, of hierdie aspekte individueel of sosiaal, belangrik of onbelangrik is. En boonop moet geleentheid in hierdie verband in 'n positiewe sin verstaan word, aangesien liefde die beginsel van die sosiale lewe is.
Geleentheid is nie bloot 'n *laissez faire* om 'n aanpassing te maak wat dalk 'n praktiese onmoontlikheid is nie, maar die gemeenskap moet elke fasiliteit en aanmoediging bied vir 'n man om 'n harmonie in alle aspekte van sy lewe te bewerkstellig, sodat niks behalwe sy eie gebrek aan liefde hom kan keer nie.

Geleentheid, in die ander sin van blote afwesigheid van aktiewe voorkoming, kan miskien vryheid genoem word, maar dit is ver van vryheid. Etiek bied byvoorbeeld verskeie kriteria waardeur ons, ten minste ongeveer, kan skat wat die billike loon van 'n werker in gegewe omstandighede is.
Hierdie loon kan onder geen omstandighede minder wees as die loon wat die man en sy gesin in spaarsamige gemak sal onderhou nie, en dit sal meer as dit wees as die rykdom wat geproduseer word, deels deur die man se arbeid, meer as genoeg is om 'n blote vergoeding te bied aan al die menslike agente wat betrokke is by die produksie van die rykdom. Maar die liberale teorie ignoreer die regverdige loon van etiek en beskou arbeid as 'n kommoditeit wat so goedkoop as moontlik in die arbeidsmark gekoop moet word; dit reken dat 'n natuurlike loon sal ontstaan uit die vrye wisselwerking van vraag en aanbod na arbeid;

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

en dit is die teorie van lone wat vandag in die hele Liberale organisasie van Engeland beliggaam word, al is absolute *laissez faire* aansienlik deur sosiale wetgewing beperk. Onder hierdie omstandighede is dit dalk nie suiwer onsin om te sê dat die werker *vry* is om die markloon te weier en die regverdige loon te eis nie, dat die werkgewer *vry* is om die regverdige loon te betaal en die markloon te ignoreer. Ekonome praat van die loonkontrak as 'n vrye kontrak, en dit mag 'n betekenis hê, net soos dit 'n betekenis het om te sê dat ek vry is om na die maan te klim. Die werker is vry om 'n onregverdige loon te aanvaar of by die werkloses aan te sluit; in ons vrye land is dit nie 'n strafbare oortreding om werkloos te wees nie. En so is die werkgewer vry om 'n onregverdige loon te betaal of te swig voor die vrye mededinging van sy mededingers en op te hou om sy sosiale funksie as werkgewer te verrig. Maar nóg die werker nóg die werkgewer kan geregtigheid eis of gee en steeds lank voortgaan om sy sosiale funksie te verrig. Daarom geniet geeneen van hulle vryheid nie.

Vryheid vereis as die absolute minimum dat geregtigheid geskied in die uitvoering van sosiale funksies, want geregtigheid kom voor liefde. As liefde die lewensbeginsel van die sosiale organisme is en dit homself nie in blote sosiale geregtigheid kan vertoon nie, dan moet die sosiale organisme duidelik siek en vryheid aangetas wees. Vryheid is sosiale gesondheid, 'n sosiale omgewing waarin die individu elke vermoë en aanmoediging het om 'n harmonie in alle aspekte van sy lewe te bewerkstellig.

Dit is die ware teorie van vryheid en laat ons dit vergelyk met die valse Liberale teorie, te midde van die doodsangs waarvan die Anglo-Saksiese beskawing steeds manmoedig en jammerlik probeer floreer. Op sy beste identifiseer die Liberale teorie nie vryheid met *laissez faire nie;* hierdie identifikasie was 'n natuurlike ontwikkeling van 'n teorie wat oorspronklik minder voor die hand liggend vals was. Op sy beste en mees presentabel beskou die Liberale teorie vryheid as 'n balans tussen persoonlike vryheid van aksie en verpligtinge wat voortspruit uit 'n sosiale kontrak wat die burgers geag word onder mekaar aangegaan te het ter wille van goeie orde, waarvan die bepalings bepaal moet word deur verwysing na die openbare mening, want die stem van die mense is die stem van God.
Individuele eiebelang is die enigste krag wat as werksaam erken word, naamlik gewone eiebelang wanneer persoonlike vryheid oorweeg word, en 'n verligte soort eiebelang wanneer die nodige beperkings van persoonlike vryheid oorweeg word. Liefde kom glad nie ter sprake nie, want al die opoffering van persoonlike vryheid wat nodig mag wees ter wille van orde, word as voldoende verantwoord deur verligte eiebelang beskou.

Nou, hierdie teorie mag dalk baie goed werk as mense perfek was. Dit sou kunsmatig en eenvoudig vals in sy formulering wees, maar ek sien geen rede waarom dit nie dieselfde resultate as die ware teorie moet lewer nie; want eiebelang, in sy volmaaktheid, het dieselfde doel as liefde, naamlik die keuse van die hoogste goed.

Maar ons is nie perfek nie. Ons is in wese goed en waarheidsliefhebbend, maar nie perfek nie; ons is definitief verwronge na eiebelang van die soort wat selfsug genoem word, wat die teenoorgestelde van liefde is. Die verwringing is nie genoeg om ons van nature anders as goed en mooi te maak nie, maar dit is 'n duidelike en onmiskenbare smet. Niemand ontken of kan die bestaan daarvan ontken nie, of hy nou die Christelike leerstelling van die sondeval aanhang of ons beskou as ontwikkelend van ape na supermense.

Aangesien dit so is, kan jy verwag dat die Liberale teorie soveel, maar nie meer, van perfekte werking sal afwyk as wat die mensdom van perfekte verligting in sy beoordeling van eiebelang afwyk nie; en jy kan vra watter beter werkende hipotese ons kan verwag of hoop in 'n onvolmaakte wêreld. Dit is alles baie mooi om van liefde as die lewensbeginsel van die samelewing te praat; maar aangesien die werking van die liefdesteorie net soveel deur ons neiging tot selfsug beïnvloed sal word as die verligte-eiebelangteorie, wat baat ek dan as ek een teorie vir die ander vervang?

Sulke redenasie mag dalk bedrieglik wees, maar dit sou vals wees, want die liefdesteorie is waar terwyl

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke*******

Machine Translated by Google

die verligte-eiebelang-teorie, wat kry ek daaruit dat die valse teorie beter werk as 'n bloot valse teorie, want liefde bly om dit te help; en ek erken dat die ware teorie nie so goed sal werk soos dit moet nie, want liefde is besoedel deur selfsug. Maar ten spyte daarvan is dit steeds waar dat die Liberale teorie 'n valse teorie is, en 'n valse teorie in menslike sake moet noodwendig, aangesien ons onvolmaak is, op die lange duur tot ondergang lei. Dit moet so wees, vanuit abstrakte beginsels.

Maar ek hoef nie op abstrakte redenasie staat te maak nie. Die Liberale teorie is lank genoeg met ons om ons toe te laat om die verwoestende proses werklik aan die werk te sien. Toe dit aanvanklik geformuleer is, was die onvolmaaktheid van die werking daarvan miskien nie groter as die onvolmaaktheid van die mensdom nie. Trouens, dit het glad nie noemenswaardig werking gehad nie; dit was eers toe die teorie uitdrukking gevind het in ekonomiese leerstellings, en in politieke optrede wat daarop gebaseer is, dat die werking daarvan gegroei het tot die Liberale organisasie van die samelewing wat ons nou byna hulpeloos in sy greep het.

Die uitdrukking van die suiwer teoretiese hipotese van Liberalisme in ekonomie, en in die politiek wat daarop gebaseer is, was 'n kwessie van redenasie; en daardie redenasie was die begin van die degeneratiewe proses. Solank die hart vry was om die valse teorie te oorheers, kon daar geen laer resultate wees as die laerheid van die mensdom nie; maar redenasie oor 'n valse teorie kan tot laerheid sonder beperking voortgaan. Aanvanklik was die veronderstelde balans tussen persoonlike vryheid van aksie en opofferings ter wille van orde miskien net 'n bietjie verwring na die kant van persoonlike vryheid; maar soos mense gewoond geraak het aan daardie valse balans en oor die saak begin redeneer het, het hul streep van selfsug maklik verskonings gevind om die balans 'n bietjie meer ten gunste van persoonlike vryheid te werp. En so het die proses voortgegaan totdat ons by naakte *laissez faire uitgekom het,* wat plegtig as die hoogste ekonomiese en politieke wysheid verkondig is.

Teen daardie tyd was ons die slawe van die valse teorie, ten minste in ons hoedanigheid as individue. Dit het geen nut gehad dat 'n man goedhartig was nie; onbeperkte mededinging was aan die orde van die dag en is beskerm deur die wette van die land en die hele organisasie van die samelewing; 'n goedhartige man kon net sug en vir homself sê dat besigheid besigheid is, dat die wette van ekonomie die onverbiddelike wette van die oerwoud was – eet of word geëet.

Maar die menslike natuur het goed en mooi gebly, en die resultate van *laissez faire* was openlik skokkend. Die individu kon niks doen om dit te verander nie, maar die gemeenskap as geheel kon die wet van die oerwoud beperk; en so het dit gebeur dat mense hulle tot politieke aksie gewend het, waarvan hulle voorheen geëis het dat dit die nywerheid met rus laat, en dit opgeroep het om meer en meer deur sosiale wetgewing in te gryp.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Nasionaal-Sosialist deur William Joyce

THOMAS CARLYLE staan eerste onder die Britse denkers wat hom voorafgegaan het en het in hul geskrifte van die hooftendense van die Fascistiese filosofie getoon, en van hulle het Shakespeare en Goldsmith baie bygedra; maar in die hele omvang van Carlyle se geskrifte is daar niks wat as anders as die produk van 'n Nasionaal-Sosialistiese gemoed beskou kan word nie. Hy self het die gees van Nasionaal-Sosialisme lank voor die naam bestaan het, gehad. Sy woorde is altyd die woorde van 'n patriot. Sy passievolle liefde vir die land sou dalk in sy eie tyd nie aan die toetse van patriotisme voldoen het nie, want dit was geen abstraksie wat hy liefgehad het nie, dit was die mense; en juis hierin lê die fundamentele verskil tussen die ou patriotisme en die nuwe. Die oue bemoei hom met idees en uiterlike gelaatstrekke: die nuwe bemoei hom met die werklikheid van die mense, en is patriotisme omdat dit sosialisme is in die enigste eerbare sin wat aan die term geheg kan word.

Die doel van hierdie kort artikel is nie om oor Carlyle te skryf, hom te kritiseer en by te dra tot die reeds swaar massa veralgemenings wat onvermydelik om enige groot skrywer geweef moet word nie. Nog minder is dit ons bedoeling om te bespreek wat die onoplettendes as "Carlyle se politiek" sou beskryf. Laat diegene wat 'n oorvloed tyd op hul hande het, navorsing doen wat ontwerp is om te wys dat die groot skrywer 'n Whig of 'n Tory was. Om te wys dat hy enigeen was, sou moeilik wees; maar afgesien van die moeilikheid, sou dit nutteloos wees, want hierdie antieke terme beteken niks wat vandag in die Britse politiek bestaan nie. In plaas daarvan om ons tesis te probeer bewys, sal ons Thomas Carlyle eenvoudig weer eens voorstel.

Vir diegene wat, onverstandig, dalk lank van hom afskeid geneem het, laat hom vir homself praat, en sy woorde sal vir die Nasionaal-Sosialistiese beide 'n inspirasie en 'n bevestiging van die Fascistiese teorie bied. Elke voorstander van Fascistiese Nasionaal-Sosialisme is bewus van die beskuldiging wat voortdurend teen sy beweging ingebring word: dat hy saamsweer om vryheid te vernietig. Miskien word geen beskuldiging meer gereeld teen die Nasionaal-Sosialistiese geloofsbelydenis gerig nie.

As ons deur die bladsye van *Verlede en Heden kyk,* lees ons:—

> “Vryheid? Die ware vryheid van 'n man sou jy sê bestaan daarin dat hy die regte pad uitvind, of gedwing word om dit uit te vind, en daarop te loop. Om te leer of geleer te word watter werk hy werklik kon doen, en dan deur toestemming, oorreding en selfs dwang, om daarmee te begin. Dit is die ware seën, eer, 'vryheid' en maksimum welstand. As vryheid nie dit is nie, gee ek vir myself min om oor vryheid.”

Daar was waarskynlik nog nooit 'n duideliker stelling dat vryheid sonder dissipline onmoontlik is nie.

Net so sien ons hier 'n duidelike eis vir die reg om op te tree. Soos sir Oswald Mosley sê: “Die begin van vryheid is die einde van ekonomiese chaos. Tog, hoe kan ekonomiese chaos oorkom word sonder die mag om op te tree? Grondwetlike vryheid moet bewaar word, maar daardie vryheid word uitgedruk in die mag van die mense om die parlement en regering te verkies, en sodoende die vorm van leierskap te kies wat hulle begeer. Verder as dit kan hulle nie gaan nie.” Of om die amptelike manifes van die

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Britse Unie: Fascisme is leierskap van die nasie. Dit is nie diktatorskap in die ou sin van die woord nie, wat regering teen die wil van die volk impliseer. Dit is diktatorskap in die moderne sin van die woord, wat 'n regering impliseer wat deur die mense bewapen is met volledige mag van aksie om probleme te oorkom wat opgelos moet word as die nasie wil voortbestaan.

Carlyle se leerstelling van leierskap en gesag behels nie een van die houdings wat deur die ou partye teenoor klas aangeneem is nie. Net so afstootlik vir hom is snobisme en klasoorlog. Lang aanhalings kan nouliks geregverdig word tensy hulle van buitengewone waarde is, maar hier neem ons die vrymoedigheid om 'n lang gedeelte aan te haal omdat dit een van die grootstes is wat ooit in ons taal geskryf is:

> "Ek eer twee manne, en geen derde nie. Eerstens, die geswoegde vakman wat met aardse werktuig die Aarde moeisaam verower en haar man s'n maak. Eerwaardig vir my is die harde Hand; krom, grof; waarin nietemin 'n slinkse deug lê, onweerstaanbaar koninklik, soos van die Septer van hierdie Planeet. Eerwaardig is ook die ruwe gesig, alweerbruin, besoedel, met sy growwe intelligensie; want dit is die gesig van 'n Man wat menslik leef."
> O, maar des te meer eerbiedwaardig vir jou onbeskoftheid, en selfs omdat ons jou moet jammer kry sowel as liefhê! Moeilik gesmeek Broer! Vir ons was jou rug so gebuig, vir ons was jou reguit ledemate en vingers misvorm: jy was ons Dienspligtige, op wie die lot geval het, en die veg van ons gevegte was so ontsier. Want ook in jou het 'n Godgeskape Vorm gelê, maar dit moes nie ontvou word nie; dit moes ingekrust wees met die dik verklewings en ontsierings van Arbeid; en jou liggaam, soos jou siel, sou geen vryheid ken nie. Tog swoeg aan, swoeg aan: jy is in jou plig, wees daaruit wie wil; jy swoeg vir die heeltemal onontbeerlike, vir daaglikse brood.
>
> 'n Tweede man eer ek, en nog hoër: Hom wat gesien word terwyl hy swoeg vir die geestelik onontbeerlike; nie daaglikse brood nie, maar die Brood van die Lewe. Is hy nie ook in sy plig nie; streef hy na innerlike Harmonie; openbaar hy dit, deur daad of deur woord, deur al sy uiterlike pogings, of dit nou hoog of laag is? Hoogste van alles, wanneer sy uiterlike en innerlike strewe een is: wanneer ons Hom Kunstenaar kan noem; nie net aardse Vakman nie, maar geïnspireerde Denker, wat met hemelgemaakte Implement die Hemel vir ons verower! As die armes en nederige swoeg sodat ons Voedsel het, moet die hoë en glorieryke swoeg nie in ruil daarvoor vir hom swoeg nie, sodat hy Lig het, Leiding, Vryheid, Onsterflikheid het nie? Hierdie twee, in al hul grade, eer ek: alles anders is kaf en stof, wat die wind laat waai waar hy wil."

Die waardigheid van arbeid is nog nooit so getrou uitgedruk as in hierdie reëls nie, wat alleen Carlyle as 'n groot Nasionaal-Sosialistiese denker verklaar. Baie is al oor dieselfde onderwerp geskryf deur tallose Sosialistiese skrywers, maar nie een van hulle behandel die tema op hierdie manier nie. In die beste geval word arbeid as 'n ontbering aangebied, en in die ergste geval as 'n vloek, met hul algemene houding dat werk 'n gerieflike en onvermydelike onreg is wat die mens aangedoen word wat homself van skande moet verlos deur die hoogste prys vir sy dienste te eis. Maar hoe hoog die prys ook al is wat hy verkry, hy sal, in die Sosialistiese filosofie, slegs 'n "loonslaaf" wees. Dit is dus interessant om te lees wat Carlyle te sê het oor die motiewe vir heldedom en prestasie. Hy skryf: "Dit is 'n laster op mans om te sê dat hulle tot heldhaftige optrede aangespoor word deur gemak, hoop op plesier, vergoeding

> —'n suikerpruim van enige aard in hierdie wêreld of die volgende. In die gemeenste sterfling is daar iets edelers. Die arme vloekende soldaat, gehuur om geskiet te word, het sy eer van 'n soldaat wat anders is as drilregulasies en die sjieling per dag. Dit is nie om soet dinge te proe nie, maar om edele en ware dinge te doen, en homself onder God se Hemel as 'n godgemaakte Man te regverdig, waarna die armste seun van Adam vaagweg verlang. Wys

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

hom die manier om dit te doen, die dofste dagwerk ontvlam in 'n held. Hulle benadeel die mens wat sê hy moet deur gemak verlei word, grootliks. Moeilikheid, verloëning, martelaarskap, dood, is die lokmiddels wat op die hart van die mens inwerk. Ontsteek die innerlike vriendelike lewe van hom, jy het 'n vlam wat alle laer oorwegings verbrand."

Sulke sentimente kon nooit hul oorsprong in finansiële demokrasie of sy bewonderaars kry nie. Carlyle, moet daarop gelet word, bespreek hier motiewe vir heldedom, nie vir blote werk nie. Hy slaan die wortel van die ou Marxistiese dogma bekend as die Arbeidsteorie van Waarde aan en vernietig dit. Hy toon die duidelikste begrip van wat Marx nooit sou verstaan nie: dat kreatiewe intellek en heldhaftige optrede heeltemal onvergelykbaar is met die gewone prosesse van arbeid; en dat geensins die edelste en dus die belangrikste prestasies van die mens binne die kategorie van blote meganiese inspanning geplaas kan word nie.

Carlyle, kan beswaar gemaak word, stel die mens bloot voor as 'n onredelike of onredelike skepsel. Indien wel, is Carlyle reg.

In sommige samelewings daal heldedom tot die geringste perke. In die finansieel-demokratiese lande vandag word dit selfs deur die Joodse finansiers verwerp en gehaat omdat dit die nasionale karakter met die trots wat nasionale onafhanklikheid eis, sou vorm; maar dat die heldemotief die reël eerder as die uitsondering kan wees, is in Duitsland en Italië gedemonstreer, waar, hoewel die hele doel van die Fascistiese stelsel is om die lot van die mense onherkenbaar te verbeter, die oorgrote meerderheid mense bereid is om alles op te offer, nie vir materiële gewin nie, maar vir die beginsels wat hulle heilig ag.

Ons skrywer toon in een baie treffende gedeelte die ware verhouding tussen arbeid en Ryk. Wanneer beweer word dat Thomas Carlyle bloot 'n sosialis was, moet ons dink aan die propaganda wat Internasionale Sosialisme vir soveel jare teen Imperialisme gevoer het, en een van die treffendste gedeeltes in Sartor Resartus aanhaal:

"Waar, jy Goud-Hofrath," roep die Professor elders uit: "te vol inderdaad." Intussen, watter gedeelte van hierdie onbeduidende aarde het jy werklik bewerk en gedelf totdat dit nie meer groei nie? Hoe dig is jou bevolking in die Pampas en Savannas van Amerika; rondom antieke Kartago, en in die binneland van Afrika; op beide hange van die Altaïese ketting, in die sentrale platform van Asië; in Spanje, Griekeland, Turkye, Grim Tartary, die Curragh van Kildare? Een man, in een jaar, soos ek dit verstaan het, as jy hom die Aarde leen, sal homself en nege ander voed. Helaas, waar is die Hengiste en Alarics van ons steeds gloeiende, steeds uitbreidende Europa nou; wat, wanneer hul tuiste te nou geword het, daardie oorbodige massas van ontembare lewende Dapperheid sal aanstel en, soos Vuurpilare, voortlei; toegerus nie nou met die strydbyl en oorlogswa nie, maar met die stoomenjin en ploegskaar? Waar is hulle?—Bewaar hulle hul Wild?

Dit is interessant om hier 'n voorbeeld te noem van die houding teenoor Aristokrasie wat Carlyle byna elke geleentheid herhaal. Hy was 'n te diep denker en oneindig te eerlik om voor te gee dat Aristokrasie onnodig was. Oor en oor word dit deurgaans in sy skryfwerk duidelik gemaak dat hy geen volk kan voorstel wat as 'n gemeenskap optree nie, behalwe onder leiding van 'n klas leiers. Maar wat hy van hierdie klas verwag, word ook baie duidelik gemaak en staan in skerp teenstelling met wat die mense van sy tyd ontvang het en wat die mense van ons eie tyd steeds, vir 'n baie kort tydjie, gebonde is om te ontvang. Hy wou 'n ware Britse Ryk bou, en hierdie begeerte word duidelik in sy eie woorde geskryf:

"Engeland, binnekort sal hierdie eiland van ons slegs 'n klein fraksie van die Engelse huisves."

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

> In Amerika, in Nieu-Holland, oos en wes tot by die Antipoden, sal daar 'n Saksiese ryk wees wat groot dele van die aardbol bedek. En nou, wat kan al hierdie bymekaar hou in feitlik een nasie, sodat hulle nie uitval en veg nie, maar in vrede en broederlike omgang leef? Dit word tereg beskou as die grootste praktiese probleem, die ding wat alle soorte soewereiniteite en regerings hier is om te bereik.
>
> Wat is dit wat dit sal bereik? Parlementêre wette, administratiewe eerste ministers kan nie. Amerika is van ons geskei sover as wat die Parlement dit kon skei. Noem dit nie fantasties nie, want daar is baie realiteit daarin. Hier, sê ek, is 'n Engelse koning, wat geen tyd of toeval die Parlement of kombinasie van Parlemente kan onttroon nie. Hierdie Koning, Shakespeare, skyn hy nie met gekroonde soewereiniteit oor ons almal as die edelste, sagste, maar sterkste van die versameltekens nie; onvernietigbaar?"

Die afleiding is natuurlik nie dat ons Shakespeare as 'n Fascistiese Keiser sou hê nie, maar dat die sterkste bande werklik hul krag moet hê in die geestelike kultuur van ons mense in watter deel van die aardbol hulle ook al mag wees; en, in die laaste instansie, beteken hierdie stelling niks meer as dat die gedrag en lot van volke bepaal word deur die filosofieë wat hulle aanhang nie. Om deeglik ingelig te wees oor die edelste filosofie is om edele dade te verrig; om verlaag te word met 'n bastaardkorrupsie van negroïde en Semitiese kulture is vir die witman om geruïneer te word.

Carlyle het geweet dat nóg verdrae nóg konferensies die wêreldeenheid kon bewerkstellig wat hy so begeer het. Die bereiking daarvan kon slegs deur geestelike eenheid moontlik gemaak word. Soos ons by 'n ander geleentheid geskryf het: "Waar daar geen kollektiewe gees is nie, kan daar geen kollektiewe veiligheid wees nie." Maar hierdie bron van geestelike krag, hierdie kultuur en filosofie, kan slegs kom van 'n ware aristokrasie wat nie gebaseer is op sulke klaskonvensies soos dié wat in finansiële demokrasie bestaan nie. Aan die ander kant het Carlyle tereg die verband tussen die eienaarskap van grond en die mag om die kultuur van 'n nasie te beïnvloed, beklemtoon. In *die verlede en hede* word dit tereg gesê dat "Grond die regte basis van 'n aristokrasie is; wie ook al die grond besit, hy is, meer nadruklik as enige ander, Goewerneur, Onderkoning van die mense op die land. Dit is in hierdie dae soos dit was in dié van Henry Plantagenet en Abt Samson, soos dit in alle dae sal wees. Die Grond is die Moeder van ons almal; voed, beskut, verbly, verryk ons almal liefdevol: op hoeveel maniere, van ons eerste ontwaking tot ons laaste slaap aan haar geseënde moederboesem, omvou sy ons almal, soos met geseënde moederarms.

Carlyle het egter nie die gevolge van die Industriële Revolusie ten volle voorsien nie. Hy kon hom nouliks die dag voorstel wanneer alles verwoes sou wees, en die landbouer, die boer, die grondeienaar, tot 'n posisie van ellendige magteloosheid gereduseer sou word, belaai met die kettings van Joodse woeker.
Hy sou nie gedink het dat die grondeienaar in hierdie bejammerenswaardige toestand die rol van 'n welwillende aristokraat kon speel nie; want vir hom was aristokrasie mag, en mag het verantwoordelikheid en diens beteken. "'n Hoë Klas," skryf hy, "sonder pligte om te doen is soos 'n boom wat op kranse geplant is; van die wortels waarvan die hele aarde verkrummel het. Die natuur besit geen mens wat nie ook 'n martelaar is nie. Wat is die betekenis van edelheid as dit edel is? In 'n dapper lyding vir ander, nie in 'n luiheid om ander vir ons te laat ly nie, het edelheid ooit gelê."

Uur na uur kan mens in Carlyle gedeeltes lees wat handel oor die toestande van sy tyd wat ewe veel van toepassing sou wees op ons s'n. Mens kan skaars anders as om te wonder of enigiets met die Parlement in die afgelope honderd jaar gebeur het wanneer mens lees:

"Die Parlement sal, met watter inspanning ook al, homself uit daardie diep groewe van niksdoen-roetine moet lig; en leer om aan alle kante iets meer opbouends as Laissez-faire te sê. As die Parlement dit nie kan leer nie, wat moet dan van die Parlement word? Die swoegende miljoene van Engeland vra van hul ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke*******

Machine Translated by Google

Die Engelse Parlement bowenal, Kan jy ons regeer of nie? Die Parlement met sy voorregte is sterk; maar Noodsaaklikheid en die Natuurwette is sterker as dit. As die Parlement dit nie kan doen nie, profeteer ons dat die Parlement iets anders en dinge sal doen wat, op die vreemdste en nie die gelukkigste manier nie, die uitvoering daarvan sal bevorder – waarskynlik nie veel tot voordeel van die Parlement nie! Op die een of ander manier moet die ding gedoen word."

Soos Adolf Hitler gesê het: "Etwas muss geschehen." Of soos Oswald Mosley opgemerk het: "Die resultaat van beide stelsels van die twee groot organisasiepartye van die Staat is uiteindelik dieselfde, stabiliteit verwar met reaksie en 'n weerstand teen verandering, tesame met vooruitgang verwar met obstruktiewe debat en komitee-onverantwoordelikheid, eindig ewe veel in chaos. Beide is instrumente om te verhoed dat dinge gedoen word en die eerste vereiste van die moderne era is dat dinge gedoen moet word." Hierdie gedeelte uit The Greater Britain toon 'n ooreenkoms met Carlyle wat verder as oortuiging oorgaan na 'n metode van uitdrukking.

Enige gedeelte kan lukraak van ons skrywer gekies word om sy haat teenoor die vuil mense te illustreer. materialisme van die Manchester Skool:

"In hierdie ingewikkelde tye," skryf hy, "met kontantbetaling as die enigste skakel tussen mens en mens, verklaar die Swoegende Klasse van die mensdom, op hul verwarde maar mees nadruklike manier, aan die Ontswoegende dat hulle regeer sal word; dat hulle, onder straf van Chartismes, Boewe, Rick-verbrandings, en selfs swarter dinge as dié wat Kontantbetaling die enigste skakel is, moet wees; en daar is soveel dinge wat kontant nie sal koop nie! Kontant is 'n groot wonderwerk, maar dit het nie alle mag in die Hemel of selfs op Aarde nie."

In die lig van alles wat Carlyle geskryf het, en alles wat oor hom geskryf is, sou dit ydel en aanmatigend wees om in so 'n kort artikel 'n volledige ontleding van sy werk te probeer maak. Dit sou selfs oorhaastig wees om gedeeltes uit sy geskrifte te kies en dit as belydenisse van blote politieke geloof te behandel. Dit is om hierdie rede dat ons die ander en meer direkte metode aangeneem het om lukraak uit sy ontsaglike werk gedeeltes te kies wat nie bedoel is om beperk te word deur die terme van blote politieke leerstelling nie; maar wat in gees en in rede uitdrukkings is van Nasionaal-Sosialistiese denke waarop enige Fascis wel trots kan wees.

Indien daar gesuggereer word dat die seleksie deur partydigheid benadeel is, is die enigste antwoord dat geen verantwoordelike persoon Carlyle ooit van teenstrydigheid beskuldig het nie. Die filosofie wat ons op een bladsy vind, vind ons op 'n ander, en so tot die einde van die bundel. In plaas daarvan om aan te neem dat ons aanvanklike stelling tot die tevredenheid van die leser bewys is, sou ons verkies dat hy die bewys self soek in die verdere studie van Thomas Carlyle, wie se hardheid en suiwerheid van denke 'n voorbeeld behoort te stel vir diegene wat die staalgeloofsbelydenis van 'n ystertydperk aanhang, wat, in die woorde van Mosley: "deur die woorde van illusie sny tot die bereiking van 'n nuwe werklikheid".

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

William Morris - Nasionaal-Sosialist deur Arthur Reade

Die houding van Engelse Sosialiste teenoor William Morris het lank reeds verbasing en teleurstelling onder sy bewonderaars veroorsaak. Hier was 'n man, onder die grootstes van die 19de eeu, wat op die hoogtepunt van sy mag baie van sy vorige belangstellings verwaarloos het, om homself in die Sosialistiese beweging te stort. Geen Engelsman van gelyke kaliber het ooit by sy geledere aangesluit nie. En tog het hy in 'n sekere sin altyd 'n vreemdeling in die beweging gebly en word hy deur sy mede-Sosialiste as sodanig beskou. Sy grootsheid is soms ongemaklik deur hulle erken, lippediens is aan sy werk en prestasies bewys, maar hulle het hom nooit hul harte gegee nie, hom nooit as een van hulle en as hul geïnspireerde leier beskou nie. Daardie posisie is gereserveer vir die Duits-Jood, Karl Marx.

Dit is 'n feit wat aansienlike lig werp op die verleentheid wat Morris se teenwoordigheid onder die Sosialiste veroorsaak het. Hy was inderdaad eens met hulle in sy begeerte om 'n einde te maak aan vuil armoede en die gepaardgaande euwels, en in sy oortuiging dat Sosialisme, in een of ander vorm, die uitweg bied. Maar sy lewensbeskouing en sy visie van Sosialisme het in baie belangrike opsigte verskil van dié van die "kamerade" en hy het in sy gebeente gevoel dat 'n samelewing wat homself by hulle aanbeveel, 'n tronk vir homself sou wees. Hy het pligsgetrou met Marx gesukkel en hom pligsgetrou probeer absorbeer. Hy het selfs sy oomblikke van entoesiasme vir "Das Kapital" gehad. Maar op die lange duur het iets in hom, sterker as sy oppervlakkige self, in opstand gekom. Hy wou 'n rewolusie hê - ja, maar hierdie Marxistiese samelewing was nie die lewenswyse wat ooreengestem het met sy visie nie. Dit was heeltemal te meganies vir hom, te abstrak, te stedelik; te kosmopolities, te on-Engels.

Tussen die lewensbeskouing van Marx en Morris was daar inderdaad 'n groot kloof. Marx was 'n kosmopolitiese Jood, Morris was 'n suidelike Engelsman. Marx was 'n man van die studeerkamer, Morris 'n man van die ope lug en die werkswinkel. Marx het die stad omhels, Morris het altyd gedroom van 'n platteland gesuiwer van "die snuiwende stoom en suierslag" en van 'n Londen "klein, en wit, en skoon". Marx was 'n masjien-entoesias, Morris wou die individuele vakmanskap wat Engeland mooi gemaak het, laat herleef. Marx was 'n materialis, met visioene van 'n gemeganiseerde sosiale organisasie, Morris was 'n digter, en as sodanig, 'n bietjie van 'n anargis. Marx het klashaat en burgeroorlog gepreek. Die uitroep van Morris se hart was vir gemeenskap. "Gemeenskap is die hemel, en gebrek aan gemeenskap is die hel: gemeenskap is lewe, en gebrek aan gemeenskap is die dood! En die dade wat julle op die aarde doen, doen julle ter wille van gemeenskap."

Morris was toe, hoe hard hy ook al probeer het, nooit in sy hart 'n Marxian nie. Kosmopolitanisme, of dit nou van internasionale sosialisme of van internasionale finansies was, was vir hom 'n gruwel. Nie net as 'n dromer van drome is hy buite sy bestemde tyd gebore nie, maar ook as 'n sosialis. As 'n sosialis was hy 'n voorloper van iets wat nog in die baarmoeder van tyd was. Sy geestelike verbintenisse was met 'n beweging wat eers lank na sy dood ontstaan en vergader het. Sy werklike plek is nie onder die Marxiane nie, maar onder die Nasionaal-Sosialiste.

Want Morris was 'n man van sterk passies en niks was dwarsdeur sy lewe sterker of meer konstant as sy passie vir Engeland nie. Hoe liefdevol en begripvol skryf hy oor haar uiterlike voorkoms.

Die land is 'n klein landjie, te toegesluit in die nou see, soos dit lyk, om veel ruimte te hê om tot ontsaglikheid te swel; daar is geen groot woestenye wat oorweldigend is in hul somberheid nie, geen

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

groot eensame woude, geen verskriklike onbetrapte bergmure nie: alles is afgemeet, gemeng, gevarieerd, gly maklik oor in 'n ander; klein riviertjies, klein vlaktes wat vinnig veranderende hooglande opswel, alles omring deur pragtige, ordelike bome; klein heuweltjies, klein bergtjies, oortrek met die mure van skaapkrale: nie tronk of paleis nie, maar 'n ordentlike tuiste.

Dieselfde liefdevolle waardering beïnvloed die pragtige beskrywings van Engelse natuurskoon in die inleidings, maand vir maand, tot die verhale van "The Earthly Paradise" en is 'n voortdurende begeleiding van daardie droom van 'n hernuwe en ontwaakte Engeland wat die tema van "News from Nowhere" is, en verleen soveel kleur en gloed aan "A Dream of John Ball." Morris se Sosialisme was inderdaad grootliks geïnspireer deur die verlange om die ou Engelse waardes te red of te herstel, die glorie van haar argitektuur, die skoonheid van haar landskap, die individuele vakmanskap wat selfs vakmanne van haar nederigste mense gemaak het, die karakter van haar mense "landelik en eng inderdaad, maar ernstig, waaragtig en met eenvoudige gewoontes." In 'n afgeleë hoekie van die Bo-Teems, het hy eenkeer vir 'n gehoor in Birmingham gesê, het hy pas 'n halfdosyn "klein dorpskerkies gesien, wat elkeen 'n pragtige kunswerk is. Dit is die werke van die plattelandse boere van die Teems, soos julle ons sou noem - niks groter as dit nie. As dieselfde soort mense hulle nou sou ontwerp en bou, sou hulle niks beter kon maak as die gewone, eenvoudige klein Nonkonformistiese kapelle wat 'n mens in nuwe woonbuurte sien versprei nie. Dit is waarmee hulle ooreenstem ..." En van Westminster het hy geskryf dat "die outeurs van hierdie groot epiese gedig self geen name agtergelaat het nie. Want dit is inderdaad die werk van niemand anders as van die mense van Suidoos-Engeland. Dit was die werk van die onafskeidbare wil van 'n liggaam van mense, wat gewerk het, soos hulle geleef het, omdat hulle niks anders kon doen nie ..." Om in terme van die moderne lewe 'n ekwivalent van daardie prestasie te vind, daardie gees van 'n vroeëre, gelukkiger Engeland - dit was die dryfkrag agter Morris se Sosialisme.

Sy eintlike plek is dus in 'n Sosialisme wat opgehou het om kosmopolities te wees en Nasionaal geword het. En deurdrenk soos hy in die Middeleeue is, sou hy besondere belangstelling in al hierdie aspekte van Nasionaal-Sosialisme gevoel het wat die Middeleeuse ambagsgildes in gedagte hou. Dat die Korporatiewe Staat burgerskap nie bloot op 'n territoriale fondament moet baseer nie, maar op aktiewe lidmaatskap van 'n groot gilde van werkers, sou vir hom die hoogste gesonde verstand gelyk het.
Hy sou inderdaad spyt gewees het dat die individuele vakman van die Middeleeue so grootliks deur die ingenieur en tegnikus vervang is. Maar hy sou gevoel het dat die Korporatiewe Staat, deur die belangrikheid van die georganiseerde werkers as sodanig te erken, deur die regte idee geïnspireer is.
Te lank was politiek geskei van die behoeftes en begeertes van die gewone man en gelaat in die gespesialiseerde hande van daardie prokureurs, skelm voorgekeer en regrukkers wie se monopolies die woedende bevolking in "A Dream of John Ball" so gretig is om ontslae te raak. In "News from Nowhere" is die Huise van die Parlement bloot 'n interessante oorblyfsel. Engeland word regeer deur en vir die Engelse en het opgehou om die pion te wees van die finansiële belange wat vandag haar partypolitiek by Westminster manipuleer.

Nog 'n kenmerk van Nasionaal-Sosialisme wat Morris se heelhartige goedkeuring sou geniet het, is die aandrang op die fundamentele belangrikheid van landbou. Morris, soos die Nasionaal-Sosialiste van vandag, het 'n gelukkige gemeenskap nie in terme van groot stede bedink nie, maar van 'n samelewing wat hoofsaaklik landboukundig is. Die grond is vir hom 'n passie. "Die aarde en die groei daarvan en die lewe daarvan! As ek maar net kon sê of wys hoe lief ek dit het!"

Maar nie bloot as iets om gedigte oor te skryf nie. Ook as iets om te kweek en 'n sterk ras te koester. Een van die mooiste besienswaardighede in die wêreld vir Morris was "die groengroeiende akkers met beginne groei" en in een van sy briewe praat hy van Augustus, met sy goue oes.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

velde, as die beste van alle maande om die Engelse platteland te sien. “Nuus uit Nêrens” het 'n pragtige vignet van die hooimakers aan die werk in die Teemsvallei, almal vrolik geklee sodat die weiveld soos 'n reuse tulpbedding gelyk het. “Almal het doelbewus maar goed en bestendig gewerk, alhoewel hulle so raserig was met vrolike praatjies soos 'n bos herfsspreeus.” Die platteland het lankal nie meer neergesien, verwaarloos en dof geword nie. Elders skryf hy: “Ek wil hê dat die dorp deurdrenk moet wees met die skoonheid van die land, en die land met die intelligensie en lewendige lewe van die dorp.”

Morris sou inderdaad entoesiasties die hele leerstelling onderskryf het wat onder die naam ekonomiese outargie staan. Hy het die romanse en die nut van handel, en prente, onder die ou Londense brug, die groen golwe wat kabbel, verstaan.

> 'n Paar kiele met Levantynse stawe, Uit die taksishout
> op die afgebrande heuwel gesny, En puntige kruike
> wat Griekse hande geswoeg het om te vul, En skaars
> speserye van 'n verre see gekoester, Florence-
> gouddoek, en Ieper-tapisserie, En doek van
> Brugge, en varkkoppe van Guyenne.

Sekere pragtige en seldsame dinge moet noodwendig deur handel verkry word. Maar vir die moderne ekonomiese leerstelling om van jou uitvoere te leef, om alles op te offer vir "'n gunstige handelsbalans", het hy niks anders as minagting gehad nie. Die fondament en geheim van 'n gelukkige lewe het vir hom gelê in die vervaardiging van dinge uit jou eie grond. 'n Klassieke uitdrukking van hierdie gevoel kan gevind word in sy beskrywing van die lewe van die manne van Burgdale in daardie edele romanse "The Roots of the Mountains". In "News from Nowhere" het Engeland haarself bevry van haar afhanklikheid van 'n geweldige buitelandse handel en geluk en aansienlike oorvloed uit haar eie hulpbronne gevind.

Nog 'n skakel tussen Nasionaal-Sosialisme en Morris kan gevind word in eersgenoemde se filosofie van *Kraft durch Freude* (Krag Deur Vreugde). Dit stem nou saam met Morris se leer oor vreugde in werk. Baie van die gewone Sosialistiese propaganda is daarop gemik om werk as 'n vloek voor te stel. Dit is myle verwyderd van Morris. "Ek het probeer dink wat met my sou gebeur," skryf hy, "as ek my gewone daaglikse werk verbied word; en ek het geweet dat ek van wanhoop en moegheid sou sterf." Maar hy het aangevoer dat "geen werk wat nie met plesier in die doen gedoen kan word nie, die moeite werd is om te doen nie," en hy het deur sy Sosialisme gestreef om te verseker dat al sy medewerkers ook in staat sou wees om die werk te kies waarvan hulle hou en dit soos hy lief te hê. Van die plattelandse boere aan die Teems waarna reeds verwys is, het hy geskryf: "Daar was 'n tyd toe almal wat enigiets gemaak het, 'n kunswerk gemaak het benewens 'n nuttige stuk goedere, en dit het hulle 'plesier gegee om dit te maak'. Wat ek ook al betwyfel, ek twyfel nie daaraan nie." En met verwysing na die hedendaagse tyd sê hy: “In 'n behoorlik geordende samelewingstoestand moet elke man wat bereid is om te werk, verseker wees: Eerstens, eerbare en gepaste werk; Tweedens, 'n gesonde en pragtige huis; Derdens, volle ontspanning vir rus van gees en liggaam.” Hoe ver is ons vandag daarvan af! Hy kyk uit 'n venster by Hammersmith en hoor die “geskreeu en gille en al die vernedering wat op die glorieryke tong van Shakespeare en Milton gegooi word” en sien “die brutale, roekelose figure en gesigte verbygaan.” “Ek weet deur my eie gevoelens en begeertes wat hierdie manne wil hê, wat hulle van hierdie laagste diepte van wreedheid sou gered het: werk wat hul selfrespek sou bevorder en die lof en simpatie van hul medemense sou wen, en wonings waarheen hulle met plesier kon kom, omgewings wat hulle sou streel en verhef; redelike arbeid, redelike rus.” Hy glo nie in oormatige spesialisasie nie – 'n man moet sy hand na baie verskillende dinge kan draai. En plesier is te vinde in inspanning en moeite sowel as in die meer delikate en verfynde werk. “Nuus uit Nêrens” bevat 'n geesdriftige

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

beskrywing van 'n groep mans wat energiek padwerk doen en van hul plesier daarin, en 'n woord van spyt dat growwe werk taamlik skaars word in hierdie Utopiese tye.

Nog 'n raakpunt tussen Morris en Nasionaal-Sosialisme is sy passievolle begeerte dat 'n volk tot sy eie wortels moet terugdring. Van begin tot einde was hy 'n groot Noord-Europeaan. Hy kon dalk met Hitler se aandrang op Ras gestry het, as oordrewe, maar hy het die kosmopolitisme wat daardie aandrang voortgebring het, verafsku en was diep Nordies in sy hart. Alhoewel hy al die elemente liefgehad het wat bydra tot die vorming van die Engelse karakter en storie, het hy tog 'n spesiale liefde vir dié gehad wat Noordelik is. Dus, terwyl hy as storieverteller volle reg laat geskied het aan die klassieke en Keltiese wortels waaruit ons ook ons bloed en krag put, en hul sagas met liefdevolle entoesiasme hervertel het, is dit tog rondom die Noordelike saga dat sy magtigste entoesiasme opvlam, en veral daardie Yslandse saga waarvan hy so sterk en so ontroerend in "Gedigte langs die Pad" geskryf het. Die onbekende skrywers het "die betowering gevind waardeur die mis van vrees gesmelt het" en Morris het hom tot hulle gewend in die spanning van sy eie lewe, en kon terugskouend sê: "Goed, julle het my in my nood gehelp." Dat mans nie hierdie stories moes ken nie, het hom fisiese pyn veroorsaak en deur hulle in sy "Sigurd die Volsung" te hervertel, het hy onophoudelik die volle mate van sy krag uitgegee. Hy het Ysland twee keer besoek en dit as 'n soort Heilige Land van ons ras begin beskou.

Ons verswakte Engeland van vandag kan met voordeel daardie inspirerende toniese lug inasem.

Selfs uit so 'n kort blik soos hierdie, is dit duidelik dat Morris se affiniteite met Nasionaal-Sosialisme van die mees opvallende aard is. Sy waarskynlike kritiek is nie moeilik om te verbeel nie.
Hy was 'n groot digter en in die digter is daar altyd iets van die anargis. Die minste aantreklike ding vir hom omtrent Nasionaal-Sosialisme sou die groot druk wees wat dit gewoonlik op die Staat plaas. Deur dit te doen, mag Nasionaal-Sosialiste heel moontlik reg wees; dit is ten minste seker dat gedurende 'n tydperk van groot krisis en oorgang, wanneer nuwe vorme geskep en uitgetoets word, 'n sterk verenigde bevel noodsaaklik is vir oorlewing. Maar daar bestaan altyd die gevaar dat 'n hoogs gesentraliseerde organisasie, omdat dit 'n noodsaaklike middel tot sosiale gesondheid in tye van stres is, kan voortduur en 'n doel op sigself word, in dae wanneer groter vryheid vereis word. Nasionaal-Sosialisme kan daardie gevaar hanteer indien en wanneer dit ontstaan. Intussen is dit geen slegte ding om deur so 'n robuuste voorloper soos William Morris daaraan herinner te word dat, andersins gelykstaande, Nasionaal-Sosialisme, wanneer die nuwe vorme wat dit geskep het, eers deeglik gevestig en gekonsolideer is, op minder staatsinmenging eerder as meer moet mik nie.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Die Joodse Mite
deur “Scepticus”

'n Tydens die Jaarvergadering van die Britse Vereniging te Nottingham in September 1936 het mnr. H.G. Wells het die historiese waarheid gepraat met betrekking tot die rol wat die Jode in godsdienstige denke gespeel het, wat hy beweer het baie oordrewe was. Toe mnr. Wells sy toespraak gelewer het, het Jode van elke stand van die lewe uitgekom om te antwoord, en baie nie-Joodse openbare figure gekry om die sienings van mnr. Wells te verwerp. Die hoof Joodse argument in hul antwoorde was – soos dit van die begin af was – dat Hebreeuse profete monoteïsme aan die mensdom geleer het.

Die groot probleem is of hierdie Hebreeuse bewering bevestig kan word deur die lig van spykerskrifdokumente en klassieke outeurs, wat beide saamval met die tydperk van Hebreeuse oorsprong en die Joodse Koninkryk in Palestina.

Dit is buitengewoon dat al die bogenoemde bronne die teenoorgestelde van daardie bewerings bewys.

Die Egiptiese dokumente van die Middelryk (1750-1350 *v.C.)* onder die twee Amenhoteps toon sonder twyfel dat Akhenaten en sy hof omstreeks 1400 *v.C.* 'n godsdienstige revolusie gemaak het deur monoteïsme as staatsgodsdiens in te voer. Die feite word noukeurig beskryf in die Cambridge Ancient History.

Die bewyse van die Latynse historikus Justinus dat die oorsprong van die Jode uit Damaskus was, word nou meer as bevestig deur die Tell-Amarna-briewe. Hierdie korrespondensie toon dat Kanaän vir baie eeue bloot 'n Egiptiese grensprovinsie was, waarvan die besit gereeld deur die Hetiete betwis is. Die taal van die korrespondensie was Babilonies.

Hierdie Tell-Amarna-briewe word verder toegelig deur die Hetitiese argiewe van Boghaz-Keuy. Beide noem 'n klas mense met die naam *Habiru,* 'n klas slawe. Geleerdes van Joodse afkoms in elke land ontken dat die *Habiru* enigiets met die Hebreërs te doen het. Daar is interessante besonderhede in die Tell-Amarna-briewe. Ses briewe gerig aan die Farao van Egipte is van een *Abdi-hiba,* die goewerneur van Urusalim (Jerusalem). Ek glo hierdie Abdi-hiba is die Egiptiese transkripsie van die naam Abraham self, in elk geval 'n boorling van Sirië, terwyl die Ou Testament Abraham van Ur van die Chaldeërs bring. Abdi-hiba word swaar getref deur die Habiru (ongeveer 1400 v.C.). In brief na brief versoek hy militêre hulp van Egipte. “Aan die Koning, my heer, my Son. Abdi-hiba, u dienaar, aan die voete van die koning, my heer, sewe-en-sewe keer val ek neer. Dit is laster wat hulle teen my beweer. Kyk, ek is geen prins nie... Kyk, nóg my vader nóg my moeder het my in hierdie plek gevestig; die arm van die magtige koning het my in die huis van my vader laat ingaan.”

In 'n ander brief om hulp skryf hy aan die Farao: "Die Habiru verower die vestings van die koning ... almal het omgekom. Mag die koning, my heer, hulp na sy land stuur."

Die Ou Testament ken geeneen van hierdie of daaropvolgende feite nie, niks van die groot wêreldoorlog wat tussen Rameses II (1292-1225 v.C.) en die Hetiete van Kadesj gevoer is nie, waar al die georganiseerde state van die dag by die een of die ander van twee oorlogvoerende partye aangesluit het.

Daar is nie 'n woord oor koning Dawid of Salomo uit enige bron nie, behalwe die mondelinge tradisie

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

van die Ou Testament wat eeue later neergeskryf is, waarskynlik tydens die ballingskap in Babilon, dit wil sê na 585 v.C. Die feit dat daar in geen bron van hulle melding gemaak word nie, sluit nie noodwendig die moontlikheid van hul bestaan en die benaderde waarheid van die verhaal uit nie; veral aangesien die land wat die meeste in Sirië en Palestina belanggestel het, Assirië, toe in 'n verduistering was, dit wil sê ongeveer 1000 v.C.

Die volgende spykerskrifbewyse laat die vrae ontstaan oor die oorsprong van Jahur-Jehovah. Die Ou-Testamentiese tradisie van die Joodse oorsprong van die naam is welbekend. Maar Aramese inskripsies wat by Zinjirli (middel-Eufraatvallei) gevind is, toon duidelik dat daar ten tyde van die inval deur Tiglat-Pileser III (740 v.C.) van die land Sam'al 'n klein onafhanklike koninkryk van Y'di was, wat inderdaad Yaudi is. Hierdie dinastie van Y'di is blykbaar in die 8ste eeu v.C. gestig deur KrL; wat opgevolg is deur Parra I. wat 'n inskripsie aan sy god Hadad nagelaat het. Daarom blyk die koning Azrian van Yaudi, wat met Asarja van Juda (2 Konings, xv.) geïdentifiseer is tot die ontdekking van hierdie Aramese inskripsie, aan 'n middel-Eufratiese dinastie te behoort. Hierdie openbaring het ook 'n groot versteuring in die Ou-Testamentiese verhaal veroorsaak.

Gedurende die tydperk van die militêre mag van Assirië, van Assurnatsirpal II (884-860 v.C.) tot die einde van Assirië (612 v.C.), word een koning van Samaria en een van Juda deur die Assiriërs genoem. Dit is vreemd dat Israel en Kanaän nie genoem word nie. Hulle was klein vorstedomme wat altyd aan Assirië, sowel as aan die nader koninkryk van Damaskus, onderworpe was. Gedurende sy 35 jaar van mag het Shabuanassar III (859-824 v.C.) Sirië en Palestina veertien keer binnegeval. Hy noem ten minste vyf invalle waartydens hy mense van Palestina na Assirië weggevoer het. Tiglat-Pileser IV (745-728 v.C.), Sargon II (722-705 v.C.), Sanherib (705-682 v.C.), Azarhadon, ens., het almal op hul beurt Sirië en Palestina binnegeval en verwoes, elkeen van hulle verskeie kere, en mense na Assirië en Babilonië weggevoer. Soos Amenhotep IV van Egipte, het Zoroaster sedert die begin van die 8ste eeu v.C. lofliedere aan die Son en die Ahuramazda, die suiwerste vorm van monoteïsme, gesing.

Die een god Ahuramazda, die bron van goedheid en reinheid, het selfs ná – en waarskynlik as gevolg van – die marteldood van Zoroaster self oorleef. Die bewys daarvan is dat die Achaemeniërs (vanaf 548 v.C.) Ahuramazda as hul een god aangeneem het. Nou kan bewys word dat Zoroaster in die eerste helfte van die 8ste eeu v.C. geleef het. Die volke van Sirië en Palestina wat deur die deportasies oor die hele Assiriese Ryk versprei is, sou nie heeltemal onbewus wees van die monoteïstiese leerstelling van Zoroaster nie.

Die Ou Testament sê dat Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezer) van die Ou Testament, die koning van Babilon, die Joodse volk in ballingskap weggevoer het (ongeveer 555 v.C.). Daar is geen rekord daarvan in die Babiloniese tekste nie. Maar as ons aanvaar dat dit waar is, soos dit heel waarskynlik is, sou die Joodse ballinge in Babilon, veral na die vernietiging van die tempel in Jerusalem, natuurlik geneig wees tot dieper denke. Die Zoroastriese godsdiens moes daar redelik algemeen gewees het.
Daar is bewyse dat Wes-Asië diep ontstel is deur die algehele ondergang van Assirië (612-606 v.C.) en die opkoms van Ariese rasse, almal min of meer aanbidders van Zoroaster. Die een-god-idee moes selfs onder so 'n konserwatiewe volk soos die Babiloniërs deurgedring het. Nabunaid (553-538 v.C.), die laaste koning van Babilon, bewus van die stygende gety, het probeer om die gevaar te voorkom.
Onder die een of ander voorwendsel het hy al die afgode van die verskillende Babiloniese stede en die beelde van plaaslike gode in die hoofstad versamel. Daardie aksie het geweldige ontevredenheid onder die plaaslike priesters en die groot aantal van hulle volgelinge veroorsaak. Dit is waarskynlik een van die redes waarom die Babiloniese leër nie weerstand gebied het toe Kores die stad stilweg binnegekom het (538 v.C.) en die Babiloniese Ryk beëindig het nie.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Die Ou-Testamentiese tradisie sê dat Kores die Joodse gevangenes vrygelaat het. Ek dink dat die gemaklike Pers hom glad nie oor die mense in die stad gesteur het nie, solank hy die tribuut ontvang het. My siening is dat die Joodse monoteïsme deur die gevangenes van Babilon na Palestina gebring is. 'n Kritiese oorsig van Esra 1 en ander hoofstukke in die Kronieke is vatbaar vir so 'n interpretasie. 'n Rassebewustheid het onder die Jode gegroei – indien ooit voor die groot verstrooiing in 71 n.C. – as gevolg van die ballingskap in Babilon. Die ondervinding het bewys dat te veel gode die mensdom nie gered het nie. Daar was 'n groter waarskynlikheid van verlossing deur die aanbidding van een almagtige god.

Dit het geleerdes grootliks verbaas dat die algemene kommunikasiemiddel onder die Jode dwarsdeur die Hellenistiese tydperk Grieks was. Natuurlik was daar die Sanhedrin en die priesterskappe. Die hooftaal onder die Semitiese inboorlinge blyk 'n omgangstaal van die Aramees te gewees het. Dit kan nie vasgestel word of die Joodse priesters Hebreeus onder mekaar gepraat het nie.

Sonder enige twyfel is Cicero die intelligentste en mees regverdige staatsman van die Romeinse Republiek. In 'n wêreld van algehele korrupsie en losbandigheid is hy alleen saam met Cato, teen wie geen aanklag van omkopery of wangedrag aangevoer is nie. Sy geskrifte bewys die omvang van sy intellektuele vermoëns en redenasie. Onder honderde konsuls en praetors is hy die enigste konsul wat met 'n eerbare rekord van Cilicië teruggekeer het. Cicero is 'n verhewe politieke denker, regverdig en eerlik. Hy is baie objektief met betrekking tot vreemde nasies. Hy het geskryf oor die ligsinnigheid van die Grieke, oor die slaafsheid van die Lidiërs, maar nooit een van hulle die vyande van Borneo genoem nie. Dit is slegs Jode wat hy keer op keer "ons vyande" noem. *Sequitur auri ilia invidia Iudaici.*

Die volgende ding is die beskuldiging oor die Joodse goud ... *Cum aurum Iudaeorum nomine* quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret.—Wat betref goud wat na Jerusalem uitgevoer word deur Jode uit Italië en uit al ons provinsies. . . . . *Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit.-Maar* om hierdie barbaarse bygeloof te weerstaan, was 'n daad van waardigheid, om die menigte van die mees wyshede, en dikwels in die meeste Jode, te veroordeel. vergaderings, gehou ter verdediging van die belange van die Republiek .

··· *Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta.—Die* godsdienstige geloofsbelydenis van die Jode, ons vyande, was nie 'n struikelblok nie. . . ens., ens.

Hierdie toespraak van Cicero is waarskynlik een van die mooiste en patriotiesste stukke in Latyn; vir die afgelope vyftig jaar was daar egter geen skooluitgawe daarvan vir die openbare skole en universiteite in hierdie land nie, om voor die hand liggende redes. Daar was ook geen uitgawe van *Die Geskiedenisse,* deur Tacitus, om dieselfde rede nie. Tacitus (Annalium.il.85) noem dat die senaat onder keiser Tiberius 'n bevel uitgevaardig het wat die Egiptiese en Joodse aanbidding verbied en 4 000 Joodse vrygelate manne uit Rome na Sardinië verdryf het, en die res Rome onmiddellik moes verlaat.

Tacitus stel eintlik in een gedeelte dat die Jode gedurende die suksesvolste tydperk van die Joodse Koninkryk (die eeu v.C. en tot die vernietiging van Jerusalem deur Titus in 70 n.C.) 'n eselkop in hul tempel aanbid het. (Tacitus: Historiarum V. 2-5).

Horatius en Juvenalis het baie ander dinge oor hulle te sê. Konstantyn, sogenaamd die Grote, het die gruwel gepleeg om die kanonisering van die Ou Testament toe te laat tydens die eerste Kerkraad van Nicea in 325 n.C. Vir ongeveer 'n generasie of twee het Jode baie gewild geword dwarsdeur die Christendom as die seuns van profete. Maar skaars 'n eeu het verbygegaan (d.w.s. vanaf die vroeë vyfde eeu) voordat massas van hulle beveel is om Konstantinopel en Alexandrië te verlaat.

Daar kan min twyfel wees dat, met die doel om hulself op die 'Christendom' te wreek, die Jode

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

het 'n aansienlike rol gespeel in die organisering van die beweging van Islam. Tog is dit baie vreemd dat, ten spyte van die dienste wat deur Jode gelewer is, die eerste Kalifs vreeslike fanatisme op hulle gesaai het. As "volke van die Boek" het Arabiere Christene nooit gedwing om Islam aan te neem nie, behalwe 'n formele uitnodiging. Maar tot die Abbasidiese Kaliefs (850 n.C.) het Islam Jode nie as monoteïsties erken nie. Hele gemeenskappe van Jode in die Levant-dele is tot bekering gedwing, en die mans is na die voorste geledere van die leërs van Islam gedryf.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Die Moslemwêreld en Palestina
deur A. Yusuf Ali

Die Britse beleid in Palestina van die na-oorlogse tydperk was 'n deurlopende seer in die verhoudings tussen Groot-Brittanje en die Moslemwêreld. Die misverstande wat dit veroorsaak het, was erg genoeg in die 1920's - in die 1930's was die hitte wat dit veroorsaak het so geweldig dat daar die gevaar van 'n ontploffing is. En in hierdie genadejaar 1938 het die wêreldsituasie so vinnig versleg dat niemand dit kan bekostig om Palestina as 'n belangrike faktor vir die toekomstige vrede van die wêreld te ignoreer nie. Die Britse owerhede het op 'n vae manier hul onmoontlike situasie besef en binne twee jaar twee kommissies uitgestuur om hulle te help om die probleem op te los. Wat hulle nie besef het nie, is die sterkte van Moslemgevoelens en die onaantasbare gronde waarop daardie gevoel gebaseer is.

Dit is nie waar dat slegs die Arabiese lande in die vraag belangstel nie. Elke week bring die koerante van Indië nuus van vergaderings by verskeie sentra in die land wat simpatie met die Arabiere betuig en Groot-Brittanje vra om haar beleid in Palestina te verander.

Nie net die Moslems nie, maar ook die Hindoes stel belang in die vraag. Meer as een Palestynse Dag is al gevier waarop sterk toesprake gelewer is. Hijrat (vrywillige ballingskap) en nie-samewerking met die regering is voorgestel as maniere om druk op die owerhede te plaas. Die Javaanse Moslems onder Nederlandse soewereiniteit het dieselfde lewendige belangstelling getoon en het baie verleentheid vir hul regering veroorsaak. In die Franse Moslem-kolonies dra die Palestynse gevoel wesenlik by tot die baie ingewikkelde probleme waarmee die Franse koloniale beleid te kampe het. En dit is net natuurlik dat die gevoel van simpatie met hul Arabiese broers en van verontwaardiging teen die onderdrukking en onreg wat in Palestina beoefen word, in Arabiese lande self sterk uitdrukking vind.

Prins Saiful Islam van Jemen het, saam met sy kroningsafvaardiging in 1937, sy diep gevoelens en dié van sy mense in die openbaar uitgespreek tydens vergaderings in Londen. Hy het by 'n onthaal wat deur verskeie lede van die diplomatieke korps bygewoon is, gesê: "Al die Moslems in die wêreld simpatiseer met die Arabiere van Palestina en sal nie rus totdat die Palestynse kwessie opgelos is sonder om die burgerregte van die Arabiere te benadeel nie." En Jemen het sedertdien nie stilgebly nie, maar het verskeie pogings aangewend om 'n oplossing voor te stel.

Irak was selfs meer aanhoudend. Die huidige Eerste Minister van Irak het uitsprake gemaak wat in sommige kringe gekritiseer is as "vlammende indiskresies". As dit indiskresies was, was dit ten minste geïnspireer deur 'n opregte angs dat die Britse mening nie tot verdere foute in Palestina mislei moet word nie. Daar word geglo dat sy onlangse besoek (in die herfs van 1938) aan Londen hoofsaaklik met die doel was om 'n redelike oplossing vir die Palestynse vraagstuk aan te bied, en was in reaksie op die baie sterk gevoel oor die vraagstuk wat onder sy eie mense in Bagdad bestaan. Transjordanië, as 'n buurman en in sommige opsigte deel van dieselfde geografiese gebied, is natuurlik intiem geïnteresseerd. Koning Abdul Aziz Ibn-Saud, van Saoedi-Arabië, het tot dusver 'n diplomatieke stilte gehandhaaf, maar sy onderdane, die vurige Ikwan, is miskien onder die belangrikste van die Arabiese groepe wat gebeure in Palestina met meer as platoniese belangstelling dophou.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Sirië is in die geboortepyne van sy nuwe vryheid as 'n soewereine Arabiese staat, en die Arabiese siening van Palestina is nêrens 'n meer lewendige kwessie as in Damaskus nie. Histories en geografies is Palestina deel van Sirië en die Palestynse rebellie het die hartlikste simpatie en steun in die ontluikende Siriese republiek. Die Grootmoefti van Jerusalem is 'n vlugteling in een van die samestellende state van Sirië—Damaskus was en is een van die belangrikste sentrums vir die ondersteuning van die Palestynse Arabiese saak. Meer as een internasionale Moslemkongres is in Bludan (naby Damaskus) gehou. Die jongste van sulke kongresse is in Oktober 1938 in Kaïro gehou. Dit is bygewoon deur Moslemlede van wetgewers uit verskeie lande. Dit het homself verbind tot die verdediging van Palestina, die vestiging van 'n nasionale regering in die land, en die laat vaar van die onpraktiese idee van 'n Joodse Nasionale Tuiste in Palestina. 'n Internasionale vergadering van vroulike ondersteuners van die Arabiese saak in Palestina is in Kaïro gehou onder die presidentskap van mev. Sharawy, onmiddellik na die parlementêre kongres. Die Egiptenare, beide die mense en hul godsdienstige en parlementêre leiers, is heelhartig in die saak. En Egipte is die intellektuele fokus van die Arabiessprekende wêreld.

Dus het ons feitlik die eenparige stem van die Moslemwêreld in die weerstaan van die Joodse ambisies in Palestina. Die Christene in Arabiese lande is ook heeltemal eens met hul Moslem-broeders in hierdie saak. Dit is geen oordrywing om te sê dat die hele Nabye Ooste oor hierdie kwessie in brand staan nie, en die hele Moslemwêreld is in simpatie en samewerking.
Hierdie state neem geleidelik toe in mag en belangrikheid. Hul ambisie is om 'n kompakte *blok te vorm,* en 'n aantal verdrae is onderhandel ter bevordering van hierdie doelwit. Iran en Turkye het by sommige van hierdie verdrae aangesluit. Is dit die moeite werd om sulke belangrike elemente in die bevolking van Wes-Asië en Noord-Afrika te vervreem om die Balfour-verklaring uit te voer, wat self strydig was met beloftes wat aan die Arabiere gemaak is? Inderdaad, as Joodse eise nagekom moet word, sou hulle 'n noodsaaklike deel van die Balfour-verklaring self skend, want mnr. Balfour se brief aan Lord Rothschild, gepubliseer op 2 November 1917, het die woorde hieronder kursief bevat:—

> *"Ons bejeën die vestiging van 'n Nasionale Tuiste vir die Joodse volk in Palestina met welwillendheid, en sal ons beste pogings aanwend om hierdie doelwit te vergemaklik,* met die duidelike begrip dat niks gedoen sal word wat die burgerlike en godsdienstige regte van bestaande nie-Joodse gemeenskappe in Palestina kan benadeel nie."

Die Verklaring was dubbelsinnig en teenstrydig met Britse goeie trou teenoor die Arabiere. Dit is in die praktyk onuitvoerbaar bevind en het Britse prestige in die Moslemwêreld baie skade berokken. Dit is tans 'n deurlopende seer in die wêreldpolitiek en sal waarskynlik 'n vrugbare oorsaak van baie ontwrigting en onrus in die toekoms wees. Die vyande van Engeland vind daar 'n belowende veld vir hul propaganda en sal waarskynlik nie hul geleenthede in 'n tyd van krisis of gevaar misloop nie. 'n Intelligente en goed ingeligte opinie sou sekerlik sterk teen so 'n klugbeleid uitspreek.

Tot dusver het ons slegs beleidsvrae oorweeg. Laat ons die saak as 'n kwessie van geregtigheid ondersoek. Jerusalem en die Heilige Land is nie net heilig vir die Jode nie; hulle is selfs meer heilig vir die Christene en Moslems. Die sentrale gebeurtenis in die stigting van die Christendom het in daardie land plaasgevind. Die *Urasjid al Aqsa* word uitdruklik as 'n heilige plek in die Koran genoem (xvii. 1, 5 en 7). Vir 1 868 jaar, sedert die vernietiging van die Tempel deur Titus in 70 *n.C.,* is die Jode uit die land verdryf. Vir 2 500 jaar (sedert die Babiloniese ballingskap)

Jode het geen oppermag in die land gehad nie. Vir die ses eeue of so (van die tyd van Josua, 1254 v.C., tot Nebukadnesar se inname van Jerusalem, 587 *v.C.)* het hulle probeer om 'n gemengde

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

bevolking, maar was onder mekaar verdeel. Hul werklike mag het skaars twee generasies geduur, naamlik: in die heerskappye van Dawid en Salomo (1055 tot 977 *v.C.).* Op geen tydstip het hulle 'n meerderheid in die bevolking gevorm nie, wat bestaan het uit Filistyne (na wie Palestina genoem word) en verskeie Arabiese stamme, soos Edomiete, Amalekiete, Moabiete, ens. Die Jode was slegs ruk-en-rukke in die land, en slegs as 'n minderheid.

Is dit regverdig, onder hierdie omstandighede, om van Palestina as 'n land van die Jode te praat? Dit word meer korrek geëis as 'n gedeelte van die Jazirat-ut Arab, die Arabiese eiland wat byna omring word deur die Middellandse See, die Rooi See, die Arabiese See, die Persiese Golf en die Eufraat-Tigris-vallei. Ekonomies kan Arabië, indien dit ooit tot sy reg kom, homself slegs onderhou met die stukke vrugbare kuslande wat sy sanderige woestyne omsluit. Juristies maak die Mandaat wat Brittanje oor Palestina hou nie Palestina Britse grondgebied nie, en magtig dit ook nie Brittanje om oor die land te beskik soos sy wil nie. Sy is 'n trustee vir 'n "onafhanklike nasie", en haar funksie is om "administratiewe advies en bystand te verleen", nie om 'n deel van sy grondgebied aan vreemdelinge weg te gee of dit vir homself te hou nie. Die Verbond van die Volkebond (Art. 22) sê met verwysing na Palestina en Sirië: "Sekere gemeenskappe wat voorheen aan die Turkse Ryk behoort het, het 'n stadium van ontwikkeling bereik waar hul bestaan as onafhanklike nasies voorlopig erken kan word, onderhewig aan die lewering van administratiewe advies en bystand deur 'n mandaat totdat hulle in staat is om alleen te staan. Die wense van hierdie gemeenskappe moet 'n hoofoorweging wees in die keuse van die mandaat."

Die eenparige wens van die meerderheid van die oorspronklike bevolking van Palestina, d.w.s. byna almal behalwe die vreemde element wat onlangs ingebring is, is dat hulle tot 'n soewereine onafhanklike nasie verklaar moet word. Hulle het enorme opofferings ondergaan en hul bloed vrylik vergiet in die stryd vir daardie doel. Die enigste eerbare koers wat dus vir Brittanje oorbly, is:—

Om die mandaat te laat vaar;

Om die gebied aan die mense as 'n soewereine nasie oor te dra, met 'n grondwet wat opgestel is deur die mense self;

Om enige toekomstige Joodse immigrasie te verbied;

Om 'n verdrag met die nuwe Staat te sluit vir die redelike beskerming van die Joodse minderheid wat kies om lojale lede van die Staat te bly en sy wette te gehoorsaam, met sodanige waarborge vir plaaslike outonomie as wat ooreengekom mag word, op die beginsel dat *factum vale quod fieri non debuit is;*

Om vrye keuse van onttrekking toe te laat aan diegene wat nie in die Staat ingelyf wil word nie.

So 'n reëling sal toekomstige vrede en ontwikkeling verseker en uiteindelik geregtigheid laat geskied aan die geteisterde Arabiere. Dit sou een van die laaste flagrante dade van onreg wees wat deur die Verdrag van Versailles gepleeg is, wat reggestel sal word op grond van beginsels van billikheid, goeie gewete en 'n redelike toegewing aan die werklike feite van die situasie.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Fascisme en die Dialektiek
deur A. Raven Thomson

Die ononderbroke vooruitgang van Fascisme in Europa dui blykbaar op die bestaan van 'n nuwe historiese proses, wat nie ontken kan word nie, maar wat na sy onvermydelike einde marsjeer.

Marxiste, wat gedink het hulle het van die profeet Karl 'n perfekte verduideliking van historiese vooruitgang geërf, is nou heeltemal verlore om hierdie onverwagte terugslag te verduidelik, wat verwoesting saai met hul strategiese plan op die presiese oomblik toe die oorwinning binne die bereik van die proletariaat gelyk het. Dit is alles goed en wel om Fascisme te noem "die georganiseerde uitdrukking van die vasberadenheid van die kapitaliste om niks te doen om aan die bewind te bly nie", soos mnr. John Strachey doen; maar dit verklaar nie die hoogmoedige manier waarop Fascistiese leiers die grootste kapitaliste behandel nie, en ook nie hul volledige ondergeskiktheid van finansiële vryheid aan die nasionale welsyn nie.

Kom ons ondersoek die Marxistiese stelsel, "Die Materialistiese Interpretasie van Geskiedenis", om te sien waar dit verkeerd geloop het. Eerstens moet ons terugkeer na Hegel, want soos Lenin opgemerk het: "Marx is onverstaanbaar sonder Hegel." Nou was Hegel beslis nie 'n materialis nie; inteendeel, hy was 'n idealis. Hy het geglo dat die heelal alles gees was, of meer korrek, alles "idee". Dit het nie by die Jood, Karl Marx, aanklank gevind nie; maar in sy verduideliking van verskynsels het Hegel 'n stelsel genaamd "Die Dialektiek" uitgevind wat 'n geweldige aantrekkingskrag vir die subtiele verstand van Marx gehad het.

Hegel se konsep van die "Heelal" was 'n verstommende poging van die menslike intellek, miskien die grootste geestelike prestasie van die mensdom. Hy het 'n ontsaglike skouspel gesien van 'n allesomvattende "idee" wat betrokke was by 'n nimmereindigende proses van selfkennis. In hierdie proses was alle verskynsels, insluitend die bestaan van die mensdom self, stukke in 'n uitgebreide en ingewikkelde "dialektiek" of argument, waardeur die "idee" met homself betwis het in die nastrewing van die uiteindelike waarheid, of meer korrek, "selfkennis". Hy het die proses beskou as die herhaalde postulering van een of ander "tesis" of aspek van die waarheid, baie soos 'n wetenskaplike 'n teorie postuleer om chemiese of fisiese feite te verduidelik.
Aangesien hierdie tesis dan nie in werklikheid die volle waarheid omhels het nie, sou dit 'n "anti-tesis", of teenoorgestelde konsep, afdwing, wat dan in 'n "dialektiese" stryd met die onvolledige aanname van die "tesis" sou betrokke raak. Net soos die teenstanders van 'n wetenskaplike teorie die argumente daarteen sal saamstel.

Uiteindelik sou uit hierdie dialektiek ontstaan 'n "sintese," insluitend aspekte van beide tesis en antitesis in 'n nadere waardering van die waarheid. Aangesien hierdie sintese dan 'n nuwe, maar steeds onvolledige, tesis sou vorm, sou dit 'n verdere dialektiese stryd, 'n verdere sintese, ensovoorts, uitlok in 'n progressiewe strewe na uiteindelike kennis. Weereens is die parallel met die vooruitgang van wetenskaplike navorsing nou. Heel het natuurlik die mens, en veral die georganiseerde, beskaafde staat, in die hoogste agting gehou as die mees gevorderde instrument in die dialektiese vervolmaking van die idee. Dit is die oorsprong van die ietwat wanopvatte opvatting dat Hegel die aanbidding van die Staat voorgestaan het. Eintlik was Hegel 'n Panteïs; miskien die intensste Monoteïs wat ooit aan die mensdom bekend was.

MARX EN DIE DIALEKTIEK

Marx het min van die intellektuele vermoë van Hegel gehad, wie se stelsel slegs in die grofste uiteengesit word.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

vorm hierbo, maar hy het vasgegryp aan die dialektiese proses as 'n verduideliking van en regverdiging vir die Klasseoorlog. Marx het Hegel se agting vir die mens en die georganiseerde staat gedeel en was veral geïnteresseerd in die ontwikkeling van die samelewing onder die dialektiese proses. Hy het die samelewing as 'n instrument van produksie gesien, nie soos Hegel as 'n instrument van kennis nie, en het die "werkers" as die enigste deel van die samelewing beskou wat geregtig was op respek, en die onvolmaaktheid van 'n samelewing veroordeel wat mag en prestige aan parasiete en nie-produsente gegee het.

Die Marxistiese "Materialistiese Interpretasie van Geskiedenis" is gebaseer op die dialektiese stryd tussen klasse van die samelewing met die finale doelwit van die vervolmaking van die klaslose samelewing waarin almal sal "werk", dit wil sê, almal sal betrokke wees by die produksieproses. Alhoewel hierdie Marxistiese skema ver tekort skiet aan die sublieme universele konsep van Hegeliaanse filosofie, kan dit tog nie nalaat om die simpatieke oorweging van alle Realiste te eis wat beide Idealisme en Materialisme as volledige bestaansfilosofieë verwerp nie. Ons mag dalk nie die Marxistiese vooroordeel ten gunste van materiële produsente deel nie, en mag steeds 'n geëerde plek behou vir die soekers na Waarheid, hetsy deur Kuns, Wetenskap of Godsdiens, maar ons kom in opstand teen die oorheersing van die samelewing deur enige seksionele klas, veral as daardie klas nie bydra tot kennis van Waarheid of produksie van Rykdom nie.

ONTVOUENDE BESKAWING

Wat ook al ons siening van die uiteindelike waarheid van Hegeliaanse filosofie mag wees, dit kan nie ontken word dat die Hegeliaanse "Triade" van tesis, antitesis en sintese wel 'n fundamentele ritme van bestaan vorm, beide in die natuur en in die samelewing. Van proton en elektron wat saamsmelt om 'n atoom te vorm tot man en vrou wat saamsmelt om 'n gesin te vorm, word dieselfde fundamentele triadiese basis gevind. In die samelewing geld dieselfde wet in 'n voortgesette dinamiese proses, wat Marx ongetwyfeld tereg aangevoer het, sou eindig in die vervolmaakte klaslose samelewing. Laat ons hierdie proses deur die ontvouing van die Europese beskawing naspoor.

Moderne Europa het sy verre oorsprong in die impak van barbaarse hordes op die Romeinse Ryk. Watter meer perfekte voorbeeld van die dialektiese proses kan gegee word? Die tesis van die Romeinse beskawing, kunsmatig, materialisties en dekadent, is uitgedaag deur sy antitesis, Duitse barbaarsheid, natuurlik, idealisties en viriel. Die resultaat was 'n byna perfekte sintese, na 'n bittere dialektiese stryd van verowering, herowering, slawerny en vandalisme, toe die feodale stelsel op die ruïnes van Rome verrys het, gelei deur barbaarse leiers wat nietemin steeds die tradisionele titels van Keiserlike Rome gedra het, dux (hertog), comes (graaf), imperator (keiser) ensovoorts, wat oor burgemeesters regeer het, maar onlangs vrygestel is van diens aan die Romeinse villas.

Hierdie feodale stelsel het geheel en al berus op militêre mag van beskerming deur die swaard in ruil vir militêre diens aan die opperheer. Baie natuurlik, in 'n dialektiese proses (heeltemal geïgnoreer deur Marx), het militêre mag sy volledige anti-tese-geestelike mag uitgelok. Die mag van die feodale baron is uitgedaag deur die mag van die priester, en die Middeleeue het geklink met die groot stryd van Kerk en Staat; wat gekulmineer het in die wedywering van Pous en Keiser wat by Canossa geëindig het met die triomf van die Pousdom, en die verstommende sintese van militêre en geestelike mag in die Kruistogte.

Pouslike oppergesag, egter gesentraliseer op Italië, het ondraaglik geword vir die provinsiale adel, wat uiteindelik die mag van Rome in die Hervorming gebreek en die onafhanklike state van Europa gestig het, wat die vorige eenheid van die Christendom verbreek het. Nog 'n sintese het gevolg toe adellikes en geestelikes verenig het in diens van absolute monargie. Dit maak min saak of

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Dit is bereik deur die meedoënlose metodes van Hendrik VIII, of die finesse van Lodewyk XIV, wat 'n kardinaal sy voorste staatsminister gemaak het: in beide Protestantse en Katolieke nasies het die sintese van monargie die dialektiese stryd van tydelike en geestelike mag beëindig.

Monargie was egter maar die skild en regverdiging vir die voorreg van geboorte en van geestelikes, daardie aristokratiese voorreg wat deur Karl Marx verkeerdelik "feodaal" genoem word. Dit is nou uiteindelik dat ons die kort tydperk van die geskiedenis betree wat alleen die Marxiste interesseer, die tydperk wanneer materialistiese motiewe oor idealistiese motiewe begin oorheers, en klasoorheersing begin gevoel word. Onvermydelik het die gewone mense gegrief en in opstand gekom teen aristokratiese pretensies, en die Groot Rebellie, die Franse Rewolusie, die "mal jaar" van 1848, was bloot voorvalle in 'n ontsaglike dialektiese stryd wat geëindig het in die omverwerping van die aristokrasie. Tog het die meedoënlose logika van sintese slegs een voorreg beëindig om 'n ander te begin, selfs erger as voorheen. Beursietrotse burgers het grondaristokrasie vervang. Voorreg van geboorte het plek gemaak vir voorreg van rykdom.
Aristokrasie het plek gemaak vir plutokrasie.

KAPITALISME

So het Kapitalisme gekom, en die nuwe dialektiek van die klasseoorlog tussen die bevoorregte eienaars van eiendom en die onteiende proletariaat van arbeider en boer wat hul simboliese hamer en sekel swaai. Soos die feodale grondeienaar het die industriële kapitalis op suiwer Mag staatgemaak om sy posisie te handhaaf, en soos die feodale grondeienaar is hy begroet deur 'n beroep op Reg van sy werkers, wat hul negatiewe weerstand teen sy positiewe mag teengestaan het. Vakbonde het die werkers verenig en hul reg om te staak en hul arbeid terug te hou as 'n kragtige verdedigingswapen ontwikkel.
Organisasie was 'n noodsaaklike deel van hierdie operasie, en groot vakbondbewegings het in al die nasies van die Westerse Wêreld vorm aangeneem.

Die industriële kapitaliste het geantwoord deur hul eie ontsaglike trusts en kombinasies te bou, wat gou ver buite nasionale grense gestrek het na internasionale federasies wat verbind is deur die uiteindelike kapitalistiese opperhere van internasionale finansies. Intussen het die werkers ook hul vakbonde uitgebrei na al hoe groter organisasies, hul internasionale affiliasies gesoek, en uiteindelik na Moskou en Stalin gekyk vir 'n voorsprong in die wêreldrevolusie. So het die mededingende organisasies van Internasionale Finansies en Internasionale Sosialisme gegroei wat hulle opgestel het vir wat die Marxiste liefdevol gehoop het die finale stryd vir die sosiale millennium sou wees. 'n Vreemde parallel inderdaad met die internasionale organisasie van Feodale Europa onder Keiser en Pous vir wat baie miljoene destyds verbeel het 'n godsdienstige millennium sou wees.

Waarom is hierdie millennium ondraaglik teruggehou? Die produksiekragte is geweldig uitgebrei deur die wetenskaplike uitvinding en tegniese vooruitgang van die afgelope jare, en tog bly die lewenstandaard van die massas van die volk laag en die sosiale toestande betreurenswaardig.
Intussen behels groter produksiedoeltreffendheid bloot die skepping van 'n enorme leër werkloses. Hoe moet dit verklaar word? Waarom hang die sosiale rewolusie aan die brand?

VOORREG VAN MAG

Die verduideliking is dat organisasie vir mag sy eie korrupsie meebring. Die ontwikkeling van reuse-vakbondorganisasies gee die leiers van hierdie organisasies geweldige mag.
Hulle raak dan huiwerig om hul organisasies te waag in die kulminasie van die Klasseoorlog om 'n Klaslose Staat te skep, waarin sulke organisasies hul hoofregverdiging sal verloor.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Vakbondbase wat miljoene mans beveel, net soveel as monopoliekapitaliste wat miljoene geld beveel, het 'n gevestigde belang in die instandhouding van 'n stelsel wat hulle met groot persoonlike mag begaaf.

So het ons 'n nuwe en korrupte sintese. Finansiers en vakbondamptenare sluit wapenstilstand, en gaan later selfs 'n alliansie aan om die stelsel te verdedig wat so voordelig vir beide is. Die eerste verraad het gekom toe die vakbondleier, Ben Turner, die internasionale Joodse finansier, Alfred Mond (later Lord Melchett) ontmoet het en die berugte Mond-Turner-ooreenkoms onderteken het wat die stakingswapen verwerp. Die tweede en meer ernstige verraad het meer onlangs gekom toe die base van die vakbondwese en die finansiers van wêreldkapitalisme saamgespan het om "demokrasie te verdedig" en "vryheid te bewaar". Internasionalisme wat eerstens as 'n middel van uitgebreide organisasie vir die Klasseoorlog gesoek word, word 'n doel op sigself, iets waarvoor werkers bereid moet wees om lone, toestande en die lewe self op te offer. So kom die pleidooie vir Abessinië en Tsjeggo-Slowakye, China en Spanje, terwyl werkloosheid en ellende tuis toeneem.

Wat is dit alles anders as die ou bekende stryd om voorreg te bewaar – hierdie keer die voorreg van mag. So is die aaklige gevolgtrekking van die Marxistiese Klasseoorlog in die Westerse Wêreld. Voorreg van geboorte het plek gemaak vir voorreg van rykdom: beide buig nou voor die voorreg van mag wat deur die base van mense en van geld besit word.

DIE KLASLOSE REVOLUSIE

Die dialektiese proses eindig egter nie daar nie. ’n Mens kan nie meer “Stop” uitroep na die geskiedenis as na die gety nie. Die tesis van monopolievoorreg lok onvermydelik sy antitesis uit, en hierdie antitesis is die massa-volksbeweging van alle klasse wat ly onder finansiële en vakbondtirannie. Uiteindelik ontstaan die hoop op ’n ware “klaslose” staat, want die antitese van “baasheerskappy” is die “klaslose” rewolusie. Alle klasvoorreg is nou gelikwideer. ’n Paar manne alleen besit die mag wat deur miljoene werkers of miljoene aandele aan hulle toegeken word, en oefen vandag daardie mag uit om die stelsel wat dit bied, te handhaaf. Teen hierdie manne styg die gety van die Klaslose Rewolusie.

Dit is nouliks verbasend dat hierdie nuwe rewolusionêre mag 'n nasionale vorm aanneem.
Patriotisme alleen was nog altyd die emosie wat alle klasse van die gemeenskap in gemeenskaplike aksie verenig het. Dit is dus tot patriotisme dat alle klasse hulle wend om hulself te bevry van 'n tirannie wat óf deur vreemdelinge self (meestal Jode) óf deur mans wat aan 'n internasionale uitkyk toegewy is, uitgeoefen word.

So speel Fascisme sy rol in die dialektiese ontwikkeling van die samelewing. Die Rewolusionêre Beweging van die Twintigste Eeu is net so 'n waar deel van die historiese proses, soos altyd die demokratiese beweging van die agtiende of die proletariese beweging van die negentiende was. Inderdaad, die volgende sintese maak reeds sy teenwoordigheid gevoel. Onverantwoordelike magsuitoefening het volksopstand uitgelok. Daar kan verwag word dat hierdie opstand 'n anargistiese vorm sou aanneem in verontwaardigde verwerping van persoonlike mag. Tog, in reaksie op die onvermydelike wet van sintese, gryp volksopstand na mag as sy enigste middel om tirannie te verslaan. Die beginsel van Fascisme is die verantwoordelike magsuitoefening deur die volksnasionale leier wat deur die volk met die gesag toevertrou word om in hul naam op te tree. Onverantwoordelike mag wat deur nasionale opstand uitgedaag word, skep die ware sintese van nasionale gesag wat verantwoordelik is vir die gebruik van sy mag teenoor die nasie.

DIE EINDE VAN DIE STRYD?

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Dit bly slegs oor om te bespreek of die Klaslose Rewolusie van Fascisme die sosiale proses beëindig en die klaslose staat vervolmaak. Dit moet grootliks 'n saak vir die toekoms bly. Daar kan gehoop word dat die dialektiek nou verder as die nasie na die vervolmaking van die wêreldorde kan beweeg, of bo die politieke na die kulturele sfeer kan styg. In elk geval lyk dit logies om te verwag dat 'n klaslose rewolusie 'n baie beter kans het om 'n Klaslose Staat te skep as 'n doelbewuste klasrewolusie soos Kommunisme, wat 'n Staat in Sowjet-Rusland voortgebring het wat steeds hewig bekommerd is oor klaswedywering en vinnig sy eie burokratiese tirannie van 'n baie gesuiwerde Kommunistiese minderheid skep.

Dit is ook betekenisvol dat elke Fascistiese Staat intens besorg was om 'n organiese struktuur van die samelewing te vestig, en alle kunsmatige klasonderskeidings ondergeskik te stel aan nasionale diens.
Dit wil beslis daarop dui dat die Klaslose Rewolusie lei tot die stigting van die Klaslose Staat, en dus tot die einde van die stryd om klasvoorreg, wat Marx veroordeel het. Dit mag heel moontlik wees dat die Nasionale Rewolusie sal bereik wat die Internasionale Rewolusie van Marxisme nie daarin geslaag het om te vestig nie.

In elk geval soek geen Fascis 'n Judaïese "millennium" waarin stryd sal ophou en stagnasie sal volg nie. Genoeg vir ons dat ons die euwels van ons tyd moet hanteer en deelneem aan die historiese proses wat nog wedergeboorte sal bring aan 'n era wat in vuil materialisme versink is. Klasstryd is 'n simptoom van materiële selfsug. Middeleeuse Europa het ander doelwitte en hoër ideale geken. Laat ons die klastryd beëindig sodat die Westerse mens sy oë op edeler dinge kan rig. Ons verwelkom daardie toekomstige stryde, daardie groter konflikte wat nog moet kom.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Die Onterfdes van die Grond
deur Francis Mcevoy

THIER is so baie van ons wat, soos julle, boere van Brittanje, in die oop land gebore en getoë is, en wat, voordat hulle deur die verwoestende tirannie van moderne kapitalisme gedryf is om hul bestaan in die steriele stede te soek, die vreugde geken het om elke oggend in suiwer lug wakker te word met die sang van die voëls, of die stem van die wind in die bome, met die gloed van die son, die brand van die ryp, of die sagte gekwetter van reën op die gras. Ons het die Natuur in al haar buie en in al haar seisoene liefgehad, want ons was deel van haar. Ons het lewens van die grootste eenvoud geleef, en daarom van die diepste tevredenheid. Die beste van al God se geskenke aan die mensdom, robuuste gesondheid en gemoedsrus, was ons s'n, want ons het geen wet, menslik of goddelik, oortree nie. Ons het so min van die lewe gevra - net om te werk vir 'n beskeie opbrengs, en daardeur genoeg te kry om op die land van ons vaders te leef.

Maar die swart dae het oor die lande gekom. Ons is vernietig deur die stelsel wat die mense van Brittanje in kantore en fabrieke indring en boerdery aan die buitelander oorlaat. Britte het produkte vir ingevoerde voedsel vervaardig.

Dit maak nie saak hoeveel so 'n stelsel die mense benadeel nie, fisies, intellektueel, moreel of ... hulle blootstel aan die gevaar van hongersnood in oorlogstyd, is dit 'n "betalende voorstel" — vir sommige.

En so het ons na die groot stede gekom, na ekonomiese slawerny. Ons het klerke, fabriekswerkers, kettingwinkelassistente geword, die bruin kleur op ons gesigte verloor en die angstige siellose lewe van die loonslaaf gelei. Ons is meegedeel dat ons dankbaar moet wees, en indien nodig moet veg, vir die seëninge wat demokrasie oor ons stort. 'n Demokrasie wat gierigheid, materialisme, trivialiteit en die kommersiële uitbuiting van elke menslike behoefte en instink beliggaam. 'n Verstomming van die mensdom wat tot dusver onbekend was in die geskiedenis, buite Sowjet-Rusland. Lank lewe die "klein mannetjie", gestandaardiseer soos 'n massa-vervaardigde motor, die swerm "Babbits" van die dienswoonstelle en die voorstede, gepropagandaeer, uitgebuit en vermink, in "hierdie Engeland van ons"!

Dit is waar dat almal nog nie die land verlaat het nie, maar hoe lank kan die erg beproefde oorblyfsel nog die stryd voortsit teen 'n ekonomiese orde wat basies vyandig is, wat die burgeroorlog van fabriek op plaas voer? Boere van Engeland, ons land is die slaaf van Uitvoerkapitalisme, wat sy hele klem op die dorpe plaas, industrialisering en verstedeliking.

Wat kan dit jou bied behalwe tydelike verligting om die uitroep van jou kwynende getalle te stil, en om die huldeblyk van jou misleide stemme te wen? Daar is vir jou gesê dat iets vir jou gedoen sal word; 'n versekering van waarskynlik net soveel waarde as die "huise geskik vir helde"-slagspreuk van veragtelike herinnering. Wanneer jy die nuttelоosheid daarvan bewys het, laat dit dan, in die naam van jou Britse manlikheid en tradisies, vir die laaste keer wees. Die Britse Unie het 'n beleid wat jou en Brittanje sal red, en almal wat dit wil hê, en hulle sal legio wees, in staat sal stel om terug te keer na die land van hul vaders. Jy het ongetwyfeld baie gehoor en gelees tot ons oneer, maar het jy nooit gedink dat daar 'n rede hiervoor kan wees nie - dat ons belange kan uitdaag wat nie joune, ons s'n of dié van die massa van die volk is nie? Is al hierdie veldtog van minagting so baie onpartydig, dink jy? Gaan jy nog langer vertel word presies wat jy mag, of nie mag, wil hê nie, jou politieke opinies wil-wil beperk tot die humbug van die "Ou Bendes"? Beoordeel ons beleid self, soos dit jou raak, sonder enige verraderlike aansporings van die penniepers. ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Jy sal vind dat ons ywerige nasionaliste is, geheel en al toegewy aan die welstand van die grond van Brittanje. Die nywerheid sal ook floreer, want dit sal ondersteun word deur die geld wat nou die buitelander finansier, maar nie ten koste van landbou nie. Daar sal 'n regverdige en gesonde balans wees, in plaas van die eensydige antisosiale ekonomie van vandag.

Ons ballinge van die platteland is net so lief vir die grond soos enigeen van julle. Dit is vals om te sê dat ons op tirannie mik. Ons kon nie, selfs al wou ons, die mense van Brittanje tiranniseer nie.

Die dood van die platteland voorspel die dood van die nasie, want uit die grond ontspring alle lewe, fisies en geestelik. Julle, wat hierdie waarhede instinktief verstaan, moet weet dat ons nie mislei is nie, ons wat dit op ons vaandels pryk.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Korporatiewe Ekonomie
deur A. Raven Thomson

'n 'n GROOT probleem is vir die moderne wêreld geskep deur die ineenstorting van die huidige ekonomiese stelsel. Ons kan nie meer 'n stelsel duld wat die meeste van ons tot armoede veroordeel te midde van die grootste oorvloed wat die mensdom nog ooit geken het nie, wat miljoene mense die reg ontneem om hul eie brood te verdien, en die gevaar van oorlog in die internasionale stryd om krimpende wêreldmarkte al hoe nader bring. Wat is die oorsaak van hierdie universele ineenstorting? Waar het ons verkeerd gegaan?

Voordat ons die oorsaak van die moeilikheid ten volle kan waardeer, moet ons die drievoudige aard van die georganiseerde samelewing soos volg oorweeg: —

- 'n Sentrale Regering met die gesag om die nasionale lewe te beplan en te rig.
- 'n Aantal sosiale groepe met verskillende doeleindes en belangstellings.
- 'n Massa individue toegerus met inisiatief- en ondernemingsvermoë.

Die klassieke ekonomiese teorie van die negentiende eeu het hom byna geheel en al gemoeid met die derde en minste georganiseerde aspek van die samelewing, en het óf staats- óf groepsinmenging met ekonomiese sake gekritiseer. In vroeëre tye van relatiewe skaarste was daar moontlik 'n mate van regverdiging vir hierdie siening, aangesien die inisiatief en onderneming van die individu toe van kardinale belang was in die ontwikkeling van latente produksiekragte en die bevordering van tegniese uitvinding. Dit is duidelik dat die individu sy inisiatief- en ondernemingskragte ten beste sou ontwikkel, indien die grootste moontlike mate van ekonomiese vryheid gegun word, en dit is presies wat die ekonome van die Manchester-skool geëis het toe hulle "laissez faire" en vrye handel bepleit het.

Wat ook al die voordele van ekonomiese vryheid is in die oplossing van die probleem van skaarste, dit het egter 'n positiewe bedreiging vir maatskaplike welsyn geword in 'n aanbreektydperk van oorvloed. Daar is geen nodigheid om klassieke ekonomiese teorie as sodanig te veroordeel nie, maar ons moet besef dat daar geen absolute "wette" van ekonomie onafhanklik van sosiale organisasie kan wees nie. Die individualistiese stelsel was ongetwyfeld baie noodsaaklik in 'n tydperk van skaarste, en ons moet die Manchester-skool bedank vir die oplossing van die probleem van produksie, maar die tyd het nou aangebreek vir 'n nuwe ekonomiese stelsel in ooreenstemming met die behoeftes van 'n nuwe era. Individuele onderneming, aangemoedig deur volledige vryheid van uitbuiting, het 'n einde gemaak aan skaarste, maar is heeltemal onbekwaam om die oorvloed wat dit geskep het, aan die mense as geheel te versprei. Produksie is in sy aard 'n individuele of hoogstens 'n groepproses: verspreiding, aan die ander kant, is gebaseer op die behoeftes van die hele gemeenskap, en kan natuurlik nie slaag sonder 'n groot mate van bewuste maatskaplike beplanning nie.

SOSIALISME EN DIE KLASSE-OORLOG

Aangesien individualisme nou sy nuttige tydperk verby is en 'n werklike gevaar vir ekonomiese vooruitgang geword het, het die tyd aangebreek om die fokus van ekonomiese belang na die sosiale groep te verskuif, indien nie na die nasie as geheel nie. Tot dusver het diegene wat die huidige stelsel die kragtigste aangeval het en kollektiewe terme soos "Sosialisties" of "Kommunis" aangeneem het, nog nooit werklik ...

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

bo groepsoorwegings uitgestyg. Ten spyte van hul grootmoedige aanspraak om die produksiemiddele te "nasionaliseer", lê die basis van Sosialistiese en Kommunistiese aantrekkingskrag in die oordrywing van klasdifferensiasie en aandrang op die "klasseoorlog". Dit is duidelik dat so 'n klasbewuste leerstelling tot die gebied van die sosiale groep behoort en nie daarin slaag om tot enige waardering van die hele gemeenskap as 'n lewende organiese entiteit te lei nie. Die klem wat die Sosial op internasionalisme plaas, en sy ontkenning van patriotisme, bevestig inderdaad sy onvermoë om die volle implikasies van sosiale organisasie te begryp, wat ver bo klasoorwegings moet uitstyg tot 'n verwesenliking van nasionale doel. Die uiteindelike "reductio ad absurdum" word bereik wanneer die Sowjet-regime in Rusland beweer dat dit die "diktatorskap van die proletariaat" is, want dit sou die permanente en bewuste oorheersing van 'n groep oor die nasionale lewe impliseer.

Eintlik word die klasseoorlog 'n pure absurditeit in 'n era van oorvloed, want watter doel kan daar wees in 'n stryd tussen die klasse wanneer daar oorvloed vir almal is? Die klasseoorlog is niks meer of minder nie as 'n gruwelike oorblyfsel van die era van skaarste, wat slegs in die huidige era kan voortduur as gevolg van die ondoeltreffendheid van ons huidige ekonomiese stelsel. Los die probleem van verspreiding op en die klasseoorlog is verby. In elk geval is die skeiding van die samelewing in strydende klasse grootliks 'n kunsmatige uitvindsel van Karl Marx, want die differensiasie van besittende en uitgebuite klasse word al hoe moeiliker, namate die moderne lewe al hoe meer kompleks word. Karl Marx het geen idee gehad van die groot aandelemaatskappye wat eienaarskap versprei het oor 'n groot aantal mense wat normaalweg hul eie brood in die industrie verdien nie; hy het ook nie die groot aantal organiseerders en ingenieurs, kundiges en tegnici verwag wat deur die ontwikkeling van die moderne industrie tussen werkgewers en werkers sou staan nie.

Selfs al aanvaar ons die verdeling van die samelewing in werkgewers en werkers, volg dit egter nie noodwendig dat hul belange teenoorgesteld is nie. Dit is waar dat beide werkgewers en werkers hulself as opponerende leërs met botsende belange beskou, maar dit spruit voort uit 'n onvermoë om die voordeel van kollektiewe organisasie vir beide partye te begryp. In die geval van elke enkele sakeonderneming is dit duidelik dat die belange van werkgewer en werkers teenoorgesteld is, en dat as die werkers te hoë lone eis, daar geen wins vir die werkgewer sal oorbly nie, terwyl as die werkgewer lone kan afdwing, hy 'n hoër wins sal geniet. Dit volg egter nie dat werkgewers en werkers as geheel dus hul eie klas ten koste van die ander kan bevoordeel nie. In 'n era van oorvloed, soos tans, gaan die belange van werkers en werkgewers hand aan hand. Dit is duidelik dat die behoefte van die moderne nywerheid aan groot en groeiende markte is. Die poging om dit in illusoriese internasionale handel te vind, het die afgelope paar jaar jammerlik misluk, met die gevolg dat nyweraars hulle nou al hoe meer na die tuismark wend.
Dit is duidelik dat die koopkrag van die tuismark egter grootliks deur loonkoerse bepaal sal word, sodat dit eintlik in die belang van die werkgewer geword het dat die werkers hoër lone moet ontvang sodat hulle die produkte van die moderne nywerheid kan koop.
Sekerlik sal die Sosialistiese werkers nie hul geloof in die klassestryd tot die punt uitbrei om hoër lone te weier nie, want dit sal die werkgewers bevoordeel!

DIE KORPORATIEWE KONSEP

Ons sien dan dat die huidige ekonomiese stelsel misluk het omdat dit te veel klem op die belange van die individu geplaas het, maar dat die Sosialistiese en Kommunistiese leerstelling ewe veel skuldig is omdat dit die sosiale groep verhef ten koste van die gemeenskap as geheel. Fascisme wend hom tot die derde alternatief en dring daarop aan om die gemeenskap as 'n enkele georganiseerde korporatiewe staat te behandel, beheer en beplan deur 'n sentrale regering wat bemagtig is met voldoende ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

gesag oor individu en groep om die algemene welsyn van die geheel te beskerm en die nasionale doel te bevorder. Dit is die korporatiewe konsep van die nasie as 'n organisme van 'n hoër orde, maar in wese soortgelyk aan die menslike liggaam, met sy organe en funksies wat 'n kollektiewe doel dien.
Dit is die essensiële basis van die organisasie van die Fascistiese regime in Italië wat die verhoudings van Italiaanse werkgewers en werkers langs die lyne van gemeenskaplike belang reguleer volgens die reëls van die beroemde Handves van Arbeid.

So 'n stelsel, gebaseer op 'n heeltemal nuwe konsep van ekonomiese doel, sal 'n ewe nuwe wetenskap van ekonomiese aanpassing aan sosiale behoeftes vereis. Ek glo dat hierdie nuwe ekonomiese wetenskap in hierdie land, wat so lank die kommersiële sentrum van die wêreld was, uitgewerk sal word. Dit sou sinloos wees om die feit te ignoreer dat beide Italië en Duitsland, die eerste lande wat 'n Fascistiese politieke grondwet aangeneem het, die grootste probleme ondervind het om die ekonomiese kant van hul regime te ontwikkel, alhoewel hulle albei baie beter as demokratiese lande op die druk van die wêrelddepressie gereageer het. Ons moet onthou dat alhoewel demokrasie en liberale beginsels eerste na Frankryk en die vasteland gekom het, dit in Brittanje was dat die ekonomiese implikasies van Liberalisme deur die Manchester-skool van individualiste uitgewerk is. Aangesien dit Brittanje was wat hierdie gevaarlike, amper rampspoedige, ekonomiese teorie aan die wêreld gegee het, sal dit duidelik die plig van Brittanje wees om die nuwe beginsels van Fascisme op die ekonomiese sfeer toe te pas en die kommersiële struktuur van die toekoms te skep wat die gediskrediteerde oorblyfsels van Liberale Vryhandel sal vervang.

KORPORATIEWE BEGINSELS

Dit kan nie deel van die huidige bespreking wees om die basis van so 'n wetenskap neer te lê nie, maar sekere beginsels van korporatiewe ekonomie stel hulself onmiddellik teenoor die huidige individualisme voor. In plaas van die "ekonomiese mens" wie se persoonlike selfsug die essensiële basis van die ou skool was, sal ons die "ekonomiese gemeenskap" hê vir wie die individu patriotiese diens sal verrig. In plaas van klasse van mense wat saamspan om hul gemeenskaplike "belange" te beskerm, sal ons beroepsgroepe hê wat saamspan in funksionele diens aan die gemeenskap as geheel. In plaas van die kompetisie van individue wat vir 'n bestaan sukkel, elkeen teen almal en die duiwel die laaste neem, sal ons die samewerking van individue hê vir hul gemeenskaplike voordeel.

Hoe moet hierdie beginsels in werking gestel word? Eerstens ongetwyfeld deur die uitoefening van gesag. Dissipline en beheer moet in die chaos van huidige ekonomiese sake ingebring word.
Die gruwels van die huidige stelsel, wat die vure van die klassestryd aanwakker en die Sosialistiese agitator gronde gee vir sy aanval op "kapitalisme", spruit grootliks voort uit die onbehoorlike uitoefening van ekonomiese mag deur die magtige individu wat genoeg eiendom of kapitaal versamel het om 'n aansienlike invloed op handelsaangeleenthede uit te oefen en sodoende sy belange deur onbillike metodes te bevorder. Onder Fascisme sal geen individu toegelaat word om sy eiendom in hierdie sin te gebruik as 'n middel om mag tot sy eie voordeel uit te oefen nie. "Mag" is die monopolie van die regering.

Hier het ons die volledige antwoord aan die Sosial wat die afskaffing van private kapitaal en die nasionalisering van die produksiemiddele eis. Dit is waar dat die private kapitalis in die verlede sy beheer oor kapitaal misbruik het om sy eie belange te bevorder, maar dit regverdig nie die afskaffing van private eiendom nie, maar eerder die beheer van die gebruik daarvan om antisosiale optrede te voorkom. Die waarheid is dat die Sosialis niks meer is as 'n ontevrede bourgeois nie, wat die kapitalis sy rykdom en mag beny. By implikasie aanvaar hy die bourgeois-beginsel dat die eienaar mag doen wat

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

hy hou daarvan met sy eie, en kan dus geen alternatief vir kapitalistiese uitbuiting vind as groothandelkonfiskering nie, wat die goeie kapitalis met die slegte oorweldig. Fascisme erken dat kapitaal en geld individue met mag begaaf het wat hulle in die verlede misbruik het, en eis van die kiesers voldoende gesag en middele van aksie om die magtigste gevestigde belang in die land te hanteer. Soos Oswald Mosley dit heeltemal duidelik gestel het: "Onder kapitalisme gebruik kapitaal die nasie vir sy eie doeleindes: Onder fascisme gebruik die nasie kapitaal vir sy eie doeleindes."

Dit is duidelik onprakties dat die regering, hoe magtig en doeltreffend ook al, die gedetailleerde beplanning van die ekonomiese sake van die hele nasie sou probeer. Dit sou 'n ontkenning wees van alle groepsorganisasie, wat 'n noodsaaklike deel van die gesonde politieke liggaam is, en sou geneig wees om die huidige bedreiging van burokrasie wat hierdie land vinnig sosialiseer, te laat voortduur en te vererger. Sosialiste en konserwatiewes ding ewe veel mee om die mag en invloed van Whitehall te vergroot, wat vinnig besig is om die "Nuwe Despotisme" te word wat Lord Hoofregter Hewart voorspel het. Onder Fascisme sal 'n groot deel van hierdie burokratiese beheer weer eens langs nuwe lyne van funksionele organisasie gedevolveer word na korporasies wat die hoofnywerhede en groepe nywerhede in die land beheer. Korporasies van Landbou, Vissery, Vervoer, Mynbou en Geneeskunde sal die plek van Ministeries in Whitehall inneem, en sal beman word deur mans wat deur hul bedryf en beroep opgewerk het en baie beter geskik sal wees om dit te beheer as enige permanente regeringsamptenaar. Hierdie nuwe instellings van industriële selfregering sal plaaslike selfregering vervang wat vinnig verouderd raak in die lig van die vinnigheid van moderne kommunikasie en die breër beplanning van openbare nutsdienste. Deur hierdie middel sal groeporganisasie getransformeer word van die meer rigiede strukturele basis van die verlede na die meer buigsame funksionele basis van die toekoms.

'n Baie groot mate van selfregering sal aan die Korporasies toegestaan word om alle interne sake rakende die nywerhede wat hulle beheer, te skik, en werkgewers, werkers en verbruikers sal almal in die raad van die Korporasie verteenwoordig word. Die werkgewers sal verteenwoordig word deur hul werkgewersfederasie, en die werkers deur hul vakbond, terwyl die Regering verbruikersverteenwoordigers sal aanstel om na die belange van die algemene publiek en dié van ander Korporasies wat veral in die produk belangstel, om te sien. Die Korporasie sal verplig word om standaarde vir lone en werksvoorwaardes vir die bedryf tussen werkgewers en werkers, asook pryse en mededingingsvoorwaardes tussen werkgewers en verbruikers, neer te lê. Alle ooreenkomste wat gemaak word, sal wetlik bindend wees vir die hele bedryf en enige werkgewer of werker wat oortree wat in werklikheid 'n verordening van die Korporasie is, sal skuldig wees aan 'n oortreding waarvoor hy voor 'n hof gebring kan word. Daar sal eintlik van die werkgewersfederasie en vakbond verwag word om dissipline onder hul lede te handhaaf, wat 100% van die betrokke bedryf sal uitmaak. Met sulke voldoende arbitrasiemiddele sal stakings en uitsluitings natuurlik verbied word, maar werkgewers, werkers of verbruikers kan appelleer na die Minister van Korporasies wat in raad sit met verteenwoordigers van alle industriële korporasies vir 'n regverdige beslissing in ooreenstemming met algemene industriële praktyk en die nasionale welsyn. Daar sal gesien word dat deur hierdie devolusie van gesag en selfregering na die Korporasies die sentrale Wetgewer verlig sal word van 'n groot mate van gedetailleerde wetgewing wat tans die werk van die Parlement belemmer.

GEBRUIK VAN KORPORATIEWE ORGANISASIE

Tot dusver mag die nuwe ekonomie 'n interessante nuwe konsepsie lyk, maar van twyfelagtige praktiese ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke*******

Machine Translated by Google

waarde om te vergoed vir hul aansienlike kompleksiteit. So 'n stelsel word egter nie bloot as 'n intellektuele oefening ontwerp nie, maar het geweldige voordele net waar die huidige stelsel besonder swak is. Laat ons byvoorbeeld die ergste probleem van alles neem, naamlik armoede te midde van oorvloed, wat voortspruit uit wat die Konserwatiewes "oorproduksie" genoem het, maar wat baie beter beskryf kan word as "onderverbruik". Dit is duidelik dat hierdie gebrek in die huidige stelsel slegs reggestel kan word deur 'n baie hoër lewenstandaard te bewerkstellig wanneer die mense die enorme produksie van moderne wetenskap en tegniek kan verbruik. Ongelukkig dwing die individualistiese stelsel koopkrag af, hetsy in die vorm van lone of winste gedurende 'n tydperk van oorvloed, as gevolg van die intense kompetisie om goedere op 'n reeds oorvol mark te verkoop, wat vervaardigers dwing om pryse te verlaag in 'n moordende poging om die mark te verower. Onder Fascisme sal pryse en mededingingsvoorwaardes egter beheer word, en geen vervaardiger sal toegelaat word om sy werkers teen die regulasies van sy Korporasie te sweet om 'n voorsprong op sy mededingers te neem nie. Nie net sal die afname in koopkrag op hierdie manier gestuit word nie, maar die hele loonstelsel kan permanent verhoog word deur gesamentlike optrede oor die hele nywerheidsveld. Dit is duidelik dat sulke optrede volkome gesond is en deur verskeie openbare persone van die afgelope paar jaar bepleit is, maar ongelukkig kan dit nie onder die huidige individualistiese stelsel bewerkstellig word nie, want as enige enkele werkgewer dwaas genoeg sou wees om te probeer om die lone van sy werkers te verhoog ter wille van nasionale herstel, sou hy gou baie onpatriotiese mededingers vind wat hulle s'n sou sny en hom van die mark sou verdryf. Dit is slegs onder die dissipline en beheer van die georganiseerde Fascistiese regime dat so 'n beleid met sukses uitgevoer kan word.

Op dieselfde manier kan die groot plaag van werkloosheid ook genees word, want dit is duidelik dat dit suiwer die gevolg is van die algehele gebrek aan organisasie in ons huidige nasionale ekonomie.
Daar moet te eniger tyd in hierdie land 'n sekere hoeveelheid werk, bereken in man-ure, wees wat gedoen moet word, en 'n sekere aantal werkers wat gewillig en gretig is om hierdie werk te doen.
Die werk kan beslis oor die totale aantal werkers versprei word deur 'n aanpassing van die werkure, soos tans in Italië gedoen word, waar die 40-uur-werkweek ingestel word. Eintlik sou die Fascistiese regering in hierdie land eerder 'n meer voordelige oplossing soek in die lyn van die verhoging van die lewensstandaard van die mense eerder as om die werkure te verkort, maar in elk geval word die probleem van werkloosheid heeltemal en permanent oplosbaar in die organisasie van 'n beplande korporatiewe staat.

DIE FUNKSIE VAN FINANSIES

Een van die grootste gebreke van die huidige stelsel was die onvermoë om die verskillende beroepe en professies van die samelewing te deurdring met 'n sin van hul funksionele doel van diens aan die geheel. Dit het gelei tot die ergste resultate in die finansiesfeer, waar geldmag skandelik deur bankiers en finansiers vir hul eie voordeel uitgebuit is. Dit is inderdaad geen oordrywing om te sê dat hierdie land, soos baie ander, oorheers word deur 'n diktatorskap van hoë finansies, wat veel meer belangstel in die winsgewende opbrengste van die buitelandse effektemark as in die welstand van die Britse volk. Die eerste en dringendste taak van die Fascistiese Regering sal wees om hierdie huidige diktatorskap van internasionale finansies af te breek en dit te vervang deur 'n gesaghebbende regime wat deur die nasie bemagtig word om 'n funksionele en sosiale doel selfs op die magtigste belange in die land af te dwing.

Die funksie van geld, wat tans te dikwels vergeet word, is om die uitruil van goedere en dienste te vergemaklik.
Die feit dat ons dit so moeilik vind om ons goedere te ruil ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

en dienste vandag is 'n duidelike aanduiding van die mislukking van finansies om hul primêre plig teenoor die gemeenskap na te kom. Hoe vaardig en vernuftig ons tegnici en uitvinders ook al mag wees, die lewenstandaard van die mense kan nie tot 'n hoër vlak verhoog word tensy voldoende geldeenheid en ander ruilmiddele in omloop gebring word nie. Andersins sal die enigste gevolg van uitvinding en rasionalisering van die nywerheid wees om meer en meer mans uit die werk te dryf. Tans ly ons aan 'n baie ernstige beperking van geld, wat deur die banke uitgevoer word in die nastrewing van hul beleid van deflasie. Die rede vir hierdie beleid is tweeledig. Eerstens is daar 'n sekere aangebore konserwatisme wat steeds aan die goudstandaard van geldeenheid vasklou as 'n laaste oorblyfsel van die era van ruilhandel.
Tweedens besef finansiers dat 'n beperking in die hoeveelheid van die artikel waarin hulle handel dryf, dit waardevoller maak en hulleself magtiger. Om hierdie twee redes word die hoeveelheid geld in omloop nie aangepas, soos dit behoort te wees, by die volume potensiële produksie in die land nie, maar is dit beperk tot 'n deel van die voorrade van 'n sekere edelmetaal, goud, in die kluise van die Sentrale Bank. Dit is duidelik dat die beskikbare voorrade van hierdie metaal heeltemal irrelevant is vir die verspreidingsprobleem wat finansies moet oplos, en trouens, die hoeveelheid goud in die hele wêreld is jammerlik onvoldoende om die geweldige produksiekragte van die moderne nywerheid te finansier. Tog, in plaas daarvan om geldeenheid en krediet uit te brei om aan die behoeftes van industriële ontwikkeling te voldoen, poog ons finansiële meesters om terug te keer na die goudstandaard deur produksie te beperk tot die perke wat deur wêreldgoudvoorrade gestel word. Sonder twyfel handhaaf en brei internasionale finansiers op hierdie manier hul beheer oor wêreldsake uit, maar slegs ten koste van die veroordeling van die grootste deel van die wêreld tot armoede te midde van oorvloed.

Die Fascistiese Regering sal aandring op 'n omkering van hierdie onnatuurlike oorheersing van finansies oor die nywerheid. Dit moet volkome duidelik gemaak word dat finansies 'n funksie van diens aan die nywerheid het, en geensins geskik is vir daardie regering van die nywerheid wat dit oorgeneem het nie. Nie net moet die aanmoediging van buitelandse produksie in mededinging met ons eie deur die buitelandse noterings van die Stad Londen tot 'n einde gebring word nie, maar ons finansiers en bankiers moet gedwing word om die probleem van verspreiding wat hulle so konsekwent in die verlede verwaarloos het, in die gesig te staar. Ons het reeds daarop gewys dat die toekoms van ons handel lê in die herlewing van die binnelandse mark, en finansies moet nou hul aandag vestig op middele om hierdie herlewing te bewerkstellig deur die koopkrag van die mense te verhoog.

Dit behels 'n geweldige en revolusionêre breuk met al die heiligste tradisies van bankwese, want die essensiële kenmerk van die probleem is dat dit die finansiering van verbruik behels. Tot dusver het bankiers hul bedrywighede geheel en al beperk tot die finansiering van produksie in die kommersiële sfeer, want paaiementbetalingsbesigheid finansier nie werklik verbruik nie, aangesien dit bloot toekomstige koopkrag verpand ter wille van onmiddellike verkope.
Ons moet 'n metode vind om 'n hoër skaal van lone en salarisse te finansier om die produksiekrag vry te stel. Tans is so 'n prosedure natuurlik onmoontlik in 'n individualistiese stelsel wat in intense mededinging betrokke is, en enige werkgewer wat na sy bank gaan en 'n oortrokke rekening vra om hoër lone te betaal, sou tereg as 'n kranksinnige veroordeel word, want hy kon geen waarborg gee dat sy mededingers dieselfde sou doen of nie hul lone sou verlaag om die mark van hom af te neem nie. Lord Beaverbrook, wat dikwels hoër loonkoerse bepleit het, kon nog nooit hierdie noodsaaklike probleem oorkom nie.

Korporatiewe ekonomie bied egter 'n onmiddellike oplossing, juis vir die doel van die
Korporasies is om loonkoerse en arbeidsvoorwaardes te beheer en te reguleer, sodat as die Fascistiese
As die regering 'n beleid van hoër lone gevolg het, sou daar geen sprake wees van onpatriotiese of buitelands-beheerde firmas wat terugdeins om voordeel te trek uit hul mededingers nie; alles sou wees

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

gedwing om aan dieselfde standaarde te voldoen. As die werkgewer dan na sy bank sou gaan en 'n oortrokke rekening sou vra om sy deel van die program deur te voer, sou die bankier geen probleme ondervind om hom te voldoen nie, want hy sou weet dat die verhoogde koopkrag van die hele gemeenskap sou lei tot verhoogde bestellings en groter voorspoed vir die spesifieke firma waarmee hy sake gedoen het. Dit is op hierdie manier dat Fascisme die lewenstandaard van die mense sou verhoog en daardie groter volume geldeenheid en krediet in omloop sou plaas wat nodig is om die verhoogde produktiewe krag van die nywerheid te finansier.

Dit is duidelik dat hierdie beleid van monetêre uitbreiding 'n volledige breuk met die goudstandaard moet behels, en meer konserwatiewe kritici mag gevolglik vrees vir die stabiliteit van die geldeenheid.
Fascisme wys egter daarop dat geld in werklikheid 'n eis vir goedere en dienste is, en dat geen persoon in sy normale sintuie werklik na 'n bank gaan en goudstawe vir sy geldnote eis nie: hy is volkome tevrede as hy sy geld kan ruil vir die goedere en dienste wat hy nodig het. Nou is daar klaarblyklik baie goedere en dienste tans in hierdie land beskikbaar: pakhuise vol goedere, en meer as twee miljoen van ons landgenote wat hul dienste tevergeefs aanbied. Solank ons nie note uitreik wat nie deur beskikbare goedere en dienste gedek word nie, kan daar geen gevaar van inflasie wees nie; dus sal Fascisme die geldeenheid baseer op die breë basis van die hele produktiewe hulpbronne van die nasie, in plaas van op die nou, onseker fondament van goud in die Bank van Engeland.

RYK-OUTARGIE

Die enigste geldige kritiek op hierdie beleid van korporatiewe organisasie van die nywerheid, wat die lewensstandaard van die hele volk verhoog, lê in die argument dat hierdie land in 'n baie groot mate van sy buitelandse handel afhanklik is en dus nie 'n hoër lewensstandaard as sy mededingers op die markte van die wêreld kan bekostig nie. Hierdie argument kan egter in werklikheid weerlê word deur te verwys na die voorbeeld van Henry Ford, wat die wêreld se goedkoopste motor vervaardig het terwyl hy die hoogste lone betaal het. Hy is in staat gestel om dit te doen deur die enorme binnelandse mark in Amerika, wat hom in staat gestel het om massaproduksiemetodes in te stel en gunstig mee te ding op die markte van lande met 'n baie laer lewensstandaard. Eintlik verloor ons ons markte oorsee, nie omdat ons goedere duurder is as dié van ons mededingers nie, maar eerder omdat hierdie markte vir ons gesluit word deur onoorkomelike tariefversperrings, waaragter inheemse nywerhede vinnig ontwikkel word. Hoe goedkoop ons goedere ook al mag word, ons kan nie verwag dat ander lande hul eie nywerhede sal ruïneer en hul eie mense werkloos sal maak om hulle te koop nie. In elk geval kan Oosterse volke, soos die Japannese, ons hopeloos oortref wanneer die kwessie van loonkoerse in ag geneem word.

Die uitvoerhandel is in geen geval noodsaaklik vir die welstand van 'n land nie, aangesien dit impliseer dat goedere uit die land gestuur word vir buitelanders om te verbruik, in plaas daarvan om dit tuis te hou om die lewenstandaard van die plaaslike bevolking te verhoog. Slegs die finansiële magnate van die Stad Londen sal op die lange duur voordeel trek uit 'n oormaat uitvoere, aangesien dit op grond van hierdie oorskot is dat hulle die groot buitelandse lenings uitreik, waaruit hulle sulke ruim kommissies trek. Uitvoere word slegs werklik geregverdig om vir noodsaaklike invoere te betaal, en die invoere van hierdie land kan baie grootliks verminder word deur die uitsluiting van alle ingevoerde goedere wat ons tuis kan produseer. Dit is 'n skandalige feit dat groot hoeveelhede vervaardigde artikels in hierdie land ingevoer word, wat heeltemal hier geproduseer kan word, en daar is geen verskoning vir ons verwaarlosing van tuislandbou bloot omdat ons hulpbronne nie voldoende is om ons hele bevolking te voed nie; ons moet ten minste die maksimum van tuisgekweekte produkte produseer voordat ons ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke*******

Machine Translated by Google

in die buiteland vir die res.

Selfs nadat ons die maksimum verskeidenheid goedere in hierdie land geproduseer het, sou dit ydel wees om te ontken dat ons onsself nie heeltemal selfonderhoudend kan maak nie, maar aan die ander kant is daar baie min produkte wat ons benodig wat nie êrens binne die Britse Ryk gevind kan word nie.
Fascisme is geen eng Klein-Engeland-beleid nie, maar het 'n groot imperiale plan van outargiese ontwikkeling om aan die Ryk as geheel te bied. 'n Veel groter deel van die groeiende binnelandse mark sal aan die dominiums aangebied word as wat in Ottawa aangebied is, want buitelandse mededinging sal heeltemal uitgesluit word. Daar kan geen twyfel wees dat die Ryk as geheel volkome gewillig sal wees om saam te werk in so 'n ekonomiese stelsel nie, wat 'n volledig selfonderhoudende Ryk sal vorm wat geïsoleerd is van die gevolge van wêreldkrisisse en wêrelddepressies, en in staat gestel is om 'n hoër lewenstandaard op te bou as wat tot dusver bekend was.

Laastens moet ons die korporatiewe beginsels van Fascisme voorstel soos toegepas op internasionale handel. Die invoerder sal nie meer toegelaat word om in enige mark te koop wat hy goeddink nie, maar hy sal verplig wees om deur 'n Buitelandse Handelsraad te werk, wat die koopkrag van die nasie sal gebruik as 'n manier om uitvoermarkte te verkry. Van die begin af sal Fascisme die beleid aanneem dat Brittanje koop van diegene wat van Brittanje koop, en as enige buitelandse land goedere aan ons wil verkoop wat ons kortkom, sal sy verplig word om ons goedere in ruil daarvoor te aanvaar. Soos ander lande soortgelyke metodes aanneem, sal ons uiteindelik by 'n algemene stelsel van georganiseerde ruilhandel van land tot land uitkom, wat die enigste praktiese manier van beplande internasionale handel is, vry van die masjinasies van internasionale finansies en die effekte van internasionale woeker.

KORPORATIEWE WÊRELDORDE

Daar moet nie aangeneem word dat Fascisme heeltemal selfgesentreerd is in die nasionale sin nie. Dit is beslis 'n noodsaaklike kenmerk van die Fascistiese filosofie om jou eie land eerste te stel, maar dit sou oorhaastig wees om op grond daarvan aan te neem dat Fascisme nasionale wedywering impliseer en tot oorlog op ekonomiese gronde kan lei. Inteendeel, 'n baie ernstige gevaar van die huidige stelsel is dat die steeds toenemende stryd om wêreldmarkte tot oorlog kan lei. Inderdaad, in die Verre Ooste het oorloë om markte reeds plaasgevind, en dit is slegs met moeite dat die Europese moondhede vermy het om by die stryd ingetrek te word. Eintlik sal die korporatiewe stelsel van ekonomiese beplanning die gevaar van oorlog verminder, want dit sal die ekonomiese oorsake van oorlog onder bewuste menslike beheer bring. Dit sal nie meer 'n kwessie wees van elke land wat 'n maksimum uitvoer op sy bure stort nie, maar van gesaghebbende regerings in volle korporatiewe beheer van hul nasionale ekonomiese sake wat bymekaarkom om die noodsaaklike grondstowwe wat vir hul industriële ontwikkeling benodig word, te deel en uit te ruil. Aangesien daar geen skaarste aan hierdie rou produkte is nie, en aangesien hul produksie in werklikheid drasties ingekort is om te verhoed dat die mark oorstroom word, behoort daar geen probleme te wees om 'n vriendskaplike oplossing vir hierdie betreklik eenvoudige probleem te vind nie, sodra die nasies die belaglike idee laat vaar het dat hulle hulself kan bevoordeel deur mekaar te ruïneer.

Wedywering sal daar beslis in die wêreld van die toekoms wees, maar wedywering in prestasie, nie in kompetisie nie. Dit is slegs langs die lyne van die korporatiewe organisasie van die samelewing en van die ekonomiese lewe dat ons vrede en voorspoed in 'n geordende wêreld kan bereik. Laat ons ons deel doen deur ons eie nasionale sake in orde te stel en ander nasies aan te moedig om dieselfde te doen.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Die Nazi-beweging in perspektief deur James Drennan

Die Italiaanse fasciste het nog nooit probeer om die ontsaglike rasse-agtergrond aan Italiaanse nasionalisme te gee wat mnr. Hitler as die intellektuele inspirasie van die "Dritte Reich" voortgebring het nie. As enige volk in die versoeking was om moderne beleid op die aansprake van die verlede te baseer, kon dit die meesters van Rome gewees het, maar Signor Mussolini blyk te streef na 'n uiteindelike Pan-Europese assosiasie gebaseer op die konsepte van Fascisme eerder as 'n letterlike herlewing van Romeinse territoriale glorie. Mnr. Hitler, aan die ander kant, het 'n ideaal van Duitse (of Ariese) rasse-eksklusiwiteit uitgewerk, wat diep wortels in die Duitse geskiedenis het. Hierdie Duitse konsep, indien behoorlik verstaan, hoef egter geensins te bots met die Italiaanse begrip van Fascisme as 'n geloofsbelydenis wat bestem is om die geestelike basis van die herlewing van die Weste te vorm nie. Dit moet ook nie bots met die verhewe opvatting van die Britse Ryk nie, wat Fascisme in Brittanje inspireer, want op geen stadium ontstaan daar enige botsing van belange nie. Inteendeel, al die uiteenlopende bydraes tot die teorie van Wêreldfascisme kan aanvullend eerder as ontwrigtend wees.

Om tot 'n begrip te kom van die aanneming deur die Nazi's van die rasse-interpretasie van geskiedenis, wat aanvanklik gedurende die vorige eeu geformuleer is deur nie-Duitse skrywers soos die Fransman Gobineau en die Engelsman Houston Stewart Chamberlain, en deur die Nazi-leiers aangepas is as die basis van 'n rewolusionêre ideaal wat deur die Duitse massas aanvaar is en as die dryfkrag van die huidige staatsbeleid van die Duitse Ryk, is dit nodig om sekere toestande en tendense van die Duitse geskiedenis oor die hele tydperk van die afgelope duisend jaar te oorweeg. Slegs deur so 'n studie kan ons by die grondslae van die geloof van die moderne Duitse volk uitkom, en die rigting verstaan waarin die meesters van Duitsland waarskynlik 'n volk sal lei wat toegewy oortuig is van die geldigheid van hul geloof.

Dit was die Germaanse stamme wat in die agtste eeu werklik die keiserlike opvattings van antieke Rome oorgeneem het. Die Ryk van Karel die Grote – bekend as Keiser van die Weste – was etnies meer Duits as Frans, en dit was eers na sy dood dat die Franco-Gaullistiese elemente van die Duitsers onderskei is toe die erfgename van die verskillende dele van sy ryke die eed afgelê het, onderskeidelik in Franse en Duitse dialekte. So laat as die dertiende eeu het die Hohenstaufen-keisers steeds die hele Italië en 'n groot deel van wat nou Frankryk is, as provinsies van die Duitse Ryk beskou. Dit is die moeite werd om op te merk dat, terwyl Duitsland op hierdie datum skaars oos van die Elbe gestrek het, Nederland, Bourgondië en dele van Savoye en Franche-Comte in verskillende mate en op verskillende tye binne die keiserlike ryke ingesluit was.

Dit is een van die foute van die geskiedenisonderrig in hierdie land dat ons selde in staat gestel word om ons eie geskiedenis in perspektief en in verhouding tot dié van die res van Europa te sien. Vir die vier eeue tussen die troonsbestyging van Lodewyk die Duitser in 825 en die dood van Frederik II in 1250 – ongeveer die tydperk in ons eie geskiedenis tussen die heerskappye van Alfred die Grote en Hendrik III – was die geskiedenis van Europa grootliks die geskiedenis van Duitsland. In 'n tydperk toe ons eie geskiedenis uiters provinsiaal was – toe die gebeure daarvan so ver verwyderd was van dié van die hoofstroom van die Europese geskiedenis as wat die individuele geskiedenis van moderne Noorweë byvoorbeeld van dié van hedendaagse Europa is – was Duitsland die toneel van die groot stryde wat die geboorte gesien het van

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Middeleeuse Europese kultuur, en haar keisers, soos Hendrik die Voëlvanger, Otto die Grote en Frederik Barbarossa, het die arbiters van Wes-Europa geword, en die meesters van gebeure van Jutland tot Sisilië, van Bourgondië tot Hongarye. Dit is nodig om die betekenis van hierdie tydperk op die gemoedere van moderne Duitsers te waardeer, om hul buitengewone trots op hul geskiedenis, en hul gevoel van frustrasie en opsluiting in die territoriale toestande van na-oorlogse Europa te verstaan.

Otto die Grote – wat in 973, byna 'n duisend jaar gelede, oorlede is – het in die afgelope paar jaar die opperste figuur van die Nazi-Pantheon geword, en sy portret figureer amper net so gereeld in Duitse boekwinkels as dié van Hitler en Goring. Die hele proses van Duitsland se geskiedenis is in werklikheid 'n voorbeeld van die verskynsel van "gearresteerde ontwikkeling", en die eienaardige manifestasies wat ons met hedendaagse Duitse nasionale sielkunde assosieer, is afgelei van die "frustrasiekompleks" wat die onvermydelike afgeleide daarvan is. Die omvang en swaai van die Hohenstaufen-mag was die ondergang van die Duitse volk. Die pragtige keisers van hierdie lyn was gefassineer deur die droom van die Karel die Grote Pan-Europese Ryk, en vir meer as 'n eeu het hulle die krag van die Duitsers vermors op die nastrewing van hul Italiaanse ambisies. Die vroeëre beleid van Otto die Grote was om 'n groot Duitse staat te konsolideer. Die Hohenstaufens is aangetrokke deur die Pan-Europese konsepte waarvan die Habsburgers erfgename geword het. En die ondergang van die Hohenstaufens het Duitsland verswak en sonder sentrale mag gelaat, op die oomblik toe Engeland en Frankryk op die punt was om te ontwikkel na daardie nasionale staatskap wat uiteindelik onder die Tudors en die Valois bereik is. Die foute van die Hohenstaufen-beleid lyk selfs meer tragies vanuit 'n Duitse oogpunt, as onthou word dat die groot "Drang nach Osten" van die Duitsers oor die Elbe en om die oewers van die Oossee deur die Teutoniese Ridders onderneem is tydens die bewind van Frederik die Tweede, en dat hierdie dryfkrag uiteindelik in sy wyer moontlikhede gestaak is deur die verslapping van dryfkrag vanuit die Duitse sentrum.

Daar is byna presies drie eeue tussen die dood van Frederik II in 1250 en die dood van Martin Luther in 1546, en hoewel dit 'n taamlik arbitrêre verdeling is om te maak, is dit toelaatbaar vir die doeleindes van veralgemening. Hierdie tydperk van drie eeue het 'n volledige transformasie gesien, beide in die vooruitsigte en karakter van die Duitse volk. Daar is drie hoof historiese strominge wat 'n fundamentele invloed op die daaropvolgende ontwikkeling van die Duitse historiese lewe gehad het.

Eerstens het beide die Duitse en die Noord-Italiaanse stede die ekonomiese oppergesag verloor wat hulle gedurende die Middeleeue geniet het, toe hulle langs die hoof Oos-na-Wes-roete van die handel tussen Europa en die Bisantyns-Saraseniese Ooste gegroei het. Die inname van Konstantinopel deur die Turke het die voorspoed van al die streke langs hierdie roete grootliks vernietig, en die ontdekking van Amerika en die opening van die Kaapse roete het die sentrum van ekonomiese mag na die lande langs die Atlantiese kuslyn verskuif - Spanje en Portugal, Engeland, Frankryk en Holland. Dit is trouens geen oordrywing om te sê dat beide die Hervorming in Duitsland en die Dertigjarige Oorlog in die Sewentiende Eeu hul oorsprong gehad het in die geweldige proses van ekonomiese ontwrigting wat op hierdie verskuiwing van hoofhandelsentrums moes gevolg het nie.

Die tweede groot historiese stroom van hierdie tydperk was die opkoms van die Habsburgers, in die skoene van die Hohenstaufens. Die Habsburgers was Duitse prinse met wye persoonlike gebiede in Duitse lande, maar hul posisie in Oostenryk – Østermark Mark – op die Oostelike Marke van Duitsland het hulle in wese nie-Duits in hul belange gemaak. Die tradisionele beleid van die Habsburgers verklaar, maklik genoeg, die buitengewone haat wat die Pan-Duitsers, en

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

veral die Nazi's, het vir die hele "Oostenrykse teorie" gegeld. Die Habsburgers – soos die vroeëre Hohenstaufens – het hulself as die erfgename van die Romeinse Ryk beskou, en hulle het aanspraak gemaak op wêreldheerskappy, of ten minste, in praktiese politiek, op 'n Pan-Europese oppergesag. Hierdie verstommende Huis was, op verskillende tydperke in sy geskiedenis, 'n Italiaanse moondheid, 'n Spaanse en Suid-Amerikaanse moondheid, 'n Slawiese moondheid, 'n moondheid met aspirasies in Asië – en selfs in Afrika – maar dit was nooit 'n moondheid wat bewustelik toegelaat het dat suiwer Duitse belange oorheers nie. het 'n groot rol vervul gedurende die vier eeue na die verowering van Konstantinopel deur die Turke. Hulle het die militêre vordering van die Turke weswaarts gestuit en die Bisantynse Keisers opgevolg as die belangrikste beskawingsagente oor die hele Suidoos-Europa. Maar hul rol was net so waardevol vir Europa as wat dit rampspoedig was vir die konsep van Duitse nasionaliteit.
Hul beheptheid met die Middellandse See het enige proses van eenwording in Duitsland onbepaald uitgestel, en hul dinastiese beleid het in die praktyk gelei tot wat neergekom het op die verdeling van die Duitssprekende lande.

Die derde belangrike invloed op die ontwikkeling van die Duitse geskiedenis was die verdeling van die Duitssprekende lande, en die transformasie van die hele rassekarakter van die bevolkings wat hulself Duits noem, wat gedurende die tydperk 1250-1550 aan die gang was. Hierdie verskynsel was van uiterste belang, veral as onthou word dat dit gedurende dieselfde tydperk was dat nasies soos die Engelse, Franse en Spaanse, en selfs die Hongare, Tsjegge en Pole na vore gekom en gekonsolideer is, en Europa die vorme begin aanneem het waarmee ons tans vertroud is.

In die tyd van Karel die Grote was die verskille tussen Teutone en Franke nie baie duidelik gedefinieer nie. Engeland, onder die Saksiese hegemonie, was grootliks 'n Duitse Koninkryk, en dieselfde kan gesê word van Noord-Italië onder die Lombarde. Daar het eerstens 'n absorpsie van Duitse elemente in Engeland, Oos-Frankryk en Noord-Italië plaasgevind. Hierdie proses was werklik lank voor die dood van Frederik II in 1250 voltooi. Gedurende die volgende driehonderd jaar is die westelike grense van Duitsland teruggedruk na die Ryn. Streke soos Bourgondië en Franche-Comté het meer Frans en minder Duits geword. Nederland het definitief nie-Duits geword. Switserland het vorm aangeneem, en aansienlike Duitse bevolkings het aan die Switserse idee geheg geraak. Die belangrike Duitse opmarse in Oostenryk het 'n integrale deel van die grootliks nie-Duitse Habsburgse Ryk geword. Die resultate van hierdie losmakings is steeds betekenisvol in die moderne Europese geskiedenis. Hulle verklaar die Oostenrykse vraagstuk.

Hulle verduidelik die Elsas-Lotharinge-kwessie – die vete oor 'n streek wat nooit heeltemal opgehou het om Duits te wees nie en wat nooit heeltemal Frans geword het nie. Hulle verduidelik ook die poging tot herlewing deur die Nazi's van die Pan-Duitse bewussyn, nie net in Oostenryk en Tsjeggo-Slowakye nie, maar ook in 'n mindere mate in Holland en Denemarke, in Switserland en België.

Maar terselfdertyd as wat die Duitse taalgrense teruggestoot is na die Ryn, en terwyl bevolkings van die mees outentieke Duitse bloed omskep is in Switserse, Franse en Nederlandse tale, het die Duitse taal en Duitse kultuur vinnig na die Ooste versprei, en die primitiewe nie-Duitse bevolkings van Noordoos-Europa het geleer om hulself as Duitsers te beskou. Die Duitse kolonisasie ooswaarts was die werk van die Teutoniese Ridders wat die Slawiese en Finse stamme oos van die Elbe, en later anderkant die Oder, verower en geproseliteer het, en van die Duitse Hanseatiese dorpe wat besig was met die stigting van handelsentrums langs die kus van die Oossee. Uiteindelik is die Duitse vordering in hierdie rigting gestuit deur die militêre mag van Pole, en deur die wedywering van die Skandinawiese state, en natuurlik later deur die opkoms van Rusland as 'n groot moondheid aan die begin van die ...

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

agtiende eeu. Maar dit was 'n groot prestasie, veral as in gedagte gehou word dat hierdie dryfkrag tot sy einde gedryf is tussen die dertiende en vyftiende eeue, toe die sentrale Duitse inspirasie swak was, en dikwels nie-bestaande. Die rol van die Hanseatiese stede en van die Teutoniese Ridders in die Oossee het baie ooreengestem met dié van die Italiaanse Republieke en van die Latynse Ridderordes in die Middellandse See, wat daarin geslaag het om 'n aggressiewe Italiaanse beleid in die Ooste te handhaaf in 'n tyd toe geen sentrale Italiaanse mag bestaan het nie.

In die half-mislukking van die Middeleeuse “Drang nach Osten” word die tweede element van die “frustrasiekompleks” ontdek, wat onderliggend is aan die moderne Duitser se interpretasie van sy land se geskiedenis. Die Nazi's – veral van wat 'n mens die “Pruisiese skool” kan noem waaraan generaal Goring en herr Rosenberg behoort – kyk voortdurend na 'n herlewing van Duitse penetrasie en kolonisasie van die Baltiese lande, as vergoeding vir die beperking van Duitse aspirasies in die Weste.

Die belangrikste resultaat van die Middeleeuse "Drang nach Osten" was die stigting van die Pruisiese staat. Die outochtone bevolking van Pruise was grootliks van Slawiese en Finse oorsprong - die mees primitiewe stamme van Noord-Europa - gemeng met die oorlogagtige en behoeftige elemente wat ooswaarts gemigreer het vanaf die ouer setels van die Duitse kultuur. Die Pruise is as 'n volk uitgewis as gevolg van twee eeue van die bloeddorstigste oorlogvoering van die Middeleeue.

Die Hervorming in Duitsland – wat die geskiedenis van die grootste deel van die sestiende en sewentiende eeue beslaan – kan in sekere opsigte beskou word as 'n grootliks onbewuste beweging van gefrustreerde Duitse nasionalisme teen Pan-Duitse – Rooms-Katolieke opvattings van die Habsburgers. Die Hervorming het gekulmineer in die Dertigjarige Oorlog wat Duitsland vir byna 'n eeu daarna verwoes het, en wat die Habsburgse mag ernstig verlam het. Die herstel van Turkse mag wat gedemonstreer is in die Beleg van Wene in 1683, was een gevolg van die verswakking van die Habsburgers, en die Dertigjarige Oorlog het waarskynlik die gevolg gehad dat die Turkse bewind in Suidoos-Europa vir meer as twee eeue verleng is.

Die opkoms van die Franse Monargie was 'n ernstige en blywende bedreiging vir die konsolidasie van enige vorm van Duitse eenheid. Frans I het saam met die Turke teen die Habsburgers gewerk, en dit was die Valois wat die eerste keer begin speel het vir 'n Poolse barricade teen Duitsland in die Ooste. In die volgende eeu was dit Richelieu wat die Duitse pionne werklik tydens die Dertigjarige Oorlog beweeg het. Die gevolg van sy beleid was om Duitsland vir 'n eeu aan die genade van die Bourbon-monargie oor te laat, totdat die opkoms van Pruise onder Frederik die Grote 'n heeltemal nuwe mag in die Duitse politiek bekendgestel het.

Met die verskyning van Frederik die Grote nader ons die moderne fase van die Duitse geskiedenis – en daardie stryd tussen Hohenzollern en Habsburg, tussen Protestantse, half-Duitse Pruise wat daarna streef om Duits te wees, en Duits-Oostenryk, wat daarna streef om nie-Duits te wees, en – binne dinastiese perke – Pan-Europees, wat een van die hoof, indien indirekte, oorsake van die laaste oorlog was. Die Hervorming was binne sekere Duitse perke, 'n Pan-Duitse beweging, en dit kan ook beskou word as 'n reaksie teen die toestand van ekonomiese agterlikheid waarin Duitsland verval het as gevolg van die verskuiwing van handelsroetes gedurende die vyftiende eeu. Wallenstein, ongetwyfeld die grootste Duitser van sy eeu, het wye, indien vae, idees van Pan-Duitse eenheid gehad, en hy het sy dood teëgekom as gevolg van intrige met die Noord-Duitse prinse teen die belange van die Huis van Habsburg. Frederik die Grote het die Habsburgse hegemonie in Sentraal-Europa ernstig uitgedaag, en hy het voordeel getrek uit die swakheid van Frankryk in die voor-rewolusionêre tydperk om die Poolse barricade teen Pruise in die Ooste af te breek. Die Napoleontiese Oorloë was skaars meer as 'n onaangename tussenspel in die wedywering ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke*******

Machine Translated by Google

tussen die twee Germaanse moondhede. Hul resultate was om die Pruisiese posisie aansienlik te versterk, want hulle het die onafhanklike prinshuise in Duitsland verswak en Pruise gedurende die eerste helfte van die negentiende eeu toegelaat om die kleiner state in doeane-unies te dwing. Frederik die Grote het Silesië verower. Die gedwonge deelname van sy opvolgers aan die Kontinentale blokkade tydens die Napoleontiese Oorloë het die grondslag gelê vir Duitse vervaardigingsnywerhede wat opgestel is om die gaping te vul wat deur die uitsluiting van Britse goedere gelaat is. Die doeane-unies het die ou Hansestede met Pruise verenig, en 'n gemoderniseerde Noord-Duitsland het 'n Oostenrykse Ryk gekonfronteer wat eintlik 'n oorblyfsel van die Renaissance was.

In 1866 is Oostenryk uit die Duitse Konfederasie gestoot en het opgehou om 'n Duitse moondheid te wees. Omtrent dieselfde tyd is sy uit Italië gestoot, wat sy werklik oorheers het tot na die eerste helfte van die negentiende eeu, en sy het nou opgehou om 'n Italiaanse moondheid te wees. Maar hier kan die verstommende politieke buigsaamheid van die Habsburgse dinastie waargeneem word.
Oostenryk het gedurende die laaste helfte van die negentiende eeu vinnig geneig om 'n Slawiese moondheid te word, wat oor 'n minderheid Duitse onderdane regeer het wat toevallig in Oostenryk en Boheme gewoon het. Dit is moontlik dat Oostenryk as 'n Magyar-Slawiese Konfederasie sou kon oorleef het as Francis Joseph vroeër gesterf het en Francis Ferdinand langer geleef het. Maar die ou Keiser, soos hy vir Koning Edward gesê het, "kon nooit vergeet dat hy 'n Duitse Prins was nie."

Gedurende die twintig jaar voor die oorlog het 'n kragtige Pan-Duitse beweging in Oostenryk ontstaan, gelei deur Karl Leuger—die gewilde burgemeester van Wene—wat werklik die einde van die Habsburgse Ryk en Monargie, en die vereniging van die Duitse dele van die Ryk binne Groter Duitsland wou sien. As óf die Pan-Duitse oplossing óf die "Federale" (Slawistiese) oplossing van Aartshertog Frans Ferdinand bereik was, sou die geskiedenis van Europa dalk 'n heel ander impuls gekry het. Maar die Hohenzolierns het in werklikheid die rol van die Hohenstaufen en die Habsburgers oorgeneem. Laasgenoemde is prakties in die posisie van vasalprinse gemanoeuvreer, en met die ontwikkeling van die beleid van die Drievoudige Alliansie het die Hohenzolierns bloot 'n nuwe krag en 'n nuwe riglyn aan die Pan-Europese beleid van die Heilige Romeinse Keisers gegee.

Adolf Hitler het grootgeword in die atmosfeer van die Pan-Duitse propaganda van vooroorlogse Wene, en in sy geskrifte na die oorlog veroordeel hy bitterlik wat hy beskou as die anti-Duitse en suiwer dinastiese en kapitalisties-monopolistiese beleide wat hy aan die Hohenzollerns toegeskryf het. Hy was ook gekant teen die beleid van koloniale uitbreiding wat die Hohenzollerns geïnisieer het, en waaraan ouer nasionalistiese politici soos Hugenburg en Schacht steeds vashou. Dit is dus nodig om hierdie twee belangrike tendense in gedagte te hou wat die Nasionaal-Sosialistiese beleid in aksie beheer. Eerstens is Nazi-beleid in wese nasionaal deurdat dit 'n reaksie is op die rampspoedige Pan-Europese beleid van die Habsburgs en Hohenzollerns. In die gees van Bismarck, wat verklaar het dat "die hele Oosterse Vraag nie die bene van 'n enkele Pommerse grenadier werd is nie", verwerp dit enige ambisie om nie-Duitse gebiede onder Duitse bewind te bring. Aan die ander kant bied dit 'n uitdaging aan die gevestigde staatstelsel van Europa wanneer dit die noodsaaklikheid beklemtoon om alle gebiede wat deur Duitssprekende bevolkings bewoon word, binne die struktuur van die "Drittes Reich" te bring.

Oppervlakkig beskou, lyk die Pan-Duitse herwinnings van die Nazi-idealiste onversoenbaar met die voortgesette vrede van Europa. Maar wat mnr. Hitler blykbaar fundamenteel nastreef, is die erkenning van die feit dat Duitsland nie net as 'n gelyke onder die Grootmoondhede beskou moet word nie, maar dat hierdie Moondhede ook 'n wettige uitbreiding van Duitsland moet toelaat, en, indien nodig, die paaie moet vind waarvolgens sy kan uitbrei. Daar

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

is daar niks besonders immoreels aan 'n ambisieuse Duitse territoriale beleid nie. Gedurende die afgelope vyftien jaar het ons die eksklusiewe en onbuigsame kontinentale beleid van die Franse demokrasie verdra, en die Volkebond is grootliks gebruik om die ontwikkeling van 'n nuwe Slawiese groep in Oos-Europa te bevorder. Dit is nodig om te onthou dat Europese grense nog altyd uiters vloeibaar was, en daar is geen historiese regverdiging om hulle as besonder permanent van aard te beskou op die huidige oomblik van die Europese geskiedenis nie.

In Oos-Europa moet die Slawiese groep—Pole, die Tsjegge en die Balkan-Slawiërs, in teenstelling met die Russe—as 'n redelik permanente element in die Europese geskiedenis beskou word. Beide Pole en Boheme was eintlik ouer state as Pruise. Aan die ander kant is Rusland 'n betreklik onlangse verskynsel, wat eers aan die begin van die agtiende eeu as 'n Europese mag na vore gekom het. Dit was die werk van twee groot heersers—Pieter die Grote en Katarina die Grote. Die laaste oorlog het die werk van Katarina ongedaan gemaak, en die Russiese grens is agter die Pripet-moerasse teruggedruk. Die Bolsjewiste het baie gedoen om beide die kulturele en nasionale basis van die voormalige Russiese Ryk te ondermyn. Stabiele instellings en idees is vernietig, en die baie volke wat die Sowjetunie uitmaak, ontwikkel disintegrerende neigings teen 'n tempo wat nie algemeen besef word nie. Rusland word 'n politieke niemandsland—'n feit wat baie waardeer word deur die Japannese in die verre ooste.

In hierdie verband neem die onlangse Duits-Poolse Pakt betekenis aan en dui op die moontlikheid van 'n heeltemal nuwe oriëntasie in die Baltiese politiek. Beide Duitsland en Pole het behoefte aan wat gedefinieer kan word as ruimte vir "boere-uitbreiding". Herr Hitler, en ander eksponente van die Nazi-ideologie, soos Darre en Rosenberg, het beklemtoon dat Nazi-Duitsland nastreef leë gebiede is waar die Duitse boer sy grond kan bewerk, en waar Duitse gemeenskappe hul lewens as 'n integrale deel van Duitsland kan opbou. Dit is 'n heeltemal ander konsepsie as die "koloniale imperialisme" van die Hohenzollerns, en van die moderne Konserwatief-Nasionaliste soos Schacht en Hugenburg. Nou sou 'n suksesvolle oorlog teen Pole nie die Duitse probleem van "boere-uitbreiding" oplos nie, want Pole self is digbevolk en het 'n groeiende bevolking. Maar beide lande het ambisies in die Ooste wat in die sewentiende-agtiende eeue deur Sweedse ingryping en deur die opkoms van die Romanof-ryk belemmer is. Hulle het onlangs 'n herinnering aan die moontlikhede van hierdie ambisies gehad toe die Duitsers die Baltiese provinsies tydens die oorlog beset het, en toe die Pole die Oekraïne in 1920 beset het.
Die Oekraïense Nasionaliste, wat skeiding van Rusland verlang, het baie belangrike bande met Berlyn en Warskou, en dit is moontlik dat hierdie elemente instrumenteel kan wees in die formulering van die basis van 'n gemeenskaplike Duits-Poolse beleid in "verre oostelike" Europa. Enige vooruitsigte van oorlog is natuurlik ontstellend, maar dit lyk voor die hand liggend dat die mees direkte manier om toekomstige oorlog onvermydelik in Wes-Europa te maak, is om nie net Duitse aspirasies nie, maar ook Duitse behoeftes te ignoreer. En 'n vrystelling van Duitse energieë na die Ooste lyk oneindig verkieslik bo 'n "stilstand" langs die Ryn en in Oostenryk - wat die enigste uiteindelike alternatief i

Daar is merkwaardig min vyandige gevoelens teenoor Brittanje in Nazi-Duitsland, en daar lyk ook geen neiging om amptelike propaganda teen Brittanje te rig nie, ten spyte van die buitengewoon uitlokkende houding wat deur dele van die pers in hierdie land – en ook deur sekere politieke groepe sedert die Nazi's aan bewind gekom het – ingeneem is. Daar is natuurlik 'n beweging van agitasie vir die terugkeer van die Afrika-kolonies na Duitsland, maar die inspirasie van hierdie agitasie kom grootliks uit die nou onbelangrike Konserwatiewe Nasionalistiese kringe. Menings mag verskil oor die waarde van hierdie spesifieke kolonies, hetsy vir onsself of vir die Duitsers, maar mnr. Hitler self bely minagting vir "die koloniale imperialisme" wat die Nasionalistiese groepe inspireer.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

'n Beleid gebaseer op "uitvoerkapitalisme" - en dit is die beleid wat kolonies vereis - is beslis strydig met die ekonomiese teorie van "die outargiese staat", en dit kan met veiligheid gesê word dat die Nazi's - ten minste in die huidige fase - nie die Afrika-veld wil herbetree nie. Die hele klem van hul propaganda is op die herstel van die boerelewe as die basis van die Outargiese staat, en op die behoefte aan verdere lande geografies aangrensend aan Duitsland waar die Duitse boeregemeenskappe hulself kan versprei en daardie Duitse korporatiewe lewe kan ontwikkel waarin die Nazi's die begin en einde van alle dinge sien. As so 'n beleid hulle in konflik bring met magte en met belange wat nie Britse belange is nie, is dit nouliks die taak van Brittanje om kruistogte te onderneem om die immuniteit te handhaaf van die mees korrupte tirannie wat ooit die geskiedenis van die mensdom besoedel het.

[1] Behalwe moontlik gedurende die kort bewind van keiser Josef II.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Sosiale Demokrasie in Verval
deur John Beckett

'n 'n Analise van die tussenverkiesingsuitslae sedert die laaste algemene verkiesing toon dat die Arbeidersparty sy gemiddelde meningspeiling met byna 15 persent teenoor dié van 1929 verhoog het. In 1929 het dit 289 setels verseker en, met vyf onafhanklike lede wat dit ondersteun het, het dit 'n lobbysterkte van 294 gehad. Dertien meer oorwinnings sou dit mag gegee het. Op grond van die 1929-syfers sou 'n toename in die meningspeiling gelykstaande aan dié van die tussenverkiesings voldoende wees om die party 'n duidelike parlementêre meerderheid te gee. In die afwesigheid van enige groot beweging na fascisme in sy eerste verkiesingswedstryd, kan 'n mens afdoende aflei dat daar geen ander faktor is wat so 'n volgorde van gebeure kan vermy nie. Die gereelde swaai van die pendulum sal plaasvind en die twee kante van die Huis sal soos sokkerspanne met rustyd omruil.

Niks sou meer amusant wees, as dit nie tragies was nie, as om die verskillende menings te bestudeer wat deur ons "Nasionale Leiers" en Pers uitgespreek word oor die waarskynlike verloop wanneer die Parlement deur Arbeid beheer word. Hulle strek van visioene van Brittanje op die rooi roete, met Sir Stafford as die drywer, tot die sagte gerief van mnr. Greenwood en dr. Dalton, wat vir ons 'n prentjie van Brittanje onveranderd skets, behalwe vir voorspoed, met 'n voorste bank van ongelooflik 'heerlike' supermanne wat die huurgeld van Mayfair so bestendig verhoog as wat hulle die krotbuurte van die skoon aangesig van ons land afvee.

Groot tragedie, rooi ondergang en weldadige doeltreffendheid word almal op hul beurt voorspel. Dit is verbasend dat geeneen van die profete die moeite gedoen het om die beginsels van Sosiale Demokrasie waarop die Arbeidersparty gebaseer is, en die lot van hierdie beginsels (of gebrek aan beginsels) in elke land waarin hulle getoets is, noukeurig te ondersoek nie. Hierdie studie, bygestaan deur 'n oorsig van Arbeid se geskiedenis en 'n onpartydige ondersoek na die karakter en rekords van sy leiers, wys onvermydelik op gevolgtrekkings wat minder dramaties maar baie meer skrikwekkend is as enige van dié wat ons reeds oorweeg het.

Dit is my doel om aan te voer dat Arbeidersregering nóg rewolusie nóg evolusie beteken. Dit beteken ruggraatlose regering deur nikswerdhede sonder enige leidende beginsels; dit beteken om sonder rigting te dryf in 'n warboel van ligsinnige onopregthede; dit beteken onuitspreeklike alarm te midde van ekonomiese onsekerheid en finansiële paniek wat vererger word deur senuweeagtige en onervare ministers.

Sonder voordeel vir die ondergeskikte, kan daar op Arbeid staatgemaak word om na die tophond te blaf en hulle te alarmeer. Die gevolg sal geen skielike ramp wees wat maklik hanteer kan word nie, maar 'n uitputting van die vitaliteit van die nasie en die versnelling van verval tot so 'n spoed dat dit onmoontlik sal wees om dit tot stilstand te bring. Die teorie van Sosiale Demokrasie word inderdaad verpersoonlik in die Arbeidersparty se eie amptelike apologie vir 1933; Ons was dalk oneffektief; maar ons was heeltyd op die regte pad."

In die lig van die veranderde ekonomiese toestande wat teweeggebring is deur die enorme vooruitgang in produktiewe krag as gevolg van moderne masjinerie en wetenskap, het die drie basiese idees van Fascisme, Kommunisme en Sosiale Demokrasie sedert 1918 om oppergesag in die denke van die beskaafde wêreld geveg.

Met die eerste oogopslag is Sosiale Demokrasie die aantreklikste. Kommunisme eis onmoontlike

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

onrus en opoffering om hoogs kontroversiële resultate te verkry. Fascisme maak 'n groot oproep tot die hoër, selfverloënende kant van mense. Die gemiddelde mens is lui en selfvoldaan. Hy wil nie werk en dissipline aanvaar nie; bowenal wil hy nie hoef te dink en opofferings te maak vir die voordeel van die ras nie. Sosiale Demokrasie belowe plesier sonder pyn, idealisme sonder moeite, voorspoed en geregtigheid sonder beplanning. Geen meer effektiewe vorm van dwelms vir die massas kon uitgevind word nie, en dit is nouliks te verwonder dat hierdie nasies in Rusland, Italië en Duitsland, waar die volle krag van die sneeustorm wat deur die Oorlog veroorsaak is, gevoel is, hulle tot die Sosiaal-Demokrate gewend het vir redding.

Ruimte laat nie 'n langdurige ondersoek, met aanhalings, van die mislukking van Sosiale Demokrasie in hierdie lande toe nie. Dit het nie net misluk om die vreedsame transformasie van roofkapitalisme na sosialisme te bewerkstellig, soos dit belowe het nie, maar dit het ook nie die geringste toom gehou vir die rower nie, met wie dit in Duitsland ten minste 'n vinnige en ferm alliansie gevorm het. In al drie lande het die werkers hulself baie slegter daaraan toe bevind as wat hulle was voordat Sosiale Demokrasie mag oorgeneem het, en in al drie lande was die les voldoende vir hulle om hul rug op sulke vorme van demokrasie te draai en te probeer om hul prestige en doeltreffendheid onder 'n nasionale leierskap terug te kry. Rusland, die minder gevorderde land, het 'n nou vinnig verdwynende vorm van Kommunisme aangeneem, terwyl Italië en Duitsland, met 'n hoër standaard van beskawing, hulle tot Fascisme gewend het vir redding.

'n Baie vlugtige ondersoek van die Sosiaal-Demokratiese teorie is voldoende om aan te toon dat wat Wat in hierdie drie lande gebeur het, was onvermydelik en moet plaasvind waar die beleid ook al probeer word.

Die Sosiaal-Demokraat is die rasionaliseerder van demagogie, terwyl sy party altyd deur koukusse geteister word, sy hoogtes gevul met manne wat dalk niks anders het om hulle aan te beveel as die krag van maklike spraak nie. Sy hoogste ampte is oop vir die demagoog en vir hom alleen. Net soos sy beginsels vaag is en dié van sy teenstanders definitief is, so kort sy leiers die fanatisme van die Kommunis of die strengheid van die Fascis. Verkry mag deur stemming – nie mag om dinge te doen nie, maar mag om amp te beklee. Beloof die rykes en armes dat jy hul vriend sal wees. Skaf die krotbuurte af en eet saam met die krotbuurte-eienaar. Verhoog lone, maar gee titels aan die slegte werkgewer.
Nasionaliseer die banke, maar gehoorsaam die bankier. Verslaan internasionale kapitaal met 'n verwelkomingskus. Sny wapens af terwyl jy inmeng met elke ander land se sake. Dit is 'n paar van die meer geskikte slagspreuke vir Arbeidskandidate. Dit is nie verbasend dat hierdie mengsel van opportunisme, idealisme en blote karakterswakheid in 'n wêreld van grimmige werklikheid ineengestort het wanneer verantwoordelikheid daarop geplaas is nie.

'n Ondersoek na die geskiedenis van die Arbeidersparty toon hoe akkuraat hierdie tendense in die praktyk verwesenlik word; en, met inagneming van die meer gevorderde stadium van verval in die aangehaalde kontinentale lande, is niks meer treffend as om hul onlangse geskiedenis met ons eie ervarings te vergelyk nie. Sosiale en ekonomiese probleme het gelei tot 'n wydverspreide erkenning van die behoefte aan verandering in die struktuur van die nasie. Die skynbaar maklike pad van Sosiale Demokrasie is probeer; chaos en korrupsie het gevolg; en leierskap, verkeerdelik diktatorskap genoem, moes ingeroep word.

'n Studie van ons Arbeidersparty toon presies dieselfde tendense as die Sosiaal-Demokratiese partye wat reeds genoem is. Kan sy mees optimistiese ondersteuner werklik volhou dat daar in die hele party se oortuigings en beleid twee konsekwente note is? Selfs al het ons nie die rekord van hul vorige ampstermyne gehad om dit te bewys nie, bevat die toesprake van hul leiers en die rubrieke van die *Daily Herald* elke moontlike teenstrydigheid. Die Sosialistiese Liga en die mees kalm Vakbondleier is verenig in hul begeerte na verkiesingsoorwinning, maar dit is onmoontlik om een te vind ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

enkele punt van eenheid in hul planne vir regering sodra die oorwinning behaal is. Woon enige Arbeidersvergadering by waar daar meer as een spreker is, en as die redenaars verder gaan as hoogdrawende aspirasies tot praktiese beleid, sal die mees opvallende verskille onmiddellik verskyn.

Die eerste werklik groot Parlementêre Arbeidersparty is in 1922 teruggekeer. Nog nooit, selfs in die "vreemde Parlement" van 1906, het so 'n eienaardige versameling eienaardighede by Westminster aangekom nie. Geen beter beskrywing kon daarvan gegee word as dié wat Scanlon in sy " *Decline and Fall of the Labour Party" verskaf het nie: —*

“Politiek, egter, soos teëspoed, maak vreemde bedmaats, maar dit is veilig om te sê dat die ergste vorme van teëspoed nog nooit daarin geslaag het om sulke vreemde, uiteenlopende tipes bymekaar te bring soos wat hulle langs mekaar in ons Arbeidersbed vasgevang bevind het nie. In die Parlement van 1922 het almal met 'n . . . grief by die Arbeidersparty aangesluit in die oortuiging dat dit uitsluitlik bestaan het om individuele onregte reg te stel; en wanneer enige ryk persoon by die Party aangesluit het, het hy of sy dadelik gevoel dat hulle vir die Parlement aangeneem moes word sodat die grief behoorlik aandag kon kry. . . onthou mnr. Egerton Wake, die Ek Arbeiders Nasionale Organiseerder, wie se taak dit was om kandidate geplaas te kry, wat gesê het dat die Party se grootste kwelling 'n oordosis ontevrede generaals was.

Altesaam het 'n paar vreemde voorbeelde hul pad na die Arbeidersparty gevind... elkeen het 'n vaste idee gehad: sommige het gefokus op verslete perde, sommige op onderdrukte minderhede, mits die minderhede nie te naby was nie. Daar was generaals wat in die oorlog oor die hoof gesien is en wou hê dat die hele bevorderingstelsel verander moes word. Ander (nie generaals nie) was bereid om hul tyd en energie te gee om te sien dat die Sabbatdag heilig gehou word; ander kon met gelykmoedigheid kyk na die strawwe toestande wat aan die werkloses gebied is, maar sou die Party gewilliglik vernietig het as dit voorgestel het om een enkele werkersklub by die lys te voeg. Daar was ander wat geglo het dat groepbyeenkomste vir daaglikse voorbidding met God die armoedeprobleem sou oplos, en daar was ander met geen besliste sienings oor enigiets nie.

In 1906, toe sommige van die Arbeiders-LP's die wêreld meegedeel het aan watter groot vrae hulle hul parlementêre lewens wou wy, het mnr. Bernard Shaw aan die heelal om verskoning gevra dat hy ooit met hulle geassosieer was. Daar is geen rekord van wat hy in 1922 gesê het nie.

Minder as 'n jaar later het hierdie bont vergadering die amptelike regering van die land geword.
Na 'n paar maande in die amp is dit summier deur die land ontslaan. Vyf jaar van mnr.
Baldwin het die nasionale denke voorberei vir enige alternatief, en in 1929 het 'n Arbeidersregering, slegs 'n paar kort van 'n meerderheid en amper altyd met 'n werklike fisiese meerderheid binne die grense van die Huis, vir twee en 'n half jaar met ongemak en oneer regeer totdat die krisis van 1931 hul tydelike verkiesingsuitwissing teweeggebring het.

In Rusland het Kerenski versigtigheid aangeraai tot die oomblik toe hy gevlug het voor 'n verontwaardigde en teleurgestelde nasie, wat hulle tot die Bolsjewiste gewend het vir die leierskap wat hy nooit die moed gehad het om te toon nie. In Italië het die Sosiaal-Demokrate die fabrieke beset, en, omdat hulle geen planne gehad het om hulle te bedryf nie, het hulle gedwee toegelaat dat hulle deur die Fasciste uitgedryf en vernietig word, wat die Italianers planne gegee het in plaas van toesprake en aksie in plaas van intrige. In Duitsland het die Sosialiste in 1919 al die mag in hul hande gehad, maar het in vrees na die *Junkers* gehardloop vir hulp; twaalf jaar lank het hulle agter die Weimar-grondwet gekrimp; en in 1933, met skaars 'n geblêr van protes, plek gemaak vir Hitler en die gedissiplineerde leierskap van die Stormtroepe.

Dit is nie verbasend dat ons 'n Engelse oud-sosialistiese parlementslid vind wat skryf dat Sosiale Demokrasie vir sy bestaan daarvan afhanklik is om nooit mag te verkry nie. Hierdie artikel het begin met 'n waarskuwing dat die

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Die Arbeidersparty moet, as tussenverkiesingsyfers enigiets beteken, weer 'n amp by die volgende verkiesing verkry. Die leser mag dalk vra hoe dit, in die lig van die voorafgaande feite, vir miljoene kiesers moontlik is om weer vir Arbeid te stem. Die antwoord lê in die bedrieglike verskoning wat van elke Arbeidersplatform gegee word: — "Ons het nooit 'n meerderheid gehad nie."

Hoe verstommend dit ook al mag lyk, die oorgrote meerderheid van die kiesers blyk opreg te glo dat as daar in 1929 nog twintig vakbondleiers of middelklas- *intelligentsia* teruggekeer was, die Arbeidersregering suksesvol sou gewees het in die uitvoering van die vele en uiteenlopende Utopiese beloftes wat dit tydens sy verkiesingsveldtog gemaak het. Hoe die afwesigheid van 'n meerderheid vir die werkers die invoering en dwinging deur die Laerhuis, – dikwels teen sommige Liberale en Konserwatiewe stemme, – van definitief anti-werkersklaswetgewing soos die Anomalieëwet en die Steenkoolmynwet verklaar, maak ek nie asof ek dit verstaan nie. Hoe die prediking van klashaat en die saamtrek van die massas om kapitalisme te vernietig, moet verander in ongebreidelde snobisme en kruipende onderdanigheid aan die Stad Londen omdat daar 294 parlementslede in plaas van 307 is, is 'n misterie wat nooit verduidelik word nie.

Wat ook al anders verkeerd is met die Arbeidersparty, dit het ver gegaan om die probleem van ongemaklike vrae op te los. Dit het ontdek dat die beste manier is om hulle die rug toe te draai. Verduideliking maak plek vir veroordeling; uiteensetting word gemaak deur fulminasie; en die mislukking om beloftes wat in die verlede gemaak is, na te kom, blyk meer as bedek te word in die oë van die kiesers deur 'n ekstra vrygewigheid in die maak van beloftes vir die toekoms.

Die hoofbewys dat Arbeid nie kan regeer nie, lê nie in sy mislukking, soos dit in die verlede veragtelik was nie, maar in die sielkunde van sy leierskap en die goedgelowigheid van sy gewone lede. Die buitengewone toegeeflikheid wat altyd in Brittanje getoon is teenoor diegene wat algemeen veronderstel is om hul pad na hoë posisies te vind, verklaar waarskynlik die vreemde manier waarop diegene wat in 'n posisie is om die waarheid te ken, die smeulende eise van die Arbeidersleiers tot ongewone standaarde van geregtigheid onbetwis laat verbygaan.

Mnr. MacDonald as leier van die Nasionale Regering volg vandag presies dieselfde beleid as toe hy die hoogaangeskrewe en geliefde leier van 'n Arbeidersregering was. Die enigste verskil is dat daardie beleid meer suksesvol is omdat hy omring word deur bekwame manne in plaas van ondoeltreffende manne. Tog sien ons Arbeidersleiers wat trots was om hom voor 1931 te volg, nou veroordeel en berispe vir presies dieselfde metodes wat hulle voorheen, toe hy dit gebruik het, ander mense veroordeel het omdat hulle daarteen beswaar gemaak het. Die standaard van eerlikheid is so laag dat Arbeiders-LP's van die verlede en die hede wat by sy deur gehang het in die hoop om 'n kans te kry om dit oop te maak en "Goeiemôre" te sê, nou al die misdade van die verlede op MacDonald, Thomas en Snowden blameer. In een asem beweer hulle dat hulle 'n demokratiese party is; in die volgende sê hulle dat in 'n parlementêre groep byna 300 sterk drie mans verantwoordelik was vir wat hulle nou as skurkagtige gedrag veroordeel.

'n Algemene voorbeeld van hierdie oneerlike propaganda kan gevind word in die stelling wat steevast vanaf Arbeidsplatforms gemaak word dat hulle die enigste party is wat 'n balansstaat publiseer, en hul veroordeling van die ouer partye vir korrupsie in die verkoop van eerbewyse en die verberging van geheime inkomstebronne. Baie van die lede glo ongetwyfeld hierdie stellings wanneer hulle dit maak. Aan die ander kant moet baie bewus wees dat groot private intekengeld vir 'n aantal jare deur die leiers ontvang is en na goeddunke gebruik is - intekengeld wat nog nooit in enige verklaring wat ooit uitgereik is, verreken is nie. Die Arbeidersparty het nog altyd die leë prag van titels veroordeel, maar 'n ondersoek na die Eerbewyse-lyste terwyl dit in die amp was, dui nie op enige verandering in die tradisionele manier om hierdie lyste saam te stel nie. Die ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke*******

Machine Translated by Google

'n groter deel van die Arbeidersleierskap is bewustelik skynheilig in hierdie sake, die gewone lede so ongelooflik goedgelowig dat dit moeilik is om nie te argumenteer dat hulle die leierskap verdien wat hulle het nie.

Wat gaan die einde van demokrasie wees? Deur die geskiedenis van Sosiale Demokrasie elders te bestudeer, moet ons ondersoek van die Arbeidersparty in Brittanje ons laat glo dat net soos dit elke kenmerk van die kontinentale bewegings toon, so moet sy vooruitgang onvermydelik langs dieselfde lyne ontwikkel. Dit mag heel moontlik wees dat dit enigiets anders as 'n opbeurende gedagte is. Tensy die nasie binne 'n baie kort tydjie tot sy sinne kom en 'n viriele en praktiese alternatief gegee word, sal die negatiewe deugde van 'n finansieel-geteisterde Konserwatiewe Party ons 'n Arbeidersmeerderheid in Westminster gee. Die Tories is gebonde om 'n Arbeidersregering vir ten minste twaalf maande in die amp te hou. Die kiesers sou nie besef hoe sleg Arbeid was nie, en vergeet hoe sleg Konserwatisme was, gedurende daardie tyd.

Dit word dus van kardinale belang dat Fascisme daardie alternatief sonder verdere vertraging moet bied. Die tragiese geskiedenis van ander lande moet nie toegelaat word om hier uit te werk nie. Hulle het hulle tot konstruktiewe beplanning en gesaghebbende leierskap gewend as 'n laaste hulpbron toe hulle deur onkonstruktiewe reaksie en skugter sosialisme tot die rand van 'n ramp gebring is.

'n Arbeidersregering wat belowe het om die toestand van die massas te verbeter, sal, wanneer hulle die amp beklee, vind dat die kas leeg is. Die dae is verby toe 'n paar miljoene uit 'n oorvloed gevind kon word om die werkers om te koop. Verbitterd deur die totale mislukking van die Arbeidersregering om hulle te help, en aangevuur deur die roekelose aard van hul propaganda, sal die werkers hulle tot oproer en Kommunisme wend as die uitweg. Verontrus deur die wilde toesprake wat gemaak word vir die verkryging van die amp, sal die beleggende klas hul horings intrek met rampspoedige gevolge vir ons ekonomiese posisie. Sosiale Demokrasie sal voor sy historiese probleem te staan kom: —Hoe om sy ondersteuners tevrede te stel sonder om sy teenstanders aan te val. Daar is geen oplossing in die Sosialistiese geloofsbelydenis nie. Oor minder as drie jaar sal ons 'n werklike krisis in die gesig staar wat dié van 1931 inderdaad na 'n baie onbenullige aangeleentheid sal laat lyk.

Is dit moontlik om te glo dat Demokrasie, soos ons dit tans ken, hierdie bestendige afdwaling na rampspoed sal oorleef? Fascisme moet daarna streef om die nasie nou van sy planne te oortuig, en nie wanneer rampspoed op ons afkom nie.

Arbeid kan nie regeer nie, en as die Korporatiewe Staat vertraag word totdat Sosiale Demokrasie sy oes van chaos geoes het, sal die redding van die nasie steeds lê in die feit dat mans se gedagtes voorberei is en die Swarthemp-beweging gekonsolideer is.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Fascisme en Oorlog

deur Majoor-Generaal JFC Fuller

Die uitkyk van Fascisme op oorlog is 'n gesonde verstand-een, want die Fascis is 'n realis. Vir hom is dit nutteloos om die probleem van oorlog met woorde en anatemas oor te slinger, soos so dikwels gedoen word deur diegene wat daarin geslaag het om laasgenoemde te vermy, want emosionaliteit is die teenoorgestelde van realisme. Hy is oop om die probleem te ondersoek soos 'n dokter 'n pasiënt ondersoek, maar hy weier om afgelei te word deur "glorie" aan die een kant of deur "gruwel" aan die ander kant.

As die probleem oplosbaar is, sal dit wetenskaplik opgelos word, dit wil sê deur die waarheid te soek, die feit te handhaaf 'n onpartydige gemoed en werk op 'n ordelike manier. Histerie sal dit beslis nie oplos nie.

Nadat hy oorlog histories en sielkundig bestudeer het, kom die Fascis tot die gevolgtrekking dat oorloë in sekere omstandighede noodsaaklik is en in ander nie. Daarom besluit hy dat omstandighede die primêre faktor is, dat dit hierdie is wat oorloë skep, en dat oorlog self gevolglik nie 'n siekte is nie, maar eerder die klimaks van 'n sieklike toestand van vreedsaamheid. Dit is nie die mikrobe nie, dit is die koors wat deur die mikrobe veroorsaak word. Sonder hierdie koors kan die pasiënt maklik sterf aan interne vergiftiging, maar as sy temperatuur bo 'n sekere punt styg, sal hy beslis ineenstort; in elk geval is hy waarskynlik fisies verswak wanneer sy siekte verby is. Dit is nie die koors wat geblameer moet word nie, maar die oorsaak daarvan. Die Fascis sê dus: “Ek sal hierdie probleem oorsaaklik aanpak, en totdat die oorsaak of oorsake daarvan uitgeskakel is, sal ek 'n voorraad chirurgiese instrumente en medisyne byderhand hou, my vlote, leërs en lugvlote, want ek sien geen rede om my vertroue in geloofsgenesings en ander kwaksalwery te plaas nie. Gevolglik sal ek niks te doen hê met pasifistiese heksery wat sy vertroue in beswerings, towerspreuke en pakte plaas nie.” Dit is om hierdie rede dat hy weier om van die geur van sy waarheidsoektog afgetrek te word deur ontwapening en soortgelyke rooi harings, want wapens op sigself kan onmoontlik oorloë skep, net so min as wat tang en skalpels op sigself siektes kan skep.

“Daarom,” sê die Fascis, “laat ons vrede ondersoek, want in die ontevredenheid van vrede sal die oorsake van oorlog ontdek word, en totdat hulle uitgeskakel is, is ek nie van plan om my chirurgiese instrumente weg te gooi nie. Trouens, hoe meer histeries die voorstanders van vrede word, hoe sekerder is ek dat oorlog sal terugkeer, daarom sal ek sorg dat my instrumente en medisyne die beste verkrygbaar is.”

Dan wend die Fascis hom tot die era waarin ons leef, want dit is uit hierdie era dat die volgende oorlog sal ontstaan, en nadat hy dit onpartydig bestudeer het, kom hy tot die gevolgtrekking dat daar vandag twee hoofredes vir oorlog is, naamlik: oorbevolking en fiskale-ekonomiese anargie. Dit is hierdie redes wat aanleiding gee tot militêre oorsake – die noodsaaklikheid om te verower, te terroriseer en onaanvalbare grense te vestig.

Die eerste van hierdie twee hoofredes beskou hy op hierdie manier: Hoe betreurenswaardig en irriterend dit ook al mag wees, dit is 'n feit dat 'n uitgehongerde man verkies om die wet te oortree deur kos te steel eerder as om van honger te sterf. In elke beskaafde en onbeskaafde land word ooreengekom dat 'n man die reg het om sy lewe te verdedig; waarom sou hierdie man homself dan deur honger doodmaak as hy sy lewe deur diefstal kan behou? Gevolglik, wanneer 'n land oorbevolk raak, staar twee paaie dit in die gesig: dit kan selfmoord pleeg in 'n burgeroorlog of 'n aangrensende gebied beset, wat oorlog beteken tensy dit bewoon word.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

deur pakt-bedwelmde pasifiste. Dit is feite wat nie weerspreek kan word nie. Met Japan oorbevolk, is dit dwaas vir die Liga om beswaar te maak teen Japannese uitbreiding. 'n Veel wyser plan sou wees om jaarliks 'n paar duisend ton voorbehoedmiddels na daardie land te verskeep.

Dieselfde probleem staar ons in Indië in die gesig: Witboek of geen Witboek nie, as Indiërs teen die huidige tempo aanhou teel, tensy uitbreiding moontlik word, moet Indië voor die einde van hierdie eeu ontplof. In 1921 was haar bevolking 320 miljoen en in 1931 350 miljoen. Teen hierdie tempo van toename sal dit ongeveer 700 miljoen in die jaar 2001 wees, en tensy Marie Stopes besig raak of elke mieliestronk twee are kry, is 'n ramp gedoem. Dit is 'n feit wat geen pen en ink of vrome woorde kan uitwis nie; gevolglik werk die Fascis op feite - hy is 'n realis.

Wat die tweede van die twee hoofredes betref, word die Fascis dadelik gekonfronteer met wat as "ekonomiese nasionalisme" verkondig word, wat deur so baie mense veronderstel word om deur die duiwel van staking bewoon te word. Nooit betowerd deur woorde of name nie, ontdek hy by die ondersoek daarvan dat wat werklik bedoel word, maar wat dit onder liberale demokrasie 'n kettery is om te fluister, anargistiese handel is: Gaan soos jy wil, doen soos jy kan, kul, koop om, skarrel en die Duiwel neem die agterste. Markte en buitelandse lenings maak groot hoeveelhede in hierdie bloedlose beursie-oorlog. Ek sal hulle kortliks op hul beurt ondersoek.

Aangesien alle nasies vandag meer produseer as wat hulle onder die bestaande finansiële stelsel kan koop, oorskry wêreldproduksie die wêreldvraag. Markte word dus oorsake van twis en gebiede vir die storting van ontevredenheid sowel as goedere. Aangesien dit natuurlik onmoontlik is vir elke land om meer te verkoop as wat dit kan koop, betrek private belange hul onderskeie regerings en regerings ratel hul swaarde om mekaar bang te maak – hul geratel is die beledigings van die dagbladpers. Gierigheid verwek afguns, afguns, passie en haat, dan kom daar 'n voorval wat opgekropte emosionalisme ontplof en daar is oorlog. Baie dieselfde gebeur in die stryd om grondstowwe.

'n Nog kragtiger oorsaak is die stryd tussen die groot sentrale banke om finansiële beheer. Indien goedere nie deur goedere betaal kan word nie, word die skuldenaar gedwing om 'n lening te aanvaar en tree onmiddellik in finansiële slawerny. Soos een skrywer van internasionale finansiers sê: "Meer as enige ander mag wat in die chaos van die moderne wêreld losgelaat is, het hulle tot oorlog gelei." Sodra hulle in hul greep is, is daar slegs twee maniere om daaruit te kom: verwerping of veg. Aangesien die eerste bankrotskap en oneer beteken, word die tweede gewoonlik gebruik.

So gebeur dit dat wapens, as gevolg van die gierigheid en emosionalisme wat inherent is aan massa-demokrasieë, nie as chirurgiese instrumente beskou word nie, maar as die dwangbaadjie van nasionale en internasionale ontevredenheid. Daardeur word interne revolusies beperk en vyandige bure geterroriseer, nie om geregtigheid te handhaaf nie, maar om gierigheid te handhaaf. Weereens, dit is maar een stap van 'n tariefmuur na 'n versterkte grens, en as 'n bestaande grens swak is, is daar elke aansporing om 'n ander te soek wat sterker is. In vorige dae is sterk verdedigingsgrense gesoek om nasionale bestaan te verseker, nou word hulle gesoek om internasionale woeker te verseker.

Op 11 Julie 1933 het mnr. Chamberlain in die Laerhuis gesê: “Ons bly steeds van mening wat ons heeltyd gehuldig het, en dit is dat die grootste probleme waaraan die wêreld vandag ly, internasionaal van oorsprong is, en dat hulle slegs deur internasionale optrede en ooreenkoms opgelos kan word.” Wat hul oorsprong betref, is hy reg, maar aangesien Satan 'n eienaardige afkeer het van die uitwerping van Satan, is die Fascis meer as twyfelagtig oor sy genesing. Dit is hoekom hy nie glo in ontwapeningsverdrae, vredespakte en internasionale polisiemagte wat deur die lede van die Volkebond of sy ondersteuners binne-in en dan buite-in gepraat word nie.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Die Liga staan nie vir vrede nie, dit staan vir die status quo: dit staan vir 'n mite, traagheid, en nie vir 'n verandering in die werklikheid nie. Die wêreld beweeg en ons moet daarmee saam beweeg; daar kan geen stilstand wees sonder om te verrot nie, en verrotting verwek oorlog, want dit verrot die beskawing. Ondersoek byvoorbeeld die probleem van Oostenryk, tans die middelpunt van Europese verrotting: In 1918-19 is 'n groot ryk gereduseer tot 'n klein staat met 'n ontsaglike kapitaal; dit wil sê van die posisie van 'n miljoenêr tot 'n armlastige wat nog vir sy huis moet betaal - Wene - 'n miljoenêr se huur. In 1931 het Duitsland 'n Doeane-unie voorgestel, en Frankryk, wat gevoel het dat sy op die punt gestaan het om getorpedeer te word, was dadelik vasbeslote om hierdie Unie te torpedeer deur middel van daardie nooit-falende wapen van vernietiging, die Raad van die Liga. Dit was in wese 'n ekonomiese vraag en is vir beslissing na die Permanente Hof van Internasionale Geregtigheid verwys en op die politieke rak gespan, met die liere wat onder andere deur Salvador, Kuba, Colombia en China bedryf is - toe in 'n toestand van openlike anargie. As Kuba of Salvador anders gestem het, sou die Unie 'n voldonge feit geword het; aangesien nie een van die twee dit gedoen het nie, is dit verwerp.

Is dit verstandig of waansinnig? Is dit die manier om die wêreld te integreer en ewigdurende vrede te bewerkstellig? Dit sou verstandiger en eerliker gewees het as die Liga verklaar het: “Oostenryk is 'n onmoontlike land, sy is die armlastige van Europa, en as sy nie hierdie Unie toegelaat gaan word nie, moet ons haar behou en haar elke jaar 'n dole van miljoene ponde betaal.” Selfs dan, watter reg sou die Liga gehad het om te veronderstel dat die Oostenrykers – 'n trotse volk – in 'n aalmoeshuis wou woon; want al wat hulle wou hê, was selfbeskikking en hulle wil dit steeds hê, maar kan dit nie verkry nie, want hulle word gedwing om nie onder 'n regering van hul eie keuse te leef nie, maar onder 'n korrupte despotisme.
Trouens, Oostenryk word verhoed om haar regmatige lot uit te werk deur 'n geheime internasionale polisiemag op hom af te dwing – die internasionale van geld wat geen buitelandse huursoldate hoef te koop nie; want dit kan altyd plaaslike huursoldate huur. Dit is hierdie soort mag, die gedenasionaliseerde moordenaar wie se enigste aansporing geld is, wat die Volkebond-Unie, die Nuwe Gemenebesbeweging en die vervalle Kapitalisme op die wêreld probeer afdwing. Sou hulle dit doen, sou die resultaat vroeër of later 'n katastrofiese rewolusie wees wat eindig in wêreldwye Bolsjewisme. Is dit dan hul uiteindelike doelwit?

Tog, ten spyte van hierdie flagrante politieke skelmstreke, is dit waarteen die Fascis die meeste beswaar maak, die verraderlike morele aanval wat onder die dekmantel van 'n rookwolk van vrome platitudes en histeriese skynheiligheid geloods word, teen alles wat viriel en geestelik in die mensdom is. Eer, deug en geloof in enigiets edeler as blote lewe moet onderworpe wees aan internasionale regsbeheer. Maar is vrede of die handhawing van vrede ten alle koste die einde van die lewe? Is daar niks in hierdie wêreld liewer as die lewe nie? Is mense slegs diere? Saam met James Martineau glo die Fascis dat:

“Die eerbied vir menslike lewe word tot 'n immorele afgodery gevoer wanneer dit heiliger as geregtigheid en reg beskou word, en wanneer die skouspel van bloed aakliger word as die aanskoue van verwoestende tirannieë en triomfantlike skynheilighede ... niks kan swakker of meer selfmoordneigend wees as vir mans wat burgers van 'n gemenebes is om aan te kondig dat hulle van hul kant die lewe hoër ag as geregtigheid nie. En as die dag aanbreek wanneer nasies tevrede is om elke dispuut, wat ook al die oorsprong daarvan is, aan die beslissing van 'n hof te onderwerp, mag dit nie wees dat die wêreld beter geword het nie, maar dat mans gemener en laer geword het omdat daar niks meer is wat hulle liewer as die lewe ag nie.”

Om te lewe, is die drang van die Natuur; maar om regverdig te lewe – dit wil sê, in ooreenstemming met ons diepste oortuigings – is sekerlik die fondament van alle moraliteit en godsdiens. Kan 'n man wat glo dat hy die wil van God weerspieël, sy geloof vir oordeel aan 'n polisiehof onderwerp? "Leef Gevaarlik" sou dus 'n edeler en meer regverdige lewensleuse wees as

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

“Veiligheid Eerste”, wat, wanneer dit op die hart van die mens toegepas word, geen ander doel kan bereik as om 'n ras van ontgeestelikte eunugs te teel nie.

So kom dit dat die lewe in die filosofie van Fascisme as 'n middel tot 'n doel beskou word en nie as die doel self nie. Die individu is sterflik, maar die Staat, nie net die massa individue nie, maar wat edel, geïnspireerd en inspirerend is in hul geskiedenis, in twee woorde - nasionale spiritualiteit, is onsterflik en oneindig groter. Dit is hiervoor dat elke individu moet lewe, nie net om dit te handhaaf nie, maar om dit met sy of haar lewe, gedagtes en dade te onderhou. Dit is 'n stryd na wat gedoen moet word en nie bloot 'n tydsberekening op wat bereik is nie. As daar in hierdie gees nog iets van die aktiwiteit van die wildevark is, die hemele sy geprys, is daar nog niks van die traagheid van die plaasvark nie.

As gevolg van hierdie dinamiek, hierdie essensiële viriliteit, staan Fascisme vir vrede, maar dit vrees nie oorlog nie, want al wat dit vrees, is traagheid. Daarom lui die geloofsbelydenis van die Fascist oor vrede en oorlog soos volg:

Die wettige doel van oorlog is 'n meer perfekte vrede; want oorlog is 'n chirurgiese instrument.

Die wettige doelwit van vrede is 'n meer perfekte mens; want vrede is 'n kreatiewe instrument.

En die wettige doel van die mens is 'n meer perfekte wêreld; want die mens is 'n goddelike instrument.

Hoe omskep hy hierdie geloofsbelydenis in aksie, want sonder aktiwiteit kan daar geen wedergeboorte wees nie? probleem waaroor ek nou sal navraag doen.

Die geskiedenis van stryd kan onder twee groot opskrifte verdeel word—interne revolusies en eksterne buitelandse oorloë; die eerste bevrug die tweede en die tweede die eerste. Ek sal hulle nou op hul beurt ondersoek.

Wat die Fascis sê, is die volgende: Internasionale ontevredenheid is maar die som van ontelbare nasionale ontevredenhede. As die wêreld met 'n huis vergelyk word, dan, omdat sy bakstene en sement verrot is, sink sy fondamente altyd in en stort sy mure in. Daarom is die eerste probleem in die vestiging van 'n kreatiewe wêreldvrede vir elke nasie om sy eie huis in orde te bring; want solank die nasies in 'n toestand van interne verrotting verkeer, onmiddellik as 'n krisis dreig, sal hul onderskeie politici probeer om hul gesag te handhaaf deur ontevredenheid na buite te rig, dit wil sê weg van die huis en na buitelandse sake. Dit is die oudste en sekerste pad na oorlog.

'n Uitstekende voorbeeld hiervan is Frankryk na die oorlog. Haar regeringstelsel is uiters korrup, so wat doen haar politici? Om die aandag van die publiek af te lei, verkondig hulle luidrugtig dat Frankryk in gevaar is en hipnotiseer hulle die mense met die woord "Veiligheid". Indien dit moontlik was om Frankryk teen elke vorm van aanval te beveilig, sou die Franse politici dankbaar wees? Nee, hulle sou verskrik wees, want hulle sou besef dat aangesien die mense dan niks sou hê om te vrees vir 'n buitelandse oorlog nie, hulle hul aandag sou rig op interne hervorming en revolusie. "Veiligheid" is in werklikheid nie 'n skild wat teen Duitsland gehou word nie, maar in plek daarvan die koeëlvaste dop waaronder die Staviskys kruip.

Alhoewel die oorsaak van ontevredenheid in byna elke land ekonomies van oorsprong is, is die uitdrukking daarvan, soos dit moet wees, moreel. Armoede skep nie net gebrek nie, maar ook 'n gevoel van onreg. Dat daar in 'n era van potensiële oorvloed steeds werklike en oormatige armoede moet wees, lyk krimineel, en wanneer 'n regering as 'n byeenkoms van gangsters beskou word, begin die lydende en denkende mens glo in sy reg om dit omver te werp. Dit is die fundamentele oorsaak van alle sosiale revolusies. Om 'n regverdige aandeel in produksie geweier te word weens 'n verouderde verspreidingstelsel, is niks minder as roof nie. As 'n inbreker jou huis binnekom en jou lewe bedreig, het jy die reg om dit te beskerm.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

selfs ten koste van sy eie. Die desperate man kyk na politieke moord vanuit 'n soortgelyke hoek, en wanneer hy eers besef dat dit die finansier is wat die politikus as 'n agtervolger gebruik tussen hom en wat hy as sy regmatige deel van die rykdom beskou, kan ons die eerste insinking verwag wat ooit in die geskiedenis van bankiers plaasgevind het.

Die Fascis sê: Waarom hierdie probleem van finansiële anargie deur sosiale anargie oplos? Waarom dit nie eerder deur ekonomiese reorganisasie oplos nie? Armoede en gevolglik rewolusie word geskep deur 'n wanverdeling van rykdom, deur 'n verrotte finansiële stelsel, deur loonverlagings, stygende pryse en 'n algemene verlaging van die lewenstandaard; waarom dan nie die nasionale nywerhede organiseer sodat hulle hulself kan beheer, hulself kan uitdruk en hulself kan hervorm nie? Dit is nie Sosialisme nie, waarin die Staat arbeid beheer, want die beheer van die nywerheid wat hier voorgestel word, is deur diegene wat arbeid skep en onderhou. Dit is in werklikheid die suiwerste vorm van samewerkende demokrasie, wat politieke demokrasieë nog nooit probeer het om te verwesenlik nie. Hierdie beheer beoog die Fascis om deur middel van die Korporatiewe Staat te vestig. Nywerhede sal verdeel word in selfregerende groepe wat elk 'n nywerheidskorporasie verkies wat bestaan uit werkgewers, werkers en verbruikers. In so 'n organisasie kan klasse-oorlogvoering, stakings en uitsluitings geen plek vind nie. In plaas daarvan om vir verhoogde lone te veg, sal die doel wees om die lewenstandaard te verhoog namate wetenskap en nywerheid die produksiekrag verhoog. Wat beteken dit? Daardie uitbuiting sal vervang word deur organisasie en 'n nuwe sosiale liggaam sal geskep word.

Nadat voorspoed gevestig is, is die volgende stap om die gees van 'n nuwe lewe in die ekonomiese stof te blaas. Soos die mens gedeeltelik fisies, gedeeltelik moreel en gedeeltelik intellektueel is, so is 'n samelewing van mense gedeeltelik ekonomies, gedeeltelik kultureel en gedeeltelik polities. Dit volg dus dat, soos in die mens self, die ekonomiese faktore in organe en ledemate gegroepeer moet word; so moet die kulturele ook byna geheel en al aan individue oorgelaat word en die politieke gesag oor die geheel hê. Waarmee ek bedoel dat die hoofaktiwiteite van die politiek sal bestaan uit die regulering van die verhoudings tussen individue en tussen groepe en in die rigting van daardie organe en ledemate, die nasionale dienste, wat hulle alleen kan beheer.

Hieruit kan ons die volgende aflei: Dat die privaat lewens van individue so vry as moontlik sal wees; dat die voorspoed van groepe werkers sal afhang van organisasie volgens funksies, en dat die regering van die geheel uitgevoer sal word deur mense met hoë intelligensie, kennis en ervaring. Met ander woorde: die kulturele lewe is individueel, die ekonomiese is kollektief, en die politieke is direktief en outoritêr. Wanneer hierdie drie groepe aktiwiteite – selfuitdrukking, groepuitdrukking en nasionale uitdrukking – saamwerk, sal die hoogste ekonomie van kulturele ekonomiese en politieke lewe ontstaan. Hierdie ekonomie is ware vryheid en vryheid van ontevredenheid is die fondament van nasionale vrede.

Ek sal nou kyk na die tweede helfte van die oorlogsprobleem, dit wil sê van nasionale revolusies tot buitelandse oorloë, en hier vind ons weer dat ware vrede op 'n ekonomiese basis gevestig moet word.

Wat is daardie basis vandag? Die anargie van goud, die hoeksteen in die bestaande internasionale en nasionale monetêre stelsels. Om goud te bekom of goudgeldeenhede te vestig, moet nasies aktiewe "gunstige" handelsbalanse hê. Diegene wat daarin slaag, kan óf goud onttrek uit nasies met "ongunstige" saldo's óf hulle dwing om die verskil in die vorm van 'n lening te leen. Soos een skrywer oor hierdie vraag sê: "In plaas daarvan om goedere en dienste tot hul wedersydse voordeel te verhandel, word die nasies gedwing om met hand en tand te veg vir 'gunstige' saldo's - d.w.s. goud - onder die straf om hulself in die vernederende en ellendige posisie te bevind om 'n pion aan hul suksesvolle mededingers te wees." Dit is die direkte pad na oorlog, want, soos ek reeds uitgewys het, behalwe vir verwerping, kan slegs oorlog hierdie slawerny afskaf. ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke*******

Machine Translated by Google

Die oplossing vir hierdie probleem lê natuurlik daarin om goud as die maatstaf van welvaart te laat vaar en geldeenheid op werklike welvaart te baseer, nie op een kommoditeit wat vasgekeer kan word nie, maar op alle kommoditeite met 'n markwaarde. Dan sal uitvoere deur invoere betaal moet word, anders sal dit geskenke word aan die nasie wat dit ontvang. Soos die bogenoemde skrywer sê: Staatsgesubsidieerde uitvoere sal dan doelloos word. Tariewe, vir sover dit invoere uitsluit, sal uitvoere in daardie mate uitsluit. Ruilings sal onveranderlik vasgestel word, wat die spekulant uitskakel, en die vrees vir die geldlener sal verwyder word.

Ek kan hier nie in detail ingaan oor hoe die bestaande finansiële anargie gelikwideer moet word nie; maar dit is duidelik dat in demokratiese regerings, wat vir hul mag staatmaak op die belange en vooroordele van goudstandaard-finansies, die oplossing niks anders as 'n ramp kan wees nie. Kyk na die masjinerie wat in hierdie land bestaan en wat geroep sou word om so 'n ingewikkelde hervorming uit te voer.
Die Eerste Minister moet die probleem na die Kabinet verwys en die Kabinet na die Parlementêre Party, en indien 'n Arbeidersregering aan bewind is, moet die Parlementêre Party dit na die Vakbondkongres en die Arbeiderspartykonferensie verwys, terwyl agter al hierdie vergaderings gevestigde belange die toutjies trek.

Onder 'n Fascistiese Regering, sodra die kenners die vraag ondersoek het, sal die Eerste Minister "ja" of "nee" sê. Indien "ja", sal die maatreël wet word. En indien ander nasies belangstel, wat nouliks die geval kan wees as hulle onder Fascistiese leiding is, met die masjinerie van besluitneming dieselfde, word 'n spoedige ooreenkoms moontlik.

As ons, argumentshalwe, saamstem dat hierdie fundamentele oorsaak van oorlog uitgeskakel word, bly ons oor met wat die biologiese oorsaak genoem kan word, naamlik oorbevolking wat geen ekonomiese heraanpassing direk kan beïnvloed nie; want dit staan buite die beheer van die regering.

In lande waar 'n hoë lewenstandaard bestaan, word hierdie probleem outomaties opgelos deur 'n afname in die geboortesyfer. Maar in lande waar 'n lae standaard heers, dit wil sê in lande waar die industriële beskawing nie ten volle ontwikkel is nie, kan 'n toename in die geboortesyfer vir baie jare verwag word. As ons na wêreldstatistieke kyk, vind ons dat terwyl die bevolkingsaanwas in Wes-Europa afneem, dit in Oos-Europa nie daal nie, terwyl daar in Rusland en groot dele van Asië plek is vir honderde miljoene meer mense. Indien Asië geïndustrialiseer word op die manier wat nou in Rusland gevestig word, kan daar min twyfel wees dat hierdie honderde miljoene gebore sal word en dat 'n tyd sal aanbreek wanneer oorbevolking 'n uitbreiding weswaarts sal afdwing. Wat beteken dit? Niks minder nie as 'n interkontinentale oorlog tussen Asië en Europa. Om vir hierdie oorlog voor te berei, moet Europese nasies hul dermstryd staak en verenig, en verenig sal hulle nooit solank ekonomiese en finansiële ontevredenheid hulle skei nie. As Oos-Europese nasies nie binne hul grense plek kan vind vir hul toenemende bevolkings nie, dan is die keuse tussen twee euwels die minste, dat hul uitbreiding ooswaarts en nie weswaarts moet wees nie. Nie net sal so 'n uitbreiding langs die lyn van minste bevolkingsweerstand loop nie, maar dit sal na en nie weg van die grootste oorlogsbedreiging wees wat ooit waarskynlik die Westerse beskawing sal bedreig nie.

Uit hierdie kort uitstappie na toekomstige moontlikhede sien ons, en ek dink dit is onomwonde, dat die oorlogsprobleem nie deur vredespakte en langdradige konvensies opgelos kan word nie. Dit is 'n werklike en aktiewe probleem, waarvan 'n deel deur organisasie opgelos kan word, en 'n deel slegs deur 'n verenigde en militêr magtige Europa beskerm kan word.

Aangesien dit klaarblyklik onmoontlik is, selfs wanneer Fascisme mag in hierdie land verkry, om op sy eie die lotgevalle van Europa te beheer, is die belangrikste militêre probleem waarmee ons te kampe het die veiligheid en verdediging van ons Ryk. Hier is ons op ons eie grondgebied en binne sekere welstand-

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

gedefinieerde perke kan bou soos ons wil. Dit beteken leierskap en aksie.

Omdat in 'n beskaafde land die materiële basis van alle militêre mag ekonomiese welvaart is, is die eerste probleem in Imperiale veiligheid die ontwikkeling van die Ryk. Daar kan egter gesê word dat aangesien die Dominions vandag outonome selfregerende nasies is, dit onmoontlik is vir enige Binnelandse Regering, Fascisties of ander, om hierdie taak uit te voer. As dwang in die vooruitsig gestel word, stem die Fascis heelhartig saam. Maar vir hom is dwang heeltemal onnodig, want as realis glo hy dat aangesien ontwikkeling van samewerking sal afhang, samewerking op sy beurt op eiebelang gebaseer moet wees.

Dit help glad nie om van bloedbroederskap en tradisionele bande te praat nie, want dit is aanvaarde feite en niemand twyfel aan hul bindende krag nie; boonop staan hulle buite die materiële sfeer en raak dus nie die ekonomiese vraag nie. Wat werklik nuttig is, is om te suggereer dat 'n selfstandige Ryk nie net 'n meer welvarende Ryk beteken nie, maar ook 'n veiliger Ryk, want in die vereniging van nasies sal dit so 'n kragtige instrument van vrede vorm dat dit oorlog feitlik sal verbied. Vir 'n selfstandige Ryk is oorloë, behalwe dié wat voortspruit uit oorbevolking, wat buite politieke beheer is, skadelik. Gevolglik is dit tot voordeel van die Ryk dat wêreldvrede gehandhaaf word. Daarom is dit tot voordeel van al sy dele dat dit ekonomies saamwerk. Dit kan 'n verlies aan buitelandse beleggings beteken; maar binne 'n kort tydjie sal hierdie verlies ten volle vergoed word deur steeds toenemende voorspoed.

Om hierdie voorspoed te beskerm, bring ons direk by die probleem van verdediging. Waar lê die mag om te verdedig? Eerstens in die Britse Vloot, want vir baie jare sal die Dominions nie in staat wees om kragtige oorlogsvlote te bou en in stand te hou nie. Tweedens, in die Lugmag en die Leër.

Wat die derde van hierdie verdedigingsinstrumente betref, as modern, dit wil sê gemekaniseerd, leërs is die soort wat ons benodig, dieselfde kosteprobleem sal aan die Dominions voordoen as wat hulle in die konstruksie van moderne vlote in die gesig staar. Maar wat die tweede betref, die Lugmag, ontvou 'n heel ander storie, want die Dominions, wat uitgestrekte landoppervlaktes beslaan, is die natuurlike teelaarde van burgerlike vliegtuie, en burgerlike vliegtuie is die fondamente van militêre lugmag.

Daarom los die probleem homself soos volg op: Groot-Brittanje moet eerstens verantwoordelik wees vir sy eie lugverdediging, en dan imperiaal verantwoordelik wees vir alle seekommunikasie en vir die instandhouding van 'n klein maar kragtige gemeganiseerde leër wat in oorlog op die lyn van 'n imperiale brandweer sal opereer. Op hul beurt moet die Dominions verantwoordelik wees vir hul eie lugverdediging, en gevolglik sterk en doeltreffende lugmagte vestig.

Met sulke magte gegun, los die probleem homself op in een van samewerking, en in die oplossing daarvan is daar twee hooffaktore, naamlik: die vestiging van 'n netwerk van verdedigde landingsterreine soortgelyk in doel aan ons bestaande netwerk van verdedigde steenkoolstasies, en die skepping van 'n Imperiale Lugraad wat die nasies van die Ryk kan adviseer oor lugverdediging en lugmagontwikkeling.

Alhoewel, as ons Ryk wil voortbestaan, dit ons belangrikste probleem is, is ons mees dringende om ons Gevegsmag te herorganiseer en te herbewapen. Sedert die einde van die Oorlog het 'n reeks kniehalterende regerings hulle tot 'n staat van magteloosheid gereduseer. Ons tweemoondheid-vlootstandaard is laat vaar en vandag het ons 'n gevaarlike tekort aan kruisers, vernietigers en duikbote. Wat laasgenoemde wapen betref, is ons nou oorgelaat aan die genade van Frankryk. Ons Leër is in grootte en doeltreffendheid verminder, en hoewel 'n gebrek aan perdevleis ons gedeeltelik gedwing het om te motoriseer, het 'n oorvloed van argaïese breine daarin so 'n nuttelose massa van ... gehandhaaf.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

infanterie dat dit niks meer as 'n buitensporig duur polisiemag is nie. Intussen het die Koninklike Lugmag van die eerste na die sesde plek onder die lugmagte van die wêreld gedaal.

Die Fascis sal niks hiervan hê nie. Hy is nie bekommerd oor magstandaarde en emosionele beperkings nie. Hy is 'n realis en hy sê: "As ek toevallig in 'n goudstormloop-mynkamp woon, soos ek doen en moet, is ek van plan om 'n geweer op my heup te dra."

Sy sienings is soos volg:

Ons het tientalle duisende kilometers seeroetes om te beskerm, en om hulle teen nie almal nie, maar die mees waarskynlike aanvalle te verdedig, benodig ons 'n vloot wat in elke opsig geskik is vir hierdie doel.

Ons het 'n negentiende-eeuse Leër; in plaas daarvan behoort ons 'n twintigste-eeuse een te hê. Nie 'n Leër geweeg in tonne menslike vlees nie, maar gemeet in terme van meganiese slaankrag: min manne en meer masjiene, want dit is 'n masjienera en nie 'n spierera nie.

Ons wil hê en sal 'n Lugmag hê wat ons kan verdedig deur so magtig te wees dat enige vyand binne effektiewe bereik sal baie keer dink voordat hulle ons aanval.

Laastens wil ons 'n strategiese Ministerie van Verdediging hê wat vir die drie Dienste kan beplan en beplan asof hulle een gekombineerde diens is. Dit wil sê, ons wil 'n verdedigingsoutokrasie in vrede hê, want ons weet dat in oorlog niks anders as 'n outokrasie strategie op 'n enkellopende manier sal of kan rig nie.

Indien ander nasies verklaar dat dit ons versekering teen oorlog en in oorlog ons versekering van oorwinning militaristies is, laat hulle dit dan doen. Alhoewel ons nie na 'n bewapeningswedloop smag nie, is ons nie van plan om onsself volgende keer wat ons aangeval word in so 'n posisie te bevind dat ons gedwing sal word om weg te hardloop van die bewapening van ons vyand nie. Ons verkies om die feite openlik en vierkantig in die gesig te staar in plaas daarvan om blindelings daarvoor te knip.

Ek dink dat ek nou die belangriker probleme wat ons in die gesig staar rakende oorlog en die voorbereiding daarvan, gedek het, en dit duidelik gemaak het dat die verskil tussen die uitkyk van die Fascis en die meeste ander mense is: dat terwyl hulle oorlog as onvermydelik of voorkombaar in enige omstandighede beskou, hy oorlog volgens vredesomstandighede as noodsaaklik of onnodig beskou. Trouens, hierdie verskil is identies aan dié wat die alchemis van die wetenskaplike skei.

Oorlog is 'n werklikheid en moet as sodanig behandel word. Dit is verstaanbaar dat die mense na die laaste oorlog na idealisme gedraai het, al was dit net vir 'n verandering van atmosfeer. Dit is ook verstaanbaar dat alle regerings wat op die algemene opinie dryf, van nature verplig is om olie op onstuimige waters te gooi. Dit is feite wat nie weerspreek kan word nie; tog beteken dit nie dat dit feite is wat nie verander kan word nie. Alhoewel die Fascis nie oorlog wil hê nie, omdat oorlog 'n maatstaf van vredesontevredenheid is, en dus 'n maatstaf van regeringsmislukking, jaag hy nie na die ander uiterste en stel sy vertroue in politieke hokuspokus en legerdemain nie.

Verder glo hy nie dat dit 'n oorlogagtige era is nie, en hy is van mening dat hierdie oortuiging bewys word deur die feit dat regerings nooit ophou om oor oorlog te praat nie. Hoe is dit? Omdat daar slegs twee groot kategorieë probleme in die nasionale lewe is: een is intern en die ander is ekstern - binnelandse sake en buitelandse sake. As jy nie wil hê dat die mense die eerste moet ondersoek nie, fokus hul aandag op die tweede. Hierdie truuk, algemeen vir elke goochelaar, is die dryfveer van demokratiese politiek.

Hy glo dat die probleem van oorlog 'n wetenskaplike een is en nie 'n emosionele een nie: ontdek die oorsake daarvan, isoleer die virus en kweek 'n teengifstof in plaas van gebabbel en kaak. Soos tans en dit

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Dit wil voorkom asof niks buite 'n universeel hoë lewenstandaard oorloë wat uit oorbevolking voortspruit, vir 'n geruime tyd sal uitskakel nie, maar die Fascis is van mening dat gewapende magte benodig sal word en dat doeltreffende magte gevolglik meer diensbaar en ekonomies sal wees as verouderde magte. Alhoewel 'n mens deur tradisies beïnvloed word, en viriele tradisies van die grootste waarde in oorlog is, kan wapens natuurlik nie. Daarom meng die Fascis nie sentimente met kanonkoeëls nie.

Alhoewel 'n verenigde Europa 'n groot ideaal is en een wat die Fasciste verwelkom en glo moontlik is onder Fascistiese beheer, omdat alle regerings dan met mekaar sal handel deur 'n georganiseerde stelsel, is die belangrikste feit vandag dat die enigste ware volkebond in die wêreld die Britse Ryk is. Hier is dan ons ware beginpunt op die pad na 'n kreatiewe vrede. 'n Beginpunt wat ongeveer 'n kwart van die aardbol beslaan en 'n kwart van sy inwoners omvat. Vrede is in ons hande as ons dit net op 'n realistiese manier sou begryp. Gaan ons, as 'n nasie, na eeue van arbeid, nou uit die lyn van mars val en 'n gepeupel van agterblyers word? Die Fasciste antwoord "Nee"; daarom is sy wagwoord "Voorwaarts".

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Voorwaarts in Fascisme

deur Oswald Mosley

FASCIST Propaganda is gevestig as 'n integrale deel van ons nasionale lewe. Twee jaar se werk en opoffering het as beloning die erkenning van hierdie Beweging deur die mense as 'n patriotiese, revolusionêre en inherent Britse mag gebring.

Die Britse werker is uiteindelik in staat gestel om sy natuurlike liefde vir die land te identifiseer met sy regverdige en noodsaaklike begeerte tot fundamentele verbetering in sy omstandighede.

Die Imperialis wat voorheen geen gedagte gegee het aan die ellende en gebrek wat miljoene van sy eie mense onderdruk het nie, is in staat gestel om te verstaan dat daar vir werkloosheid en armoede geen verskoning of versagting in hierdie moderne wetenskaplike era kan wees nie.

Die derde jaar van ons Beweging se bestaan het ongekende oorwinnings in propaganda gesien; maar die grootste prestasie daarvan was die skepping van die wetenskaplike en deeglik betroubare organisasie waarsonder geen propaganda resultate van blywende waarde kan lewer nie.

Die organiese struktuur van die Beweging as geheel bestaan nou uit byna 500 Distriksformasies wat tans volgens Parlementêre gebied georganiseer word, en almal gekorreleer en verenig deur 'n organisasie wat op Swarthemp-aktiwiteit berus. Die konstruksie van hierdie volledig betroubare masjien is inderdaad des te meer merkwaardig omdat dit nie soveel van die Beweging se energie geabsorbeer het dat dit propaganda benadeel het nie. Inteendeel, dit het geweldig bygedra tot die sukses van twee van die grootste propaganda-operasies in die moderne Britse geskiedenis. Die nou beroemde "Mind Britain's Business"-veldtog het die teenkanting van die mense teen 'n sinnelose oorlog gewek in 'n mate wat van dag tot dag meer ten volle waardeer word, namate die politici terugtrek van die fantastiese en bombastiese houding wat hulle ingeneem het toe hulle, onbewus van ons propagandakrag, die eerste keer die gebruik van militêre en vlootmag oorweeg het in 'n dispuut wat nie ... kan ...

ons bekommer.

Die tweede groot operasie sal onthou word met die leuse "Fascisme Volgende Keer".
Dwarsdeur die onlangse verkiesingsveldtog het ons Beweging soveel vergaderings gehou as wat enige van die ou Partye kon organiseer. Ons vergaderings was oor die algemeen stampvol, hulle s'n was dikwels amper leeg. Ons vergaderings was, amper sonder uitsondering, vreedsaam en ordelik; hulle s'n is baie gereeld gekenmerk deur tonele van hooliganisme en geweld wat by geen Fascistiese vergadering toegelaat sou word nie. In elk geval het ons vryheid van spraak gehandhaaf; hulle het probeer om dit te ontken en dit self verloor.

By ons vergaderings is groot getalle rekrute ingeskryf te midde van die verkiesingstryd.
Dat ons met belangstelling gehoor sou word, het ons geglo; dat ons nie stilgemaak sou word deur die Oosterse ondermanne wat ons geken het nie; maar dat massas mense by ons geledere sou aansluit juis op 'n tydstip wanneer ons geweier het om kandidate te nomineer, is die hoogste huldeblyk wat gebring kan word aan die wysheid om van verkiesingskompetisie te onthou totdat ons die vyand met die hoogs tegniese masjinerie wat nodig is, dwarsdeur sy gehawende en verdeelde front, kon aanval.

Dus, soos die jaar 1935 tot 'n einde kom, kan ons besin oor gelyke sukses in propaganda en organisasie. As ons nooit gelukkig kan wees totdat ons taak voltooi is nie, kan ons almal trots wees op elke uur se werk wat ons gedoen het, elke klein opoffering wat ons gemaak het vir die saak wat is om ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

red ons mense deur alles wat edel is in Nasionalisme te verenig met alles wat diensbaar is in Sosialisme.

Terugskouend moet daar boonop erken word dat ons weerstand teen die Joodse aanval net so triomfantlik was as wat dit nodig geblyk het. Omdat die Jode nie 'n Britse Beweging sou toelaat om alleen vir Brittanje te werk, te dink en te voel nie, want hulle sou ons in 'n katastrofiese stryd met 'n groot volk gedompel het wie se Leier Europa van Kommunisme gered het, het hulle hulself teruggewerp op 'n gestaag dalende verdediging, terwyl hulle in Brittanje 'n antisemitiese sentiment ontlok het waarvoor hulle alleen te blameer is. Ons kan met trots besin dat as ons Beweging nie die moed gehad het om die bedreiging van Joodse Internasionale Finansies en Joodse Bolsjewisme uit te daag nie, dit nie net nie die vertroue van die mense sou regverdig nie: dit sou die deurslaggewende toets ontduik het, uit die vure waarvan dit as 'n ding van geharde staal te voorskyn gekom het.

Ons verheug ons oor beproewinge van hierdie aard, want hulle alleen kan verseker dat ons lidmaatskap standvastig, waar en bereid sal wees om op te offer in 'n voortreflike manifestasie van daardie hoë menslike kwaliteit wat deur die Fascistiese stryd opgewek word, "die krag om te volhard".

In die jaar wat kom, moet alle pogings verdubbel word en elke rekord van sukses gebreek word. Nou het ons onsself daartoe verbind om die volgende verkiesing te beveg; en hierdie verbintenis sal vervul word deur die ontsaglike werk om in etlike honderde kiesafdelings verkiesingsorganisasies te vorm wat beter is as dié van die ou Partye. Die taak is moeilik; maar ons aktiewe lidmaatskap oortref dié van enige van die ou Partye aansienlik.

'n Drie weke lange toer, wat net voor Kersfees afgesluit is, het beide 'n personeel en gees onthul wat geen ander mag in Brittanje kan naboots nie. Offisiere van elke distrik het elke aand en op baie middae vir Gebiedskonferensies bymekaargekom. Hulle was waardige verteenwoordigers van die kenmerkende Britse manlikheid wat hulle in hul onderskeie gebiede lei. Vroulike offisiere het ook die steeds groeiende krag van ons Beweging van ware Britse vroulikheid verteenwoordig. Plaaslike probleme van organisasie en beleid is ondersoek met 'n noue aandag aan detail wat onmoontlik was in die kort, vae en kortstondige jaarlikse konferensies van die ou Partye. Nasionale planne vir die komende jaar is volledig en openhartig bespreek en dwarsdeur die lengte en breedte van die land ontvang met 'n bemoedigende universaliteit van entoesiasme. Bowenal is daardie noue persoonlike kontak en verhouding gehandhaaf selfs in die huidige groot groei van die Beweging wat die vroeë dae van die Fascistiese broederskap so lewendig gekenmerk het.

'n Nuwe Jaar van Fascistiese krag lê voor ons. Die Beweging wat dapper genoeg was om te lag om die gesamentlike mag van Joodse Internasionale Finansies en die propagandabronne wat dit beheer, te verag; die Beweging wat suksesvol "Gevestigde mag, Rooi Front en Massa-geledere van Reaksie" getrotseer het, kan nie meer tevrede wees met die verdediging nie. Nadat ons die magtige struikelblokke wat in ons pad geplaas is, oorkom het, moet ons nou werk vir ons eie oorwinning. Die omvang en spoed van hierdie verowering moet afhang van die onophoudelike en doelgerigte pogings van elke lid.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Krag Deur Vreugde
deur Dr. Robert Ley

Die Nasionaal-Sosialistiese *Krag Deur Vreugde* -organisasie is op bevel van ons Leier, Adolf Hitler, in die lewe geroep. Hy het my eendag laat roep en gesê: "Ek wil hê dat die Duitse werker voldoende ontspanning en vakansies moet hê, sodat die senuwees van die nasie gesond sal wees; want dit is onmoontlik om enigiets te bereik, selfs met staatsmanskap van die grootste genie, as die senuwees van die nasie vernietig word." Dit het my plig geword om hierdie opdrag van die Leier uit te voer, en in November 1933 het *Krag Deur Vreugde* ontstaan. Baie, selfs onder my intiemste medewerkers, het nie verstaan waarna ek gemik het nie, en ook nie wat die Leier se bedoeling was nie. Baie het gedink dit was om 'n manier te bied om stof in die oë van die werker te gooi en sy wettige begeerte na sosiale geregtigheid af te lei. Ander het weer daarin 'n nuwe aktiwiteitsveld gesien vir die skep van nuwe ampte. Slegs 'n paar het destyds die ontsaglike onderneming herken wat vandag deur die hele Duitsland pols en reeds ver buite die grense van ons eie land in die wêreld uitstrek. Dit lyk soos 'n wonderwerk as mens terugdink aan hoe 'n idee wat deur baie uitgelag, deur ander verag, deur teenstanders beledig en met skeldwoorde bedek is, en selfs deur ons naaste vriende met angs en agterdog bejeën is, in die kort tydjie van net meer as twee jaar die harte van die mense gewen het en deur die mense self in die praktyk uitgevoer is.

As 'n beskrywing van die voorwerp wat ons in die oog het, is die naam absoluut korrek: Nasionaal-Sosialistiese Gemeenskapskrag *Deur Vreugde.* 'n Mens moet die betekenis van elke individuele woord noukeurig oorweeg: Nasionaal-Sosialistiese Gemeenskap. Die gemeenskap is die fondament daarvan, en hier is weereens 'n duidelike uitdrukking van die feit dat die gemeenskap alleen in staat en bevoeg is om die verskaffer van vreugde te wees. Hierin sien ons Nasionaal-Sosialiste weereens duidelik dat kultuur en kuns verbind is met die gemeenskap van nasie en ras, en nie 'n geïsoleerde bestaan in 'n vakuum kan hê nie. *Krag Deur Vreugde* Ek is aangeraai om dit "Na Werk" te noem. Maar ek was nog nooit ten gunste van nabootsing nie, en verkies altyd om te kyk of dit nie moontlik is om self iets te skep nie.

Die “Dopolavoro” van jong Italië kan beslis goeie resultate toon; dit is ongetwyfeld 'n groot prestasie. Maar dit val nie presies saam met die doelwit wat ons in die oog het nie. Dit is 'n neutrale uitdrukking wat nie ons begeerte oordra nie, en ook nie wat die Leier beveel het nie. Die Leier het gesê: “Ek wil 'n sterk nasie hê: sorg dat die tempo van werk, wat rasionalisering en die hele tendens van gebeure in elk geval sinneloos gemaak het, gebalanseer word deur die ontspanning en vakansiedae wat hierdie manne kry; en sorg dat die senuwees van die mense nie verwoes word nie.” Die Leier se bevel was om die nasie krag te gee, en terselfdertyd het hy gewys hoe hierdie krag verkry moes word: deur ontspanning, deur vakansiedae, deur vreugde.

Krag Deur Vreugde is miskien die kortste en mees bondige uitdrukking van die hele doel van Nasionaal-Sosialisme. Dit is die beliggaming van 'n lewensuitkyk wat Nasionaal-Sosialisme aan Duitsland gegee het; dit druk daardie positiewe lewenshouding uit wat in ons klop, en wat die ontkenning van die lewe vervang wat ons nasie in die afgelope eeu oorheers het. Want dit wat ons in die verlede in elke lewenswandel gesien het, dit wat al ons verdwene partye gekenmerk het, was die ontkenning van die lewe!

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Ons Nasionaal-Sosialiste wil nie die lewe beskou as 'n reis deur 'n aardse tranedal, as 'n voortdurende voorbereiding vir 'n beter Hiernamaals nie. Ons wil die lewe – en veral die lewens van ons armste mede-Duitsers – so mooi en helder as moontlik maak. Ons glo dat hierdie lewe van ons die moeite werd is om geleef te word; en ons glo dat ons Here God nie die veelvuldigheid van ons lewe geskep het om dit alles weer aan ewige vernietiging en uitwissing oor te laat nie. Almal wat glo dat hulle deur hul lewe en werke 'n heilige sending in hierdie wêreld het om te vervul, almal wat met hierdie geloof gevul is, is in hul eie diepste harte Nasionaal-Sosialiste.

Daarom benodig ons krag vir die stryd. Ons lewe is nie gevul met die rykdom van die paradys nie; vir ons is die hoofsaak die stryd. Lewe is stryd, en stryd is lewe. Ons ken geen eindpunt waar sommige in ewige ledigheid op hul eie plesier wag en die ander vir ewig verdoem is nie. In alle ewigheid ken ons stryd slegs as die uitdrukking van ons geloof en van ons lewe. En vir hierdie stryd poog ons om ons mense 'n voortdurende toevoer van nuwe krag te gee.
Werk is inderdaad slegs 'n ander uitdrukking vir stryd. Elkeen van ons landgenote, of hy nou werker of boer, kunstenaar, geleerde of soldaat is, is op elke oomblik te midde van hierdie stryd om die bestaan van sy volk en van homself. En aangesien hierdie stryd senuwees en substansie verteer, het die mens die middele vir hierdie stryd nodig, en daarom ook aanvulling van hierdie middele en hernuwing van sy krag. Gevolglik is ontspanning en vakansies vir ons 'n innerlike noodsaaklikheid.

'n Ruk gelede is ek deur 'n groot buitelandse student van sosiale ekonomie gevra: "Wat is u houding teenoor die kwessie van vakansiedae? Sal u in Duitsland die hoeveelheid vakansiedae wetlik vasstel, en terselfdertyd die betalingskoers wetlik reguleer?" Ek het geantwoord: Ons sal nie net die algemene instelling van vakansiedae duld nie, maar ons sal dit wetlik verpligtend maak, want dit is een van ons eise." "Maar verskoon my," het hy gesê, "in elke land veg die werkgewers teen hul werknemers, en tog beweer u in Duitsland dat selfs die werkgewers geleidelik hierdie vakansiedae sal eis?" "Ja, die tyd kan nie ver wees wanneer die ywerigste voorstanders van vakansiedae en ontspanning nie die werkers sal wees nie, maar die werkgewers."

Nasionaal-Sosialisme is die oorwinning van rede oor onredelikheid, en dit is slegs redelik dat 'n uitgeputte en afgetakelde man homself moet herskep, sodat hy sy toekomstige werk soveel beter kan verrig. Dit beteken dat vakansiedae 'n eis van gesonde, redelike gesonde verstand word. Ons eis nie vakansiedae uit medelye nie, maar in erkenning van die feit dat hulle die produktiewe krag van ons mense verder sal verhoog. Die werkgewer van arbeid het geen voordeel daarin om 'n moeg en uitgeputte man vir hom te laat werk nie; so 'n man gebruik bloot energie, terwyl die masjiene aanhou loop, krag verbruik, geld kos en verslyt. Die man hou ook op om produktief te wees, sodat die werkgewer 'n dubbele verlies het: hy betaal nie net lone vir 'n verminderde produktiwiteit nie, maar hy betaal ook vir die energie en krag van die onbenutte masjien. Aan die ander kant, as die man vars is, verhaal die werkgewer maklik die verskil wat gemaak is deur die vakansiedae waarvoor hy betaal het. En die werkgewer sal sien dat sy saldo geen debiet sal word nie, maar inteendeel 'n verbetering aan die kredietkant sal toon; hy sal sien dat hy, sowel as die werker, daarby kan baat.

Dit is inderdaad kenmerkend van Nasionaal-Sosialisme dat dit niks tot voordeel van slegs een kant doen nie. As ons enigiets sou doen wat slegs die werker sou help en terselfdertyd die werkgewer sou skade berokken, sou dit geen voordeel vir die nasie as geheel wees nie; 'n ding is goed vir die individu as dit goed is vir die Duitse volk as geheel, en dit is goed vir die Duitse volk dat mans ontspanning en vakansies moet hê. Dit was dikwels ons ervaring, en dit is vandag nog so, om 'n man te hoor sê: "Ek wil graag agt dae af hê; gee my my geld; maar ek wil nie weggaan vir ontspanning nie, ek sal by die huis bly. Nee, dit is verkeerd; dit sou wees

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

geld weggooi; want tuis kan 'n man nie ontspanning vind nie. Die idee daarvan is dat hy een of ander tyd uit sy solder gesleep sal word, waar hy voortdurend net nood en gebrek sien, en vir 'n seereis gestuur sal word, of die berge in, of na die Ryn, en leer om die werk-per-dag-wêreld vir agt dae te vergeet. Wat die Marxiste preek, is nie genoeg nie: "Ons wil vakansie hê"; iets moet met die vakansie gedoen word - dit is *Krag Deur Vreugde.*

Aan die einde van die eerste jaar kon ek sê dat *Krag Deur Vreugde* Duitsland met 'n stormloop verower het. Vandag is ons prestasies so groot dat die buiteland ook aandag daaraan skenk. Ongeag of hulle vir of teen Duitsland is, hou almal in die buiteland met belangstelling ons jong organisasie dop, wat iets moontlik gemaak het wat tot dusver as onmoontlik beskou is, 'n droom vir baie jare van elke Sosialist in die wêreld. Ons hoop om die wêreld te lei om op 'n ander manier oor die Nuwe Duitsland te dink as wat 'n kwaadwillige pers ons dikwels wil laat glo.

Die Diario da Manha gee byvoorbeeld as voorbeeld van die groeiende gunstigheid van die wêreldopinie; in 'n nommer gedateer 12 Oktober 1935 lees ons die volgende aangaande 'n *Krag Deur* Vreugde-seereis: "Dit is die rewolusie wat Duitsland, met die ferm en gedissiplineerde wil van sy mense gegroepeer rondom Adolf Hitler, voorberei om uit te voer. Wat sal die gevolge en finale resultate daarvan wees? Dit is nog te vroeg om dit te kan skat; maar een ding is seker, naamlik dat die Duitse gees werk aan die skep van nuwe lewenskonsepte en die oplossing van die mees onopgeloste probleme van ons tyd." Die Noorse koerant, Karmoy Posten, van 27 September 1935 publiseer 'n interessante bespreking oor die waarde van die *Krag Deur Vreugde* -reise tussen 'n Noorweër en 'n mnr. Rabinowitz. Die Noorweër skryf met verwysing na die sketse wat u vir ons gee van hoe aaklig seereise is: “... die lewe aan boord moet wees tydens so 'n toer, met min ruimte en in alle opsigte beknop, ek wil daarop wys dat ek persoonlik aan een daarvan deelgeneem het, en weet dat dit onsin is...

· Jy was verseker nog nooit aan boord van 'n *Strength Through* Joy-stoomboot nie. 'n Mens moet nie: Enige demokratiese gooi alle sin vir geregtigheid oorboord. die · land waarvan jy hou, kan wel trots wees op... *Strength Through* Joy-organisasie.”

Ek kan die lys van soortgelyke vriendelike persuitsprake uit die buiteland onbepaald uitbrei; maar een ding is duidelik uit die oordele wat gevorm word deur almal wat 'n ernstige belangstelling in ons organisasie getoon het, naamlik dat die idee van *Krag Deur Vreugde* homself vestig op die krag van sy prestasies wat ook in ander lande onbetwis is.

Ons was dus reg om reise na ander lande te onderneem. Ons sal voortgaan op die pad wat ons begin het, en in Maart vanjaar sal ons met ons *Krag Deur Vreugde* -vloot oor die Atlantiese Oseaan na Lissabon en Madeira reis. Verder as dit, vanaf 1936 elke lente en herfs, sal ons reise na die Suide maak. Die ervarings wat ons tydens ons eerste Atlantiese oortogte na Portugal gehad het, was so gunstig dat ons besluit het op die bogenoemde ontwikkeling van hierdie reise. Niemand kan die nuwe Duitsland beter verteenwoordig as die Duitse werker wat met *Krag Deur Vreugde reis nie.*

Afgesien hiervan, sal ons vanjaar 'n reeks groot spesiale projekte uitvoer. Wanneer 'n mens in ag neem waarheen die vyf miljoene *Krag Deur Vreugde* -vakansiegangers van 1934 en 1935 eintlik gereis het, ontdek 'n mens dat van hierdie vyf miljoene meer as drie miljoene na die grensgebiede van ons land gegaan het. Daar het hulle 'n lewende muur van Duitse Sosialisme gebou. Die bevolking van die grensgebiede is deur Duitse broeders uit alle dele van Duitsland besoek. En die groot kameraadskap, wat presies is wat *Krag Deur Vreugde* -reise van privaat reise onderskei, het hierdie broers aan die grens 'n nuwe geestelike ondersteuning gegee. ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke*******

Machine Translated by Google

Ons sal hierdie metodiese werk voortsit en dit aansienlik uitbrei. Om hierdie doelwit te bereik, het ons 'n groot veldtog van stapel gestuur en is van voorneme om die reeds lae *Strength Through Joy* -pryse met 'n verdere 30 persent te verlaag. Toe dit voorgestel is, het baie kenners hul koppe geskud en geglo dat dit nooit bereik kon word nie. Nou, na 'n kort tydperk van voorbereiding, kan ek sê dat in hierdie jaar die goedkoper tariewe beskikbaar sal wees vir 350 000 vakansiegangers, en dit sonder dat diegene wat die verblyf verskaf, van die goedgekeurde tariewe moet afwyk.

Dit beteken dat die Duitse werker vir gemiddelde afstande vir 'n hele week se vakansie kan weggaan teen 'n koste van 12 tot 15 of 16 mark, insluitend reisgeld, volle kos en verblyf, en kollektiewe aktiwiteite van alle soorte. Dit sal ons in staat stel om nuwe dele van die werkers in te sluit, wat weens hul ekonomiese toestand tot dusver nie aan 'n *Krag Deur Vreugde* -reis kon deelneem nie. Hierdie nuwe massas sal die beste vakansiegangers wees, want hulle sal die gelukkigste en die tevredeste wees. Ons sal hulle na pragtige grensgebiede neem, wat terselfdertyd die sorg wat Nasionaal-Sosialisme hulle kan gee, die nodigste het.

In alle aktiwiteite van die *Krag Deur Vreugde* -beweging wat verder strek as die grense van ons Vaderland, is ons bedag op ons Duitse broers in die buiteland. Ons wil hulle in 'n lewende brug maak wat ons met ander lande verbind, en ons vakansiegangers sal boodskappers van vriendskap wees om ander lande in staat te stel om Duitsland te sien soos dit werklik is. En so sal ons ons broers wat in die buiteland woon en hul kinders na Duitsland bring, wat andersins nooit aan 'n besoek aan Duitsland sou kon dink nie. Ons sal van ons *Krag Deur Vreugde*- vloot in die winter en tussenseisoen gebruik maak, en hierdie reise teen baie goedkoop tariewe onderneem. In al hierdie ondernemings bied ons geen kompetisie met enige industriële instellings hoegenaamd nie, want die individue wat aan hierdie reise moet deelneem, sal baie noukeurig deur ons gekies word. As 'n man genoeg geld het om 'n gewone reis na Duitsland te bekostig, laat hom op die gewone manier reis. Ons bied die bogenoemde goedkoop geriewe vir 'n besoek aan Duitsland slegs vir diegene wat nie in so 'n gelukkige posisie is nie.

Om my opmerkings oor reis en vakansies af te sluit, wil ek graag 'n klein angspunt aanraak wat in sommige kringe heers. Oor die algemeen is almal entoesiasties oor die *Krag Deur Vreugde* -ekspedisies, ons gashere sowel as die vakansiegangers. Almal is vol lof vir die instelling wat inderdaad, soos bewys is, op baie maniere 'n baie voordelige invloed uitoefen. Daar is net een kritiekpunt wat af en toe gehoor kan word: daar word gesê dat 'n groot deel van die vakansiegangers bestaan uit mense wat selfs sonder ons vir hul vakansies sou kon weggaan. Maar hierdie beswaar is ongeregverdig. My medewerkers het die samestelling van 'n groot aantal treine ondersoek. Dit was maklik moontlik, aangesien elke deelnemer deur middel van 'n spesiale gedetailleerde vraelys behandel word. Die resultaat van die ondersoek van alle vakansietreine van vier distrikte was soos volg: nie minder nie as presies 50% van die passasiers was werkers in die nywerheid. Die res het bestaan uit klein werknemers, onafhanklike vakmanne, mense van private middele, lede van vrye beroepe, ens. Ek kan ook syfers gee oor die inkomste van die *Krag Deur Vreugde* -vakansiegangers. Die ondersoek van dieselfde treine het getoon dat een derde van al die vakansiegangers inkomstes van minder as 100 Mark per maand gehad het. Nog 'n derde het maandeliks tussen 100 en 150 Mark verdien. Die inkomstes van die res was hoër, maar was gemiddeld tussen 150 en 250 Mark per maand. Slegs 6% het meer as 250 Mark verdien. In hierdie kategorie vind ons hoofsaaklik getroude paartjies met talle gesinne, wat, as gevolg van die swaar laste op hulle, die reg het om deel te neem aan *Krag Deur Vreugde* -reise.

Ons moet die punt bereik—en alles tot op hede dui daarop dat ons dit sal bereik—

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

wanneer 'n reis van Berlyn na Rügen met vervoer heen en terug en 'n agt dae lange vakansie by die see, beskikbaar is vanaf 12 Mark. Die uiteindelike doel is soos volg: volgens die huidige vlak van die bevolking van Duitsland, moet ons elke jaar 14 miljoen werkende mans en vroue op ontspanningsreise van 12 tot 14 dae kan stuur. Die bestaande fasiliteite vir vervoer en akkommodasie is heeltemal onvoldoende om hierdie probleem die hoof te bied. Vandag het hulle reeds die grens van die moontlike bereik. Toe ons dit twee jaar gelede geprofeteer het, is ons uitgelag.

Ons sal dus sonder versuim begin met die bou van nuwe akkommodasiegeriewe en nuwe skepe. In die volgende drie jaar sal die Duitse Arbeidsfront geboue ter waarde van 100 miljoen Marke oprig. Dit sal 'n seebad op die eiland Rügen insluit, met 20 000 beddens en alle toerusting vir ontspanning. Die planne en modelle vir hierdie unieke onderneming is reeds gemaak. Ons is dit verskuldig aan 'n vrygewige bevel van ons Leier, Adolf Hitler.
Verder sal ons twee skepe bou om elk 1 500 persone te akkommodeer, sonder massaslaapsale, alle kajuite vir twee of vier persone, elke kajuit voorsien van 'n patrijspoort, en die hele skip voorsien van 'n dek van ongeëwenaarde kapasiteit. Benewens die twee skepe, Der Deutsche en Sierra Cordoba, wat ons reeds het, sal ons hierdie lente nog vier skepe van soortgelyke grootte koop. Afgesien van hierdie projekte, sal die aantal beddens in die plattelandse ontspanningshuise wat die Arbeidsfront reeds besit, tot 30 000 verhoog word. Wanneer die hele ding oor drie jaar voltooi is, sal ons in staat wees om akkommodasie vir 1,2 miljoen mense in ons eie ontspanningsoorde te bied. Natuurlik sal die eise van die private hotel- en spysenieringsbedryf altyd bevoorregte behandeling ontvang. Dus sal ons hardnekkig werk om die finale doel te bereik, totdat die laaste werkende Duitser in staat is om sy wettige aanspraak op ontspanning en vakansies ten volle te bevredig.

Onder die verskillende afdelings van die Nasionaal-Sosialistiese Gemeenskapskrag *Deur Vreugde* -organisasies beklee sport 'n besonder belangrike posisie. Hierdie kantoor het die fyn, maar oneindig moeilike verantwoordelikheid om die Duitse werker se vrye aand, wat in vrolike fisiese kultuur deurgebring word, in 'n bron van krag sowel as ontspanning te omskep. Vandag, na twee jaar se werk, kan ons met tevredenheid vasstel dat die resultaat ons verwagtinge ver oortref het. Meer as drie miljoen het 8 500 kursusse in die verskillende sportkategorieë (swem, gimnastiek, ligte atletiek, ski, ens.) gevolg wat ons gereël het. Mediese sentrums vir sport, sake en spesiale kursusse vir diegene wat aan fisiese gebreke ly, dien om selfs die laaste van ons landgenote op te stel. Ons seiltogte op die oop see was nog altyd vol bespreek, en baie aansoeke moes verwerp word. Ook in hierdie rigting sal ons ons werk uitbrei, en veral die reise met 'n groter aksieradius as in die afgelope jaar uitvoer. Gedurende hierdie winter, op die oomblik van skryf, word onderrigkursusse in ski in die mooiste wintersportdistrikte van Duitsland aangebied; 35 000 sal hieraan deelneem. Daar is in verband met hierdie kursusse 30 000 *Strength Through Joy* -ski-uitrustings beskikbaar, bestaande uit ski's met bande, stewels en kouse teen 35 Mark. Hierdie syfer mag dalk hoog lyk, en tog is verlede jaar 18 000 uitrustings in die gewone kleinhandel verkoop. 42 000 *Strength Through Joy*- vakansiegangers het die Olimpiese Spele in Garmisch-Partenkirchen met entoesiasme gevolg, wat deur ons *Strength Through Joy* -treine na die lokaal gebring is .

Vir tallose Duitsers het dit die vervulling van 'n lank gekoesterde en skynbaar onrealiseerbare droom beteken; want in Duitsland is sport vandag nie meer 'n saak van rekordbreking deur die uitgesoekte paar of ekonomies meer bevoorregte individue nie, maar dit het 'n nasionale stokperdjie geword. Daar is reeds 'n tekort aan geskikte oefenvelde, en die toestroming na die *Krag Deur Vreugde*

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Sportkursusse word bestendig gehandhaaf. Die derde jaar sal, volgens vorige ervaring, weer 'n balans toon wat sal bewys dat dit in Duitsland nie net kampioenskapsport is wat gekweek word nie, maar meer spesifiek die gewilde liggaamlike opleiding. Ons sal nie rus totdat selfs die 50- en 60-jarige sport of fisiese opleiding as 'n daaglikse noodsaaklikheid beskou nie.

Die nuutgestigte departement in "Krag Deur Vreugde", vir Skoolonderrig en Volksopvoeding, het kort gelede met sy praktiese werk begin. Maar in die paar maande van sy bestaan het dit reeds waardevolle diens aan die Duitse nasie gelewer deur duisende lanternlesings, deur middel van biblioteke wat honderdduisende boeke besit, en deur besoeke en toere van alle soorte uit te voer.

Tot die jaar toe die Nasionaal-Sosialistiese Party aan bewind gekom het, het miljoene Duitse mans en vroue nog nooit 'n teater van binne gesien nie. Nie net het dit vir hulle heeltemal natuurlik gelyk om nie teater toe te gaan nie, maar hulle het ook, as gevolg van die Marxistiese invloed waaraan hulle blootgestel was, so 'n minderwaardigheidskompleks gehad dat dit selfs vir hulle buite hul sosiale toestand gelyk het om te gaan. Ook hier is 'n fundamentele verandering aangebring. Die kulturele besittings van die nasie sal nie meer die voorreg van die besittende klasse wees nie. Een figuur wat lukraak gekies is, werp 'n treffende lig op die baie aansienlike betekenis, vanuit die oogpunt van kultuurbeleid, van die werk wat alleen in "Groter Berlyn" gedoen is: van 1 Desember 1934 tot 30 November 1935 het *Krag Deur Vreugde* meer as een en 'n half miljoen werkersmanne van Berlyn na die teater geneem. Hoe treffend hierdie figuur ook al is, ons waardeer die ware waarde daarvan aansienlik meer as ons onthou dat dit mans en vroue verteenwoordig wat óf nooit, óf feitlik nooit, na 'n teater gegaan het nie. Hierdie mense verteenwoordig dus addisionele ondersteuning vir die teater. Die redes waarom hulle nog nooit tevore 'n teater besoek het nie, was hoofsaaklik ekonomies. 'n Werker of werknemer met 'n maandelikse inkomste van 100 tot 200 Mark was eenvoudig nie in staat om die normale teaterpryse vir homself en sy vrou te betaal nie.

As gevolg van ons vrygewige maatreëls is die beskerming van die groot massas vir die teater en die konsertsaal gewen—die massas wat hierdie instellings slegs deur hoorsê geken het, en hulle met volkome onverskilligheid bejeën het. Dit is 'n feit wat nie geïgnoreer moet word nie, en wat natuurlik 'n gunstige reperkussie het op die privaat teaters wat nie deur *Krag Deur Vreugde besoek word nie.*

Die ondersoeke wat ons aan die begin van 1934 in die Siemens-fabrieke uitgevoer het, rakende besoeke aan teaters, het hierdie waarnemings bevestig. Een of twee syfers bewys dit maklik: 87,6% van die mans en 81,3% van die vroue wat gevra is, het nog nooit 'n opera gesien nie; 63,8% van die mans en 74,2% van die vroue wat gevra is, het nog nooit 'n teater besoek nie. Aangesien hierdie vrae aan almal in diens van die Siemens-onderneming gestel is, sonder aansien van persoon of posisie, van die regisseur tot die bykomende hand, kan tereg beweer word dat daardie lede van die fabriek se personeel wat reeds teater- of operaproduksies aanskou het, onder die ekonomies beter gesitueerde groepe werknemers gevind kon word.

Onlangse waarnemings in die verskillende fabrieke toon die gelukkige resultaat dat die handarbeiders veral goed verteenwoordig is in die aktiwiteite wat deur *Krag Deur Vreugde georganiseer word.* 'n Werk van kulturele opvoeding word uitgevoer, waarvan die gevolge later gesien sal word.

In Berlyn alleen voorsien sewe teaters uitsluitlik of hoofsaaklik vir *Krag Deur Vreugde;* terwyl die gemiddelde aantal klante dwarsdeur die Ryk tussen 60% en 70% van die beskikbare sitplekke lê, is die teaterproduksies van *Krag Deur Vreugde* gelukkig altyd lank vooruit uitverkoop. Beskerming van hierdie gehalte kon nouliks ooit geëwenaar word deur

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Duitse privaat teaters.

Die "Meesterkonserte", wat 'n jaar gelede nuut bekendgestel is, en die "Musiekure", wat ons besoek, geniet eweneens groot gewildheid. Ons groot konserte, wat deur die bekendste Duitse dirigente gedirigeer word, is gewoonlik lank voor die aanvang uitverkoop. Bekende orkeste wat aan die konserte deelgeneem het, sluit onder andere die Berlynse Filharmoniese Orkes, die plaaslike orkes van die Berlynse streek (das Landesorchester Gau Berlin), en die orkes van die Duitse Operahuis in. Die Negende Simfonie van Beethoven is twee keer voor 'n vol huis uitgevoer.

In die museums het die werker tot dusver 'n definitief burgerlike instelling gesien, wat hy uit beginsel nie besoek het nie. Aangesien dit vir ons moeilik was om die werker ook binne 'n museum te kry, het ons duisende geleide partytjies gereël. Maar daarbenewens het ons kuns in die fabriek gebring deur middel van uitstallings van werke, wat op groot skaal en met nog groter sukses dwarsdeur die hele Ryk uitgevoer is. Kontak met die handarbeiders van Duitsland bied die kunstenaar boonop sterk inspirasie vir artistieke skepping wat ooreenstem met die tye.

Binne 'n paar jaar sal elkeen van die groter fabrieke reëlings hê vir 'n permanente uitstalling. Elke jaar sal miljoene Duitsers die werk van Duitse kunstenaars kan bewonder. Wat ons dus teweeggebring het, is dat die Duitse kunstenaar gegaan het waar die werkende massas van die nasie saamvloei, dit wil sê na die werkswerf en fabriek; en dat die kunstenaar vir sy moeite en vir die artistieke skatte wat hy na die handewerker bring, ryklik beloon word deur die stimulasie wat sy artistieke skepping ontvang uit kontak met die handewerker en met masjienkamers.

Altesaam is ons 66 000 *Krag Deur Vreugde* -funksies deur 25 miljoen mense bygewoon.
Met ons filmwaens het ons die eensame dorpies en die vreemde uithoeke van Duitsland besoek, weggesteek in die woude en onbewerkte grond, om ons broers daar, vir eens en vir eens, 'n lewendige verandering en ontspanning van die las en moegheid van die dag te gee.

Maar ons aktiwiteite strek nog verder. In duisende en duisende fabrieke oor baie jare het vuiligheid in hoekies en gaatjies vasgesit, en niemand het ooit daaraan gedink om die werkplek mooi te maak nie. Mense het so gewoond geraak aan vuil, nou, bedompige werkkwartiere dat hulle as vanselfsprekend aanvaar is.

Hierin, met vars moed en energie, het die *Skoonheid in Werk*- afdeling 'n hand gevat. 'n Vars wind het deur al die fabrieke gewaai en die vuilgoed en stof van die vensters en uit elke hoekie en gaatjie van die erwe en die fabrieke gevee. Meer as 200 miljoen Mark is deur bestuurders bestee, baie dikwels met die hulp van die werke se personeel self, om werk, op aandrang van die *Skoonheid in Werk*- afdeling, geskik te maak vir mense. Waar ou rommel en vullis voorheen rondgelê het, is daar vandag klein tuintjies, groen erwe, netjiese howe, sportgronde, helder, lugtige werkkamers, swembaddens, toilette en waskamers. Werkplekke wat 'n plesier is om te sien, is in die afgelope twee jaar geskep. Tot op hede is ongeveer 17 000 fabrieke aangepak. Saam met ontelbare verbeterings van groter of kleiner belang is die volgende gebou: 4 314 kantines en gemeenskaplike kamers vir die werke se personeel; 1 580 siergronde; 276 sportgronde; en 93 swembaddens.

Hierdie werk wat vandag deur *Strength Through Joy* in die fabrieke uitgevoer word, reageer outomaties op die huis van die Duitse werker. Want 'n man wat gewoond is aan 'n pragtige en skoon plek om in te werk, sal slegs gemaklik voel in 'n pragtige en skoon huis.

Die konstruksie van werkgroepe in fabrieke vorder baie vinnig. Die idee is om te sweis ******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

die lede van die NSDAP en sy takorganisasies binne die fabriek saam met die beste werkers tussen 18 en 25 in 'n soliede, onbreekbare blok, om selfs in tye van krisis, in vereniging met die "sel"- en "blok"-leiers, die idee van gemeenskap aan die lewe te hou.
Verder moet hierdie werkgroepe nuwe gebruike in die fabriek vorm, en funksies soos inspeksies en gemeenskapsaande inspireer.

Wat die organisasie van *Krag Deur Vreugde betref,* kan die volgende syfers gegee word: die Nasionaal-Sosialistiese Gemeenskap *Krag Deur Vreugde* is verdeel in 32 streke, 771 distrikte en 15 051 plaaslike groepe met 'n gelyke aantal plaaslike opsigters. Hierby word die werkswagte gevoeg, wie se werk binne die fabriek lê, altesaam 57 000. Al hierdie 75 000 medewerkers gee hul dienste gratis aan *Krag Deur Vreugde.*

Sterkte Deur Vreugde het slegs 2 547 gesalarieerde amptenare in diens.

Hierdie magtige onderneming, wat in die eerste twee jaar deur die Duitse Arbeidsfront gesubsidieer moes word, sal, hoop ons, vanjaar onafhanklik wees. Dit is miskien die merkwaardigste en interessantste feit, veral as mens in ag neem dat die hoeveelheid geld wat deur *Krag Deur Vreugde* gemobiliseer en in omloop gebring is, meer as 'n miljoen Reichmarke is, terwyl die Italiaanse Dopolavoro nog nie eens naastenby hierdie vlak bereik het nie, en die Amerikaanse Ontspannings- en aandorganisasie baie aansienlike subsidiëring benodig; terwyl van alle Marxistiese pogings, wat – of dit nou in die ou Duitsland of in Bolsjewistiese Rusland of in die nywerheidslande van die Weste was – oral heeltemal misluk het, Nasionaal-Sosialisme op die regte pad is.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Die Duitse Winterhulpwerk

deur Max Hunger

Die Winterhulpwerk, ingewy deur die Nasionaal-Sosialistiese Party, en met hoë geesdrif deur die hele nasie opgeneem, het 'n erkende instelling van die Derde Ryk geword en 'n seën vir miljoene behoeftige, verswakte en siek mans, vroue en kinders.

Terwyl die Staat deur direkte optrede alles doen om werkloosheid te bestry en nood te oorkom deur werk op 'n omvattende skaal te verskaf, het dit nog nie genoeg tyd gehad om werk te vind vir elke werkgewende man en vrou wat bereid is om te werk nie, alhoewel dit die byna ongelooflike wonderwerk te midde van wêreldwye handelsprobleme verrig het om die aantal werkloses binne drie jaar van 7 miljoen tot minder as 2 miljoen te verminder. Maar, soos elke gesin, sal dit altyd sy armes in sy kraal hê.

Maatskaplike wetgewing en openbare bystand het, en doen, baie om te verlig
begeerte, maar hierdie instellings kan begeerte nie heeltemal afskaf nie.

Dit is om almal te help wie se bestaansmiddele net onder die grenslyn is dat die Winterhulpwerk ingestel is. Winterhulpwerk is nie bedoel om Openbare Hulp te vervang nie, die hoofdoel daarvan is om dit aan te vul.

Toe Nasionaal-Sosialisme op 30 Januarie 1933 die mag oorgeneem het, het dit die Staat gevind, soos dr. Goebbels het dit beskryf as '"n veld van ruïnes", 'n politieke chaos, met leë koffers en elke vyfde man wat die uitkering ontvang.

Dit het dapper harte en 'n ysterwil vereis om 'n byna hopelose situasie te bemeester wat vorige regerings tevergeefs probeer regstel het. Die manier waarop hierdie reuseprobleme hanteer is, het reeds 'n saak van die geskiedenis geword, maar dit sal vir altyd onthou word as 'n verstommende voorbeeld van dapper en konstruktiewe staatsmanskap.

Die kern van die groot Nasionaal-Sosialistiese Welsynsvereniging is reeds in die lente van 1932 gevorm, maar die werklike aksie daarvan het eers begin toe die party aan bewind gekom het. Die eerste amptelike funksie van die vereniging is op 6 Mei 1933 gehou toe, in die teenwoordigheid van die Führer, hoofkommissaris Hilgenfeldt, wat aan die hoof van die organisasie geplaas is, die bevel van die Führer bekend gemaak het wat die Vereniging as 'n amptelike liggaam binne die party vir die Ryk goedgekeur het, gemagtig om alle vrae rakende openbare welsyn en noodleniging te hanteer.

Die Vereniging is vir die eerste keer tot aksie opgeroep op die Führer se verjaardag op 20 April, toe dit toevertrou is met die verspreiding van voedselpakkies aan die werkloses, en op 1 Mei, toe dit die eerste straatkollekte vir die vakansiefonds vir kinders gedoen het.

In die somer van dieselfde jaar het die Vereniging uitvoerende magte ontvang vir die organisering van die Winterhulp wat deur die Führer beplan is, en dit het dadelik begin met die organisatoriese voorbereidings vir die groot taak. Op 13 September het die Führer die veldtog geopen en verklaar dat niemand in Duitsland gedurende die winter honger of koue moet ly nie, en dr. Goebbels het in sy afskeidsrede gesê dat hierdie Winterhulpwerk voortgesit moet word met

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

die skoonste en ordentlikste metodes denkbaar, en dat die hele nasie uit simpatie met die armes op die eerste Sondag van elke maand 'n "eengeregbredie" moes hê en die verskille van die koste van die gewone aandete moes aanbied om die behoeftiges te verlig. Die datum vir die aanvang van die Winterhulpwerk is vasgestel vir 1 Oktober, en op 16 September het die Hoofkommissaris Hilgenfeldt met 'n personeel van 36 helpers na kantore gegaan wat tot sy beskikking gestel is in die gebou van die Reichstag.

In 'n toespraak wat op 11 Desember 1935 gelewer is, beskryf Hilgenfeldt sommige van die probleme waarmee hy te kampe gehad het in die organisering van die werk waarmee hy toevertrou is. Van die begin af was dit duidelik dat die sukses van die onderneming afhang van die opbou van doeltreffende masjinerie vir insameling en verspreiding en daarvan om die hele nasie aktief daaraan te laat deelneem. Daarom moes die louwarmes en die onverskilliges tot 'n hoër sin van burgerskap gewek word en die selfsugtiges tot 'n nuwe altruïsme; dit moes by elke Duitser tuisgebring word dat ware gemeenskap gebaseer is op selfopoffering en wedersydse hulp. Die Führer het met die opening van die Winterhulpwerk verklaar: "Hierdie groot aksie teen honger en koue moet onder die leuse geïnisieer word: Die internasionale solidariteit van die proletariaat is deur ons verpletter. In die plek daarvan sal ons die lewende nasionale eenheid van die Duitse volk oprig."

Hilgenfeldt het van die begin af erken dat die organisasie, om effektief te wees, elasties moes wees in sy toepassing op noodsaaklikhede en aanpasbaar by die wisselende toestande van werklike behoefte wat dit bedoel was om te verlig.

“Niemand mag honger en koue ly nie!” Dit was die Führer se opdrag aan sy vertroude volgelinge.

Hoe moes dit gedoen word? Daar was ongeveer 17 miljoen mense vir wie daar sorg moes gegee word: byna een derde van die hele bevolking van Duitsland. Inderdaad, 'n gedugte taak! Hoofkommissaris Hilgenfeldt het egter geweet dat hy in die eerste plek kon staatmaak op die toegewyde samewerking van ongeveer 30 000 plaaslike afdelings van die party, maar hy het ook geweet dat hulle nie bevredigend kon funksioneer tensy fyn planne, wat elke moontlikheid insluit, vooraf opgestel is nie.

Om hierdie rede het hy die hulp ingeroep van kundiges van finansies, nywerheid en vervoer, en in die aartappel-, meel- en steenkoolhandel; hy het ook gebruik gemaak van bestaande liefdadigheidsinstellings van die Kerksendings, die Duitse Rooi Kruis, die Tegniese Noodkorps tot en met die klein groepie entoesiastiese werkers, genaamd die "Adventiste". Dit was 'n algemene mobilisering van al die magte wat opgelei en ervare was in openbare hulpwerk en van diegene wat gereed en gewillig was om as erewerkers te help, ongeag party en sosiale status.

Elke plaaslike tak van die party dwarsdeur die land het die name van alle persone wat aanvullende verligting benodig het, ingesamel en gehou. Namate die werk toegeneem het, is 'n spesiale afdeling van die Nasionaal-Sosialistiese Welsynsvereniging by elke plaaslike tak geaffilieer waar mans en vroue van alle klasse saamgewerk het met een wil vir een gemeenskaplike doel.

By die organisering van noodleniging moes die spesiale behoeftes van die verskillende gebiede bestudeer en voorsien word. Aangesien die lewensgewoontes in die verskillende distrikte verskil het, selfs in die voedselbedryf, en aangesien die noodgebiede hoofsaaklik met die digbevolkte nywerheidsentrums saamgeval het, moes die Vereniging reëlings tref om aan al hierdie spesiale vereistes te voldoen. Hierdie probleme word die beste geïllustreer deur 'n konkrete geval: die bevolking van die Rynsk-Wesfaalse provinsie is byvoorbeeld gewoond daaraan om 'n geel variëteit aartappels te verbruik; dieselfde het gegeld vir Essen en Hamburg; gevolglik moes alle wit en rooi soorte aartappels na ander dele van Duitsland gestuur word waar hulle gewild was, veral Baden.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Die versameling en verspreiding van aartappels het 'n buitengewone las op die hulpbronne van die organisasie geplaas as gevolg van die ongelyke plaaslike behoeftes van die bevolking. Aan Beiere byvoorbeeld, wat wat aartappels betref selfonderhoudend is, is daar skaars enige aflewerings gemaak, terwyl vir die distrik Essen 'n aanvullende hoeveelheid van 1,45 miljoen cwt. benodig was en vir Sakse 0,92 miljoen cwt. Onder ander dorpe en distrikte wat addisionele voorrade benodig het, was Berlyn, Sentraal-Duitsland, die Rynsk-Wesfaalse nywerheidsgebiede, Baden en dele van Württemberg. Gedurende die veldtog van 1933/34 is ongeveer 60 000 spoorwegvragmotors aartappels versamel en versprei. Van hierdie hoeveelheid het Berlyn alleen daagliks 700-800 vragmotors ontvang. Die maandelikse aartappelrantsoen wat versprei is, was gelykstaande aan ongeveer 30 pond per kop van die hele bevolking. Maar aangesien slegs ongeveer een derde van die bevolking addisionele verligting ontvang het, het die rantsoen per kop van die werklik bygestaan ongeveer 100 pond per maand beloop. Soortgelyke toestande het geheers met betrekking tot die vereistes en verspreiding van brandstof.

In sommige distrikte word hoofsaaklik hout verbrand, in ander turf, steenkool of bruinkoolbrikette. Natuurlik is oonde en stowe spesiaal aangepas vir die brandstof wat gebruik word. Daarom moes daar sorg gedra word dat elke plek van die nodige brandstof in voldoende hoeveelheid voorsien word. Die hoeveelheid brandstof wat vir elke huishouding toegelaat is, is bereken om voldoende te wees vir die verhitting van een kamer vir die hele winter. Gesinne met 3 of 4 kinders is genoeg steenkool toegeken om 2 kamers dwarsdeur die winter te verhit.

Vir die vervoer van alle brandstof wat in 1933/34 benodig is, was ongeveer 140 000 spoorwegwaens nodig, die hoeveelheid steenkool wat ongeveer 16% van die totale hoeveelheid brandstof wat in Duitsland gebruik is, verteenwoordig. Die hoeveelheid steenkool wat gedurende die winter aan een gesin met 2 kinders verskaf is, verteenwoordig ongeveer 9 cwt., terwyl elke huishouding in die myndistrikte, waar steenkool meer buitensporig verbrand word, ongeveer 22 cwt. gedurende dieselfde tydperk ontvang het.

Die verspreiding van steenkool word deur die plaaslike steenkoolhandelaars behartig. Diegene wat geregtig is op verligting ontvang lasbriewe vir die aflewering van 1 cwt elk. Die lasbriewe word aan die steenkoolhandelaar oorhandig wat dan die steenkool aflewer teen betaling van 'n klein fooi vir draersdiens. Ontvangers wat nie kan betaal nie, ontvang die steenkool gratis afgelewer.

Dit sal miskien 'n beter idee gee van die omvang van die steenkoolvoorraad as verduidelik word dat dit 3 maande se werk van die mynwerkers van die Saar-bekken sou neem om die hoeveelheid steenkool te kry wat nodig is vir die Winterhulpwerk.

Winterverligting sluit ook die voorsiening van skoene en klere in. Die lengtes materiaal wat gebruik word vir klere sou 'n totale lengte van heel 5 000 myl uitmaak.

Benewens aartappels word ook ander voedselartikels versprei: rys, meel, kakao, melk, vette, vleis, vis en ander eetbare produkte. Daar word ook gratis maaltye voorsien, en met Kersfees word Kersbome vir die jongmense uitgedeel. In 1933/34 is 300 000 Kersbome alleen in Berlyn versprei.

Vir die insameling van die geskenke wat nodig is vir die aankoop van al hierdie enorme voorrade, is verskeie maniere aangeneem: straatkollektes waaraan selfs die hoogste staatsamptenare as kollektante deelneem, liefdadigheidsuitvoerings, sosiale funksies, straatloterye, maandelikse "een-skottel-bredie"-kollektes, geskenke van pondpakkies kos, openbare intekeninge, spesiale heffings op inkomste, privaatkollektes, straatverkope van kentekens, ens., ens.

Die deeglikheid van die organisasie word die beste geïllustreer deur die metode waarop die "eengereg-"bredie"-versamelings word in Berlyn deurgebring.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Die stad Berlyn bestaan uit ongeveer 125 000 huise; van elke huis word 'n lys van inwoners opgestel, en in elke huis word elke gesin of onafhanklike loseerder gevra en die geld ingesamel. Die bydrae, volgens die bydraer se vermoë, word deur hom in die lys aangeteken, wat binne 'n paar uur saam met die ingesamelde bedrag aan die plaaslike tak terugbesorg word. In Berlyn alleen is daar gemiddeld 140 000 vrywillige helpers wat betrokke is by die Winterhulpwerk.

Daar moet ook genoem word dat die maak van die kentekens en geskenke, wat by spesiale geleenthede in die strate verkoop word, werk en brood verskaf het vir baie werkloses in die noodlydende nywerheidsgebiede. In die winter van 1933/34 is bestellings ter waarde van 4 miljoen mark by vervaardigers in die Beierse Woud, Thüringen en Sakse geplaas, en selfs Oos-Pruise met sy barnsteenbedryf is nie vergeet nie. Vir 1934/35 is die waarde van hierdie bestellings tot 5 miljoen mark verhoog.

Die verligting word aan alle kwalifiserende persone toegeken, ongeag ras of nasionaliteit.

In 1933/34, byvoorbeeld, is 69 336 vreemdelinge bygestaan, van wie 29 108 Jode was. In Berlyn alleen is 13 818 Jode en 8 054 vreemdelinge deur die Winterhulpwerk versorg. Die totale bedrae in geld en geldwaarde wat vir die Winterhulpwerk ingesamel is, was:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Die aantal bystanders was soos volg:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Spesiale melding moet gemaak word van die ongeëwenaarde hulp wat deur die boere aan die Winterhulpwerk verleen is. 'n Paar syfers sal dit illustreer: In 1933/34, byvoorbeeld, het Pommere 841 477 cwt. aartappels gelewer.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******

Machine Translated by Google

Al die goedere vir die Winterhulpwerk is gratis deur die Staatspoorweë vervoer.
In die veldtog van 1933/34 het die bydrae van die Staatspoorweë in hierdie verband 14 672 957 Mks. beloop, terwyl die totale gewig van die vervoer 59 025 995 cwt beloop het.

Die aantal ere-helpers wat betrokke was by die Winterhulpwerk het gemiddeld 1½ miljoen per jaar bereik, terwyl die volgende getalle amptenare, klerke, ens. in die administrasie van hierdie organisasie in diens was:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Die totale koste van die administrasie is net minder as 1% van die totale ontvangste.

Die Führer en Reichskanzler Adolf Hitler het, toe hy op 27 Mei laas Hoofkommissaris Hilgenfeldt saam met sy hoofwerkers ontvang het, sy hoë waardering uitgespreek vir die werk wat deur die organisasie gedoen word, en toe hy afgesluit het deur te sê dat "die Winterhulpwerk 'n unieke historiese prestasie van maatskaplike werk is", het hy slegs die sentiment van elke ware Duitser uitgespreek met betrekking tot hierdie groot nasionale poging van wedersydse welwillendheid en persoonlike opoffering.

******eboek-omskakelaar DEMO Watermerke******